De același autor

CĂPITANUL APOSTOLESCU ANCHETEAZĂ

CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE

Va apare

SURPRIZA CAPITANULUI APOSTOLESCU

Lei 8,25

H. TECUCEANU • CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ

— roman detectiv —

EDITURA DACIA
CLUJ 1972

COPERTA COLECȚIEI: L. BARDOCZ

Avînd în vedere faptul că această carte a fost concepută ca o ficțiune romanescă, precizez că orice asemănare cu situații, persoane sau nume reale trebuie să fie considerată ca întîmplătoare.

Mulțumesc tovarășilor colonei Octavian Pop, adjunctul inspectoratului general al miliției, și Alexandru Ciubotaru, șeful Direcției Judiciare, precum și locotenent-coloneilor Cristea Iordache și Tiberiu Samoilă, pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărți.

H. T.

PARTEA ÎNTÎI

Capitolul I.

PRIMUL COLET

— Alo! Vă rog, cu căpitanul Apostolescu...
— Să trăiţi, tovarăşe colonel, eu sînt.
— Nicule, lasă totul baltă şi vino imediat la mine... — spuse şeful Direcţiei judiciare, colonelul Alexandrescu, lăsînd receptorul să cadă în furcă.
Două-trei minute mai tîrziu, Apostolescu bătu la uşa şefului său şi intră.
Nu mai avu însă timp să se prezinte superiorului, conform regulamentului, deoarece acesta începu să vorbească cu laconismul şi precizia care-l caracterizau:
— Acum cîteva minute am primit un telefon de la şeful Gării de Nord, care mă anunţa că, într-o sală de aşteptare, a fost descoperit un colet în care se află un corp omenesc căsăpit. Coletul este depus la biroul de obiecte găsite sau aşa ceva... Şeful gării era atît de impresionat de cele văzute încît n-a mai fost în stare să-mi dea şi alte amănunte... Ia-ţi oamenii de care ai nevoie şi du-te la gară... Dacă chestia e complicată, să mă ţii la curent şi pe mine... Executarea şi... succes! adăugă el, în timp ce Apostolescu închidea uşa în spatele său.

* * *

— Îmbracă-te! spuse Apostolescu unui bărbat tînăr care stătea tolănit la biroul opus celui spre care se îndreptă el pentru a ridica receptorul telefonului.

— Alo... Alo! Spuneţi-i lui Vartanian să vină cu maşina în faţa... Nu, imediat! Cobor acum...

— Ce-i, şefu', arde? zise Simionescu ridicîndu-se de la birou şi îndreptîndu-şi haina de tercot care era aşezată pe spătarul scaunului.

Apostolescu, fără să-i mai răspundă, se îndreptă spre uşă şi ieşi lăsînd-o deschisă.

Locotenentul Simionescu mai ezită un moment, apoi, dînd cu nemulţumire din umerii săi laţi cît un dulap, mormăi supărat: „Hm, ce chestie! Vin la birou cu un sfert de oră mai devreme, special, pentru a putea bea o cafea în linişte, şi... şi gata, arde!“ Apoi, aducîndu-şi aminte că Apostolescu a ieşit, se decise să-şi pună în mişcare picioarele, şi din cîţiva paşi îşi ajunse şeful, care începuse să coboare treptele scării de beton.

Văzînd că pînă la etajul întîi nu i se acordă nici o atenţie, zise supărat:

— Şi cu cafeaua, pe care am cerut-o de la bufet, ce se întîmplă?

— În cazul cel mai bun o s-o bem rece, deşi mă îndoiesc că vom mai avea timp de ea... — se hotărî să-i răspundă Apostolescu, cînd ajunseră la parter.

Apoi, în timp ce păşeau spre Mercedes-ul alb-albastru, cu semnalizator rotativ pe capotă, adăugă, lovindu-l uşor cu degetul arătător peste tocul pistolului care-i atîrna la subsuoara stîngă:

— Vezi, poate te hotărăşti să-ţi îmbraci haina... Sau dacă ai de gînd s-o faci pe cowboy-ul, fă-ţi barem rost şi de un cal...

— E cald, şefu' — mormăi îmbufnat Simionescu, în timp ce-şi îmbrăca haina printr-o mişcare scurtă a umerilor.

— Dă-i drumul, cu toată viteza la Gara de Nord — ceru Apostolescu şoferului, în timp ce se aşeza pe bancheta din spate a maşinii, alături de Simionescu.

— Ei bravo, şefu'! Ni s-a aprobat — în sfîrşit! — plecarea în concediu şi o faci pe misteriosul...

— Ascultă, Dane — îl întrerupse Apostolescu — ai văzut vreodată un om căsăpit?

— Nu. Numai pe unul căruia îi scurtase picioarele un tren. În rest, împuşcaţi, înjunghiaţi...

— Atunci mai stăpîneşte-ţi curiozitatea cîteva minute...

— Pentru ce peron opresc, tovarăşe căpitan? interveni Vartunian, şoferul, un băiat subţirel, bruneţel nevoie mare şi cu ochii vioi.

— Opreşte la clasa întîi. Mergem la biroul obiectelor găsite.

Vartunian mai acţionă o dată sirena, pentru a băga în viteză un şofer care pilota cu maşina prin faţa treptelor gării, şi opri scurt la locul indicat.

— Stai aici pînă la noi ordine! mai spuse Apostolescu, trîntind portiera maşinii şi începînd să urce scările, cîte trei trepte o dată.

— Ştii unde-i biroul obiectelor găsite, Dane?

— Da, lîngă bagajele de mînă... De altfel, „marca e depusă“ — zise acesta, arătînd un subofiţer de miliţie feroviară postat în faţa unei uşi.

După ce-şi flutură legitimaţia pe sub nasul cerberului din uşă, pătrunseră într-o încăpere cu pereţii acoperiţi cu rafturi, în care erau expuse cele mai diferite obiecte, de la serviete şi umbrele la putini de brînză şi landouri pentru copii.

Cînd se auzi deschizîndu-se uşa, patru bărbaţi, care stăteau în picioare în jurul unei mese, neobişnuit de mari, se întoarseră către noii veniţi. În încăpere erau un ofiţer şi un plutonier de miliţie, şeful de gară, după chipiul său roşu, şi un impiegat.

— Sîntem de la brigada omucideri — zise Apostolescu, prezentîndu-se atît pe el cît şi pe însoţitorul său. Ce s-a întîmplat?

— Tovarăşe căpitan, vă raportez că am fost sesizat de şeful de gară despre găsirea acestui monstruos pachet... — zise locotenentul major, arătînd un colet care stătea în faţa lor, pe masă.

Apostolescu îşi aruncă privirea spre masă şi văzu un pachet, de fapt mai mult o boccea, cu un diametru de aproximativ 50 de centimetri, învelit într-o pătură gălbuie, în jurul căreia era înfăşurat un ziar. Pătura, care fusese cusută îngrijit, cu o sfoară de cînepă, era desfăcută, la cusătură, pe o lungime de vreo 20 de centimetri. Cînd se apropie de masă, zări, prin deschizătura practicată în pătură, cîteva coaste, dintr-un torace omenesc. Nu mai exista nici un dubiu asupra originii oaselor din colet. Dacă Apostolescu mai sperase să vadă un schelet vechi, pentru studii anatomice, abandonat de studenţii de la medicină pentru a se distra pe socoteala miliţiei, trebuia să-şi mărturisească că s-a înşelat de departe.

Rămăşiţele din colet aparţineau unui om care, cu cel mult 24 de ore mai înainte, era încă în viaţă.

Tocmai se pregătea să întrebe în ce împrejurări a ajuns coletul pe masă, cînd uşa se deschise şi intră un bărbat cu o servietă mare în mînă. Era de statură mijlocie, rotofei şi în vîrstă de aproximativ 55 de ani. Se grăbi să dea bună-ziua celor prezenţi. Apoi, văzîndu-l pe Apostolescu, se duse spre el şi-i strînse mîna cu cordialitate.

— Da ce s-a întîmplat, căpitane? întrebă noul venit, medicul legist Gheorghe Capolide.

Fără să-i răspundă, Apostolescu îi făcu semn să se apropie, mişcînd degetul arătător, îi indică cu el pachetul care se afla pe masă.

Medicul Capolide se apropie uşor de colet, parcă măsurîndu-şi paşii, şi, după ce privi cîteva secunde, ca hipnotizat, oasele ce se vedeau prin orificiul practicat în pătură, se decise să pună pe masă servieta pe care o ţinea în mînă. Apoi, după ce o deschise, începu să caute ceva înăuntru. În sfîrşit, găsi obiectul căutat, după ce în prealabil, pentru a-l putea dibui, îşi băgase mîinile în servietă pînă la coate; probabil că, mai mult nu permitea profunzimea trusei sale medicale.

Obiectul scos din trusă era un bisturiu. După ce i-l arătă detectivului, şi acesta îşi înclină aprobator capul, lăsă servieta pe podea şi, revenind la colet începu să taie sfoara de cînepă.

Curînd pătura căzu, ca o cortină, în jurul conţinutului pe care-l ascundea. Sub pătură urma o învelitoare din hîrtie albă.

După ce şi acest ultim accesoriu al ambalajului fu înlăturat, apăru un trunchi omenesc, ciopîrţit, cu

oasele aproape complet dezgolite de carne. În coșul pieptului se aflau introduse oasele femur, iar capul, mîinile și partea inferioară a picioarelor lipseau.

După ce termină cu examinarea resturilor omenești din colet, Capolide își ridică privirea spre Apostolescu și-i zise:

— De aproape trei decenii numai cu d-astea mă ocup, dar atîta monstruozitate, mărturisesc, n-am văzut niciodată! Nu mi-aș fi putut imagina că este posibilă atîta bestialitate...

— Ce poți să-mi spui?... întrebă Apostolescu cu un glas nefiresc. Fața lui, colțuroasă și de obicei bronzată, era albă ca hîrtia.

— Deocamdată, nimic! răspunse Capolide, ridicînd neputincios din umeri.

— Barem vîrsta sau sexul — insista Apostolescu.

— Pînă nu-l examinez la institut mi-e imposibil să-ți dau vreo precizare.

— Bine. Acum e ora nouă. Cînd îmi dai primele indicații?

— Sper că în două ore să-ți pot spune ceva, deși, dacă nu găsim celelalte părți ale corpului, și mai ales organele interne, nu trebuie să-ți pui prea multe speranțe în precizările mele. Tovarășu' — adăugă Capolide, adresîndu-se subofițerului de miliție, dacă dai un pic fuga la ieșirea din Calea Griviței, ai să vezi o ambulanță cu inițialele S.M.L. Te duci la șofer și-i spui, din partea mea, să trimită în trap doi oameni cu o brancardă.

— Unde te găsesc? întrebă Capolide, văzînd că Apostolescu se pregătește să iasă împreună cu șeful de gară.

— Habar n-am! Cu chestia asta pe cap — zise Apostolescu arătînd spre pachet —, probabil că voi fi tot timpul în mișcare. Lasă că te sun eu pe la unsprezece.

Capitolul II.

ÎNCEPEREA INVESTIGAȚIILOR

— În ce împrejurări s-a descoperit coletul? întrebă Apostolescu după ce ajunse în biroul șefului de gară.

— Un hamal a văzut că pachetul n-are stăpîn și a cerut unui portar să-l ducă la biroul obiectelor găsite. Aici au început să-l desfacă pentru a afla cine-i păgubașul. Cînd au văzut conținutul, portarul a dat fuga la mine și m-a anunțat. Am făcut și eu același lucru, anunțîndu-vă pe dumneavoastră... Apoi m-am dus și eu să văd despre ce-i vorba cu puțin mai înainte de a sosi dumneavoastră. Asta-i tot ce pot să vă spun.

— Bine, vă rog să-l chemați atît pe hamalul care a găsit coletul, cît și pe portarul care l-a dus la „obiecte găsite".

— Dă-mi o țigară, Dane — ceru Apostolescu, după ce șeful gării părăsi încăperea.

— Scîrboasă treabă, șefule — comentă Simionescu, întinzîndu-i pachetul de Snagov.

Apostolescu luă țigara, o aprinse și trase cîteva fumuri din ea, apoi, privindu-și colaboratorul, zise dezgustat:

— Am văzut multe porcării în activitatea mea, dar ceva atît de odios încă n-am întîlnit... Sînt împotriva pedepsei capitale, dar, în cazul ăsta, cred că este singura soluție... Cel care a comis o faptă atît de mîrșavă, n-are ce căuta într-o societate omenească.

— O fi vreun dement, șefu'...

— Indiferent de faptul că și-a comis fapta în mod conștient sau nu, reprezintă un pericol pentru societate și nu-mi voi găsi liniștea pînă nu voi pune mîna pe el...

Ușa se deschise și intră șeful de gară însoțit de doi bărbați.

Apostolescu îi măsură cu privirea pe însoțitorii omului cu chipiu roșu, și se decise:

— Dumneata ești hamalul care a găsit coletul? întrebă el pe cel care avea pe piept o cocardă metalică indicînd cifra 105.

După ce primi confirmarea hamalului, se adresă celuilalt:

— Te rog să aștepți afară pînă termin de discutat cu colegul dumitale.

— Dacă credeți că vă puteți dispensa de serviciile mele, am să plec și eu. De altfel, nu mai am nimic de adăugat la ce v-am spus — zise șeful de gară.

— De acord. Vedeți-vă de treburile dumneavoastră. Dacă vom avea nevoie de dumneavoastră, o să vă căutăm.

— Ia loc și spune-mi cum te numești? îl invită Apostolescu. Apoi, văzîndu-l cum își învîrtește emoționat cascheta în mînă, îl întrebă dacă fumează. Primind un răspuns afirmativ, îi făcu semn lui Simionescu să-l servească cu o țigară și i-o aprinse el.

În timp ce trăgea cu aviditate primul fum din țigară, Apostolescu îl privi pe sub pleoape. Era un bărbat voinic, în vîrstă de aproximativ 40 de ani, cu ochii limpezi și inteligenți.

— Ei, ia spune-mi, lucrezi de mult aici, la gară? îl întrebă el, cînd consideră că martorul s-a mai liniștit puțin.

— De cinșpe' ani, tovarășe ofițer.

— Cum te numești?

— Vasile Stratulat.

— Bravo. Ia povestește-mi acum cum ai găsit coletul acela învelit în pătură? Dar vezi, încearcă să-ți amintești toate amănuntele.

— Da' e simplu! Trecînd prin sala de clasa a doua, am văzut rezemat de o bară, sub balustrada de la casa de abonamente, coletul acela învelit într-un ziar și am întrebat pe călătorii care erau acolo, cui aparține. Dacă am văzut că nu-mi răspunde nimeni, l-am chemat pe portarul Ioniță Gheorghe și i-am spus să-l ducă la obiecte găsite. Asta-i tot!

— Nu prea-i tot. Te rog să-mi spui cum ți-a atras atenția coletul acela și nu altul, doar gara e plină cu pachete?

— Păi, să vedeți, eu l-am mai zărit o dată pe la șapte și jumătate, cînd duceam geamantanul unui călător... Știți, la ora șapte jumătate e lume multă la casa de bilete, pentru că pleacă o cursă spre Ploiești, și, zărindu-l lîngă balustradă, m-am întrebat cine o fi deșteptu' care l-a pus acolo, în mijlocu' drumului. Cînd am trecut înapoi, la ora opt, și l-am zărit din nou tot acolo, mi-am zis că l-o fi uitat cineva și i-am spus lui Ioniță să-l ducă la obiecte pierdute.

— Ai mai trecut prin sala clasei a doua și înainte de ora șapte și jumătate?
— Nu.
— Deci la șapte și jumătate era acolo. Ești sigur?
— Sînt foarte sigur, tovarășe ofițer.
— Ce au răspuns călătorii cînd i-ai întrebat al cui e pachetul?
— S-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri. Toți spuneau că pachetul era acolo cînd au venit ei.
— Bine, îți mulțumesc, poți pleca. Roagă-l pe colegul dumitale să intre înăuntru — ceru Apostolescu, cînd martorul puse mîna pe clanța ușii.
Urmă o scurtă bătaie în ușă și portarul își făcu apariția în birou.
Era un bărbat de aproximativ 55 de ani, cu o figură comună.
— Ia loc, te rog, și spune-mi ce știi despre pachetul pe care l-ai dus la biroul de obiecte găsite.
— Mă aflam la intrarea din Calea Griviței, unde controlam biletele de peron, cînd a venit la mine hamalul Stratulat și mi-a spus că, în sala de la a doua, a uitat cineva un pachet. L-am însoțit pînă în sală și, după ce mi l-a arătat, l-am luat și am plecat cu el la biroul de obiecte găsite. Aici, impiegatul a început să-l descoase pentru a-și da seama, după conținut, cine poate fi păgubașul. Eram numai noi doi în birou și, cînd am văzut ce-i înăuntru, mai întîi am crezut că-i carne tăiată clandestin. Apoi, cînd am văzut coastele, am înlemnit de frică și am alergat la domnu' șef și i-am spus ce-am găsit...
— Spui că ai fost de serviciu la intrarea din Calea Griviței, nu-ți amintești, ai văzut pe cineva intrînd cu pachetul găsit?

— Nu. De altfel trece atîta lume pe acolo și toți cu pachete...
— Știi cumva cine face curățenie în sala unde s-a găsit pachetul?
— Stan Ion, un coleg de-al meu, dar e învoit astăzi.
— Și cine i-a ținut locul?
— Eu — răspunse portarul cu dezinvoltură.
— La ce oră ai făcut curățenie, acolo, în sala de clasa a doua?
— Conform programului, la ora șapte dimineața.
— Pachetul era acolo cînd ai făcut curățenie?
— Nu, dacă ar fi fost acolo, nu se putea să nu-l văd.
— Bine, îți mulțumesc, poți pleca. Sau nu, mai bine caută-l pe șeful de gară și spune-i că-l rog să vină aici.
— Ce dracu' o fi fost în capul asasinului de-a lăsat pachetul într-un loc atît de aglomerat? Nu pare prea isteț dacă a riscat să-l vadă cineva — zise Simionescu cînd rămaseră singuri.
— Din contră, nu-i de loc prost! A ales locul cel mai potrivit pentru a scăpa de pachet. Acolo unde toată lumea circulă cu colete, putea fi sigur că nu-l va remarca nimeni.
— Crezi că va mai abandona și restul corpului?
— Sînt sigur! Nici într-un caz n-a abandonat coletul din amuzament sau din dorința de a verifica perspicacitatea organelor de cercetare judiciară. Gestul lui a urmărit o logică elementară. Acum, la sfîrșit de mai, temperatura se ridică pînă la 35 de grade, și în aceste condițiuni, nu putea păstra cadavrul în casă mai mult de 24 de ore, fără să atragă atenția

vecinilor prin mirosul cărnii intrate în descompunere... Apropo, aşteaptă un moment — se întrerupse Apostolescu şi ridică receptorul care se afla pe biroul şefului de gară.

— Alo, postul central? Vorbeşte căpitanul Apostolescu de la Brigada omucideri. Vă rog să daţi un apel general către toţi lucrătorii de miliţie pentru descoperirea unui pachet abandonat... Habar n-am cum arată, dar ştiu că trebuie să conţină resturile unui cadavru mutilat. Orice descoperire de acest gen să fie comunicată de urgenţă la brigadă, pentru mine. Mulţumesc.

— Dar cine-l obligă să aibă vecini? Poate locuieşte undeva la marginea Bucureştiului, singur în curte! reluă Simionescu, după ce Apostolescu închise telefonul.

— Înlătură această ipoteză, e greşită! Dacă presupunerea ta ar fi corectă, n-am fi întîlnit resturile omeneşti pe care le-ai văzut la biroul obiectelor găsite. Era mai simplu şi mai puţin riscant, pentru criminal, să-şi îngroape victima în curte. Sau — continuă gînditor Apostolescu — să-l ducă cu o căruţă, la cîţiva kilometri de casa lui, şi să-l arunce pe un drum lăturalnic. Transportul l-ar fi făcut noaptea şi riscul era aproape nul.

— Nu-i aşa! După cum a hăcuit cadavrul, apare evident faptul că asasinul e un psihopat! În aceste condiţii, de ce n-am admite că, în megalomania lui, s-a hotărît să-şi dovedească „geniala-i superioritate"?

— Dă-mi o ţigară, Dane. Trase cîteva fumuri din ea, după ce şi-o aprinse singur, şi zise: Dane, în meseria noastră, nu-i recomandabil să ne respingem reciproc ipotezele. În istoria criminalisticii, nu de

puţine ori s-a constatat că cea mai nevorisimilă ipoteză, refuzată de toţi, a fost, pînă la urmă, singura corectă. Deci nu-i exclus să avem de-a face, aşa cum spui tu, cu un schizofrenic. Totuşi eu rămîn la părerea mea. Asasinul nu-i un sadic, cum probabil a vrut să ne lase să credem. Oare, pentru un dement nu ţi se pare curios faptul că n-a cruţat nici o parte a resturilor cadavrului care ar fi putut duce la identificarea victimei? A „lucrat" atît de bine încît chiar Capolide, care a văzut prin specificul muncii sale mii de cadavre mutilate, n-a fost în stare să ne indice nici măcar sexul victimei...

Se întrerupse cînd se deschise uşa pe jumătate pentru a lăsa să se strecoare înăuntru umerii şi capul negricios ale lui Vartunian.

— De cînd vă caut, tovarăşe căpitan! Veniţi repede la maşină, vă caută staţia centrală.

Cînd trecură pragul uşii, le ieşi în faţă şeful gării.

— M-aţi căutat, tovarăşe căpitan?

— Da, am o rugăminte la dumneavoastră. Vă rog să-i adunaţi pe toţi subalternii dumneavoastră şi să încercaţi să aflaţi dacă există cineva care ne poate da unele amănunte cu privire la persoana care a adus pachetul pe care l-am găsit. Acelaşi apel vă rog să-l faceţi şi către călători, prin difuzoarele gării. Ţinînd seama de faptul că între orele şapte şi opt, cînd s-a abandonat pachetul, circulă o mulţime de curse, cu care pleacă navetiştii — care, de obicei, cunoscîndu-se între ei, remarcă imediat un străin —, cred că ar fi bine dacă s-ar apela, în special, la această categorie de călători. De aceea, vă rog să faceţi apelul amintit, între orele şapte şi opt dimineaţa, mai multe zile la rînd.

Dacă aflați ceva, vă rog să-mi dați un telefon la aceste numere — zise Apostolescu lăsîndu-i cartea sa de vizită.

Capitolul III.

AL DOILEA COLET

Apostolescu se îndreptă spre mașină, deschise portiera din față, opusă șoferului, și, stînd cu picioarele pe treptele scării de beton, își băgă capul înăuntru. După ce manevră un buton, aduse lîngă gură microfonul radiotelefonului:

— Alo . . . Alo, stația centrală?

— Da, stația centrală — se auzi o voce bărbătească, prin difuzorul de radio al mașinii, cine sînteți?

— Vorbește căpitanul Apostolescu de la Brigada omucideri . . . Aveți vreun mesaj pentru mine?

— Da, tovarășe căpitan. Tovarășul colonel Alexandrescu a ordonat să vă duceți imediat la podul Șerban Vodă, unde s-a găsit ceva care v-ar putea interesa.

— Primit mesajul, plecăm spre locul indicat — zise Apostolescu, punînd microfonul la locul lui. Apoi, urcîndu-se lîngă șofer îi făcu semn lui Simionescu să ia loc pe bancheta din spate.

— Ai auzit destinația, Vartunian? Dă-i drumul cît poți de repede.

După o cursă de cîteva minute, în acompaniamen-

tul sirenei, Mercedes-ul opri pe podul Șerban Vodă, unde un grup de curioși, sprijiniți de balustrada podului, priveau cu insistență spre apa murdară a Dîmboviței, care se scurgea alene spre aval.

Cînd coborîră din mașină și se apropiară de balustradele laterale ale rîului, văzură jos, lîngă picioarele podului, un subofițer de miliție care privea un pachet agățat în perdeaua de zăbrele lăsată peste arcada podului.

După ce mai întîi privi cu atenție pachetul, care, fiind împins de curentul Dîmboviței, se blocase, pe mijlocul rîului, în grila metalică care închidea accesul sub pod, îi recunoscu ambalajul. Era învelit într-o pătură similară cu cea în care fusese împachetat și coletul găsit în Gara de Nord. Apostolescu avu certitudinea că a apărut și ultimul colet, cu resturile cadavrului căsăpit, și începu să coboare pe lîngă picioarele podului în pantă pronunțată.

— Cum a ajuns pachetul aici? întrebă Apostolescu, după ce ajunse lîngă subofițer și-și declină calitatea.

— Nu știu, tovarășe căpitan. Acum vreun sfert de oră m-a anunțat un cetățean despre existența acestui pachet și, cum mi s-a ordonat să fiu atent la pachetele care n-au stăpîn, am anunțat secția mea. Mai mult nu știu — spuse el ridicînd din umeri.

— Și cum îl scoatem de acolo? zise Apostolescu, arătînd spre pachetul prins în grilă.

— Un coleg de-al meu a plecat să caute o prăjină pe la cetățenii care locuiesc în vecinătate.

Într-adevăr, cîteva minute mai tîrziu solul în uniformă apăru cu o prăjină în mînă și, după cîteva

încercări, reuşi să pescuiască pachetul şi să-l ducă pe mal.

— Acum ce facem cu el? întrebă subofiţerul care-l pescuise.

— Îl ducem la morgă — zise Apostolescu, după ce recunoscu dintr-o privire, deosebit de pătura gălbuie, şi cusătura cu sfoara de cînepă.

Traversară podul — printre curioşii care-i priveau contrariaţi pe cei doi subofiţeri de miliţie ducînd un pachet, cu un diametru de aproximativ 30 de centimetri, din care şiroia apa murdară şi urît mirositoare a Dîmboviţei —, şi trei minute mai tîrziu Apostolescu şi Simionescu priveau pe doctorul Capolide desfăcînd pachetul, pus pe o masă din ciment.

După ce fu tăiată pătura, pe masa de disecţie apărură, înfăşurate într-o hîrtie albă, la fel cu cea care se afla şi în primul colet, ţesăturile cărnoase ce fuseseră îndepărtate de pe toracele descoperit cu cîteva ore mai înainte în sala de aşteptare a gării.

— Ei bine! exclamă enervat Capolide, trîntind pe masă bisturiul cu care desfăcuse pachetul, şi întorcîndu-se spre cei doi detectivi care contemplau îngroziţi priveliştea.

Toţi trei erau livizi. Apostolescu era sigur că şi ceilalţi, la fel ca şi el, făceau eforturi deosebite pentru a-şi înlătura repulsia şi senzaţia de vomă.

— Să mergem! mai spuse Capolide, părăsind grăbit sala de disecţie.

Cei doi detectivi îl urmară tăcuţi. Cînd trecuseră prin curticica ce ducea la biroul medicului, deşi afară era o căldură toridă, Apostolescu avu impresia că respiră cel mai curat şi proaspăt aer de munte. Îşi umplu de cîteva ori plămînii, cu aviditate, şi încercă

să schiţeze un zîmbet de încurajare pentru colaboratorul său, dar acesta, scîrbit şi îngrozit de ce văzuse mai înainte, nu păru să-l remarce.

Apostolescu avu impresia că nu-şi mai recunoaşte prietenul. Faţa lui Simionescu, de obicei zîmbitoare, era palidă şi încruntată, iar ochii săi albaştri, de obicei şireţi şi ironici, ilustrau, prin felul nesigur în care priveau în jurul lui, cît era de răvăşit.

— Luaţi loc — îi invită Capolide, după ce intrară în biroul acestuia. Apoi, deschizîndu-şi biroul, scoase o sticlă şi trei păhărele pe care le umplu.

— Beţi cîte un coniac, băieţi! O să vă simţiţi mai bine — zise el, grăbindu-se să şi-l golească pe al lui dintr-o dată.

Ceilalţi doi îi urmară exemplul. Apostolescu simţi cum arsura alcoolului îi linişteşte stomacul, şi un val de căldură binefăcătoare i se ridică pînă în obraji.

— Te simţi mai bine, Dane? întrebă îngrijorat Apostolescu.

— Da, şefu'. Cred că dacă mai stăteam un minut acolo... leşinam. Probabil că nu sînt încă destul de călit pentru astfel de spectacole — zise el pe un ton de scuză.

— N-ai de ce te scuza, băiete — interveni Capolide. Eu numai cu treburi din astea mă ocup, de trei decenii, dar ce-am văzut astăzi depăşeşte orice imaginaţie... Nu pot să înţeleg cum a putut un om cu mintea întreagă să facă aşa ceva? Cred că cel puţin trei ore a chinuit cadavrul pînă l-a adus în starea în care l-aţi văzut.

— Cum spuneţi că asasinul e om!? E o fiară dementă, dezlănţuită! exclamă indignat Simionescu.

— Desigur, e o fiară, dar nu dementă, ci conştien-

tă ... Dementul distruge la întîmplare, asasinul „nostru“ a făcut-o metodic ... Atît de metodic încît cred că e un specialist, poate chiar un medic. Nu te văd bine, căpitane — se adresă Capolide lui Apostolescu. Ai tot atîtea şanse să identifici victima, cîte ai să deosebeşti un pumn de nisip de altul luat de pe aceeaşi plajă.

— Sînt de acord cu dumneata, doctore. Asasinul şi-a hăcuit victima, în primul rînd, pentru a împiedica identificarea ei, şi apoi din sadism. Ceea ce mă intrigă sînt spusele dumitale cu privire la faptul că „ucigaşul ar fi un specialist, poate chiar un medic“. Pe ce-ţi bazezi afirmaţia? Pe faptul că a ştiut să distrugă acele părţi ale corpului care permit individualizarea, respectiv identificarea victimei?

— Nu numai asta, căpitane. Felul în care au fost extrase inima, ficatul şi pulmonii indică o mînă de medic. Nimic smuls, totul secţionat, exact acolo unde aş fi tăiat şi eu!

— Doctore, poţi să ne spui ceva în legătură cu cauzele decesului?

— Întrucît lipsesc organele interioare, nu pot să precizez nimic.

— Vîrsta victimei?

— Aproximativ 35 de ani.

— Ora decesului?

— Cred că azi-noapte, în jurul orei zece.

— Doctore, mai există ceva care ţi-a atras atenţia?

— Exceptînd nişte fire de păr alb şi negru, nimic!

— Cînd primesc un raport complet?

— Cînd îmi vei da capul şi celelalte organe esenţiale — încercă să glumească Capolide.

— Dacă ar depinde de mine, ţi le-aş da imediat. Aşa însă, trebuie să aşteptăm să ni le furnizeze ucigaşul. Fii, te rog, amabil şi dă-ne corpurile delicte găsite în colete.

— Rămîneţi aici cîteva minute, pînă le adun şi pe cele de la pachetul al doilea. Pînă atunci, mai serviţi-vă cu un coniac.

— Eşti prea amabil, doctore, dar acum trebuie să avem capul mai limpede ca oricînd. Mai dă-mi o ţigară, Dane. Astăzi am uitat să-mi cumpăr ţigări.

— Nu-i nimic, şefu'. Serveşte-te cu încredere, că începînd de mîine cred că, cel puţin o chenzină, am să „uit“ şi eu să-mi iau ţigări.

— Sînt sigur că ai fi în stare s-o faci ... — încercă el să glumească.

— Şefu', cum dracu' ne descurcăm?

— Te referi la cadavrul ciopîrţit? Dar e foarte simplu! Nu trebuie decît să răspundem la patru întrebări şi cazul e rezolvat: 1. Cine-i victima? 2. Care-i mobilul? 3. Unde s-a comis omuciderea? 4. Cine-i criminalul? Crezi că am scăpat ceva? întrebă maliţios Apostolescu.

— Da, să-mi dai mandatul de arestare, completat cu numele şi adresa asasinului — replică pe acelaşi ton Simionescu.

— Hm, ai prins iar glas?

— De ce, l-am pierdut vreodată?

— N-am eu norocul ăsta! Mă refer la faptul că acum vreo jumătate de oră, cînd am fost de faţă la desfacerea celui de-al doilea colet, păreai cam indispus.

— Aoleu! Şefu', nu-mi mai aminti de ce-am vă-

zut, că-mi iau concediu medical! zise Simionescu, punîndu-şi în mod semnificativ mîna pe abdomen.

— Uite, astea sînt toate piesele pe care le-am putut aduna — zise Capolide, după ce intră în birou, şi-i întinse un pachet mărişor băgat într-un sac din masă plastică.

— Vezi, doctore, dacă mai scoţi ceva interesant, anunţă-mă imediat. La revedere!

Capitolul IV.

PRIMELE MĂSURI DE IDENTIFICARE

— Dane, zise Apostolescu, după ce intrară în biroul lor de la inspectorat —, mai întîi, dă-i un telefon căpitanului Maier şi pofteşte-l aici.

— S-a făcut, vine imediat — zise Simionescu închizînd telefonul.

— Bine! Acum, dă-mi şi mie telefonul.

Formă un număr cu trei cifre şi, cînd i se răspunse, zise:

— Alo, Dispeceratul central? . . . Căpitanul Apostolescu la telefon, am de dat două circulare . . . Notaţi, vă rog . . . „Către toate posturile şi lucrătorii de miliţie: O femeie a fost ucisă şi cadavrul secţionat în mai multe părţi. Pînă în prezent s-au găsit două colete conţinînd părţi din cadavru, care au fost abandonate în diferite puncte ale Capitalei. Se presupune că asasinul trebuie să mai abandoneze cel puţin încă un pachet. Vă rugăm cercetaţi pachetele care sînt,

aparent, fără stăpîn, precum şi toate persoanele suspectate că ar avea asupra lor un pachet ce ar putea conţine capul unui om". Terminat, trec la mesajul al doilea:

„Către toate posturile şi lucrătorii de miliţie: S-a descoperit un cadavru de femeie, dezmembrat. Întrucît după resturile găsite nu se poate face identificarea victimei, vă rugăm să cercetaţi şi să ne informaţi asupra tuturor femeilor care v-au fost semnalate ca dispărute de la domiciliu în ultimele două săptămîni".

— De ce în ultimele două săptămîni, cînd victima a fost ucisă azi-noapte? întrebă mirat Simionescu, după ce Apostolescu termină convorbirea telefonică. O să ne trezim cu sute de cazuri şi, pînă-l depistăm pe cel care ne interesează pe noi, vom pierde un timp preţios . . .

— Mai bine aşa, Dane, decît să ne asumăm un risc şi mai mare. Nu rezultă de nicăieri că victima trebuie să fie ucisă, neapărat, chiar în ziua cînd a dispărut de acasă, sau că este obligatoriu ca dispariţia ei să fie sesizată imediat de familie sau cunoscuţi. Nu uita că sîntem în perioada concediilor de vară, în aceste condiţii nu este exclus ca victima, plecată spre vreo staţiune de odihnă, să fi ajuns pe mîna criminalului. Deci, ştiindu-se că e plecată în vilegiatură, nimeni nu-i va semnala lipsa. În schimb, două săptămîni ar putea reprezenta o perioadă suficient de lungă pentru ca victima, nescriind acasă, să-şi îngrijoreze familia sau cunoştinţele.

În acel moment, uşa se deschise şi o respectabilă burtică îşi făcu apariţia o dată cu stăpînul ei, căpitanul Maier.

— Ia loc, Gelule — zise brusc Apostolescu și ridică din nou receptorul telefonului. După ce formă încă o dată trei numere pe disc, acoperi pîlnia cu mîna și zise: Am uitat ceva... Alo, serviciul de presă? Căpitanul Apostolescu la telefon... Exact, de la „omucideri"... Am o rugăminte la dumneavoastră. Vi s-a adus la cunoștință cazul tinerei ciopîrțite, nu?... Perfect, vă rog să luați legătura cu redacțiile ziarelor și să le furnizați toate amănuntele cu privire la conținutul coletelor, precum și împrejurările în care au fost descoperite... Întocmai, să se ceară concursul tuturor cetățenilor pentru identificarea victimei și, eventual, a asasinului. Mulțumesc.

— Ce dracu' mai e și cu chestia asta! Tot Inspectoratul e-n alertă... Ăsta-i un maniac, care și-a pus în cap să ne sfideze... Da' și cînd ne-o cădea în mînă... numai procedura justiției va mai amîna „rendez-vous"-ul pe care-l are cu plutonul de execuție. Ia spune-mi, la ce concluzii ai ajuns? întrebă Maier, roșu la față de indignare.

În următoarele zece minute, Apostolescu îl puse la curent cu toate particularitățile și concluziile sale asupra cazului în anchetă.

— Atîta timp cît nu identifici victima, ești departe de asasin — zise Maier, gînditor. Eu cu ce-ți pot fi de folos?

— Am făcut apel la toți cei care, într-un fel sau altul, ne-ar putea ajuta în elucidarea acestui caz. Dar, pînă la primirea sprijinului solicitat, trebuie să începem activitatea noastră de detecție criminalistică. Vreau să examinăm împreună anexele cadavrului. Dane, curăță un birou să putem privi mai îndeaproape ambalajele coletelor — zise Apostolescu, în timp

ce începu să desfacă săculețul din masă plastică dat de doctorul Capolide.

— Acesta-i ambalajul coletului numărul unu: mai întîi ziarul în care a fost înfășurat coletul.

Luară ziarul și-l examinară cu atenție pe toate fețele. Nu remarcară nimic deosebit, în afară de faptul că era cotidianul „Munca" și era datat cu o zi mai înainte, adică pe 26 mai.

Trecură la examinarea păturii, cel de-al doilea ambalaj al coletului. Era o pătură de culoare gălbuie, în formă dreptunghiulară; dimensiunile ei depășeau cu puțin o jumătate dintr-o pătură obișnuită.

Pe suprafața ei se observau două pete gălbui, asemănătoare cu cele provocate de un fier de călcat încins. Cînd începură s-o examineze cu lupa, găsiră mai multe fire de păr, unele de culoare închisă, altele mai deschisă. Mai remarcară, ca o particularitate, faptul că pătura avea la fiecare din cele patru colțuri cîte o gaură; cele patru găuri erau simetrice, cînd o împăturiră găurile se suprapuseră. Cel de al treilea ambalaj, și ultimul, era format din mai multe coli de hîrtie albă, de mărimea unui ziar. După toate aparențele, o hîrtie care se folosește de obicei, în comerț, pentru ambalare.

— Acum să trecem la al doilea colet — zise Apostolescu, strîngînd cu grijă lucrurile de pe birou și așezîndu-le pe covor. Apoi începu să etaleze, pe biroul eliberat, ambalajele coletului găsit în Dîmbovița.

Pătura era din același material ca și precedenta, dar de dimensiuni mai mici. Era evident că a doua bucată completa partea care lipsea din prima pătură. Ultima parte a ambalajului era formată din aceeași

hîrtie albă de împachetat pe care o mai văzuseră şi la coletul numărul unu.

— Asta-i totul — zise Apostolescu, strîngînd ambalajul de pe birou. Dă-mi o ţigară, Dane.

Se aşezară cu toţi pe scaunele din jurul biroului lui Apostolescu.

— Ce părere aveţi? întrebă căpitanul după ce-şi aprinse ţigara şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Mai întîi, ţinînd seama de firele de păr găsite, după ce vom afla culoarea părului victimei, vom şti şi ce culoare are părul asasinului — zise Simionescu.

— E foarte posibil să ai dreptate, cu condiţia ca părul victimei să nu fi fost încărunţit... şi ambele nuanţe pe care le-am găsit să-i aparţină...

— Ceea ce mă preocupă pe mine, Nicule, este scopul la care ar fi putut să servească bucata cea mare de pătură. Mă refer la cele patru găuri simetrice — preciză Maier, privind gînditor la ţigara din mîna lui Apostolescu. Deşi ambele bucăţi fac parte din aceeaşi pătură, ele nu au fost rupte cu ocazia ambalării coletelor, ci cu mult înainte. Repet, cele patru găuri de la colţuri nu lasă nici un dubiu...

— Într-adevăr, asta-i întrebarea, Gelule — confirmă Apostolescu. Crezi că serviciul tehnico-ştiinţific ne poate ajuta să aflăm la ce a servit pătura înainte de a ne fi fost livrată nouă?

— Nu ştiu, dar poţi fi sigur că ne vom strădui, atît eu cît şi colegii mei, să-ţi răspundem la această întrebare.

— Bine, şefu', nu-i oare clar că a fost utilizată la călcatul rufelor sau a hainelor? zise mirat Simionescu. Cele două urme de arsură, cu fierul încins, nu lasă nici o îndoială în această problemă!

— Şi cele patru găuri de la colţuri?

— Poate că pătura a fost fixată de o masă cu patru cuie — răspunse Simionescu.

— Atîta timp cît o masă are utilizări atît de variate, de ce trebuie să i le rezume numai la călcatul rufelor? Ar fi fost cu mult mai simplu să apeleze la serviciile ei numai atunci cînd trebuia să se calce pe ea.

— Păi asta-i, şefu'! Masa la care mă refer a avut un singur scop: să se calce pe ea! Asta ar însemna că fostul ei proprietar ar putea să fie un croitor, un lenjer sau cam aşa ceva...

— Nicule, nu-i exclus ca băiatul să aibă dreptate — zise Maier, dînd aprobator din cap.

— De acord — confirmă şi Apostolescu —, vom îndrepta cercetările şi spre această categorie de meseriaşi. Asta nu te scuteşte însă pe tine, Gelule, s-o duci la oamenii tăi şi să vă gîndiţi, cu toţii, şi la alte utilizări posibile.

— Bineînţeles — replică Maier, jignit în amorul său propriu.

— Mai am, totuşi, o rugăminte: vă ocupaţi de isprava asta pînă mîine dimineaţă.

— De ce atîta zor?

— Pentru că mîine intenţionez să expun ambele bucăţi de pătură în curtea I.M.M.B.-ului, pe Calea Victoriei. Poate că reuşim să-i stabilim paternitatea cu ajutorul cetăţenilor, la care vom apela prin presă.

Capitolul V.

AL TREILEA COLET

Trecuseră trei zile de la descoperirea primelor două colete macabre, şi Apostolescu se plimba descurajat şi obosit prin biroul lui. Era tras la faţă şi nebărbierit.

Ultimele trei zile fuseseră un coşmar pentru el. Telefonul suna neîntrerupt pentru a-l anunţa că în cartierul X a dispărut o femeie sau în cartierul Y s-a găsit un pachet misterios. Cînd ajungea la locul indicat, trebuia să constate că femeia dispărută, în loc să vină acasă de la serviciu, se dusese la o prietenă în vizită, sau „se uitase" prin magazinele care expuneau ultimele modele de imprimeuri. În ceea ce priveşte coletele suspecte, în cazul cel mai bun, conţineau resturi menajere.

Simionescu, la fel de deprimat şi de nebărbierit, stătea de-a-ndaratelea pe un scaun şi, cu bărbia sprijinită pe spătarul acestuia, urmărea cu o privire obosită mişcarea de du-te-vino a lui Apostolescu.

— Ar trebui să te duci şi să te bărbiereşti, Dane — zise Apostolescu, oprindu-se şi privindu-şi cu milă colaboratorul.

— Nu ştiu, şefu' — spuse Simionescu, fără să pară că a auzit recomandarea lui Apostolescu —, cum e posibil să nu reclame nimeni dispariţia victimei, cînd, de trei zile, toate ziarele vuiesc de amănuntele acestei crime?

— Asta dovedeşte că asasinul se bucură de nişte circumstanţe deosebit de favorabile... şi el a cunoscut această situaţie, cînd şi-a suprimat victima. În ceea ce priveşte ciopîrţirea cadavrului — cu mult mai mult decît era necesar pentru a-l băga în cîteva pachete — a urmărit, în mod indubitabil, împiedicarea identificării victimei. El a ştiut că singura-i şansă de a scăpa de răspundere este să împiedice, cît mai mult posibil, identificarea victimei. Şi trebuie să recunoaştem că, pînă acum, a reuşit destul de bine ceea ce şi-a propus... — spuse Apostolescu şi îşi reluă plimbarea prin birou.

— Ah, dacă am fi găsit pe cineva capabil să ne identifice pătura pe care am expus-o în curtea I.M.M.B.-ului... — mîrîi cu necaz Simionescu.

Se întrerupse cînd începu să sune telefonul şi, întinzîndu-şi mîna, ridică receptorul.

— Alo. Nu, locotenentul Simionescu... Unde se găseşte acest pachet? întrebă el, plictisit, gîndindu-se că iar sînt puşi pe drumuri degeaba. Bine, venim...

— Ce, s-a mai găsit vreun pachet? întrebă Apostolescu, plin de speranţă. Unde?

— În lacul Herăstrău. Ăştia ne confundă cu întreprinderea de salubritate, nu pun mîna pe nici un pachet pînă nu-l vedem şi avizăm că poate fi aruncat la gunoi...

— Lasă comentariile. Să mergem!

Zece minute mai tîrziu se aflau la stăvilarul care deversa în lacul Floreasca. Aici, trei subofiţeri de miliţie se învîrteau în jurul unui colet învelit într-o pînză albă şi înmuiată în apă. Apostolescu se aplecă spre pachet şi, după ce-l pipăi cu degetele, ridică privirea spre cei trei oameni în uniformă şi-i întrebă:

— Cine a găsit pachetul?

— Eu, tovarăşe ofiţer — răspunse cel mai dolofan

şi mai negricios dintre ei, luînd poziţie reglementară de drepţi.

— În ce împrejurări?

— Vă raportez că patrulam pe marginea lacului cînd am zărit în apă acest pachet. Gîndindu-mă că ar putea fi vreunul dintre pachetele semnalate, am rugat un puşti, care înota pe lîngă stăvilar, să mi-l aducă la mal.

— Vă ocupaţi de acest sector? întrebă Apostolescu. Bine — zise el după ce i se confirmă supoziţia. Am o treabă cu voi. Vă rog să mergeţi pe la toţi cetăţenii care locuiesc prin împrejurimi şi să vă interesaţi dacă poate cineva să dea vreo relaţie despre o persoană care s-a plimbat prin jurul lacului cu un pachet de dimensiunile acestuia. E clar?

— Da, să trăiţi! — răspunseră în unison cei trei miliţieni.

— În regulă, cum aflaţi ceva, daţi un telefon la Brigadă. Noroc bun!

— Crezi că face parte din familia celorlalte două colete? întrebă Simionescu, arătînd spre pachetul care stătea pe podeaua maşinii.

— Da. După palpare, s-ar părea că, printre altele, înăuntru se află şi un cap omenesc.

Într-adevăr, nu se înşelase. Cîteva minute mai tîrziu, după ce medicul Capolide despică pînza ce ambala pachetul, pe masa de necropsie apărură: capul unei femei, membrele superioare şi picioarele de la genunchi în jos.

— Cînd primesc raportul complet, doctore? întrebă nerăbdător Apostolescu.

— În două ore e gata şi ţi-l trimit la inspectorat.

— Mai bine vin eu după el. Acum e ora zece, la douăsprezece voi fi înapoi.

— În sfîrşit, după trei zile de alergătură, avem şi noi o recreaţie! Să profităm de ea. Mergem să ne bărbierim şi să ne schimbăm hainele — zise Apostolescu urcîndu-se în maşina miliţiei.

— Vezi să fii gata la douăsprezece fără un sfert, cînd voi veni să te iau.

— Nici o grijă, şefu'! — îl asigură Simionescu, coborînd din maşină în faţa locuinţei sale.

*
* *

— Dar punctuali mai sînteţi, domnilor! Nu lăsaţi omu' nici să răsufle... — zise Capolide, zîmbind şi invitîndu-i să ia loc în jurul biroului său.

— ...Noi de trei zile nu mai răsuflăm, în speranţa că vom găsi capul victimei şi vom putea, în sfîrşit, trece la identificarea ei — mormăi Simionescu.

— Ţinînd seama de halul în care mi-aţi adus capul victimei, nu trebuie să vă aşteptaţi la minuni din partea mea — zise Capilode cu scepticism.

— Orice date în plus sînt bine venite. Mai bine puţin, decît nimic... aşa că te ascult — replică Apostolescu vizibil nerăbdător.

— Mai întîi, ceva despre ultimul colet — începu Capolide. La examinarea capului s-a constatat că nu prezintă nici o fractură. Pe faţă se observă numeroase excoriaţiuni şi vîrful nasului lipseşte, lăsînd să se vadă orificiile acestuia. Îi lipseşte în întregime dantura de sus, iar jos are numai 8 dinţi, din care 4 înveliţi în metal alb.

Mîinile îngrijite, fără bătături, iar unghiile, fără manichiură, tăiate scurt.

Amprentele digitale trimise serviciului central de identificare judiciară nu prezintă fişă corespunzătoare în evidenţele acestuia...

— Un moment — îl întrerupse Apostolescu. Dantura poate fi utilizată la identificarea victimei prin consultarea medicilor stomatologi?

— Nu! Adică, vreau să spun că şansele sînt nule. Ştii, marginea dinţilor din metal au materialul atît de tocit încît trebuie să se fi scurs cel puţin douăzeci de ani de la montarea lor... şi mă îndoiesc că ai să poţi găsi un medic care să-şi amintească, după atîta timp, de lucrarea făcută victimei. N-aş vrea să te descurajez, căpitane, dar asta e situaţia... Ar fi păcat să-ţi pui oamenii să colinde pe la toţi stomatologii, cînd şansele identificării pe această cale — în cazul, fericit, că medicul respectiv mai trăieşte — sînt minime. Acum să trecem la elementele de sinteză — continuă Capolide. Pachetele, trimise spre examinare, conţin fragmente aparţinînd unei femei în etate de minimum 45 de ani şi maximum 55 de ani, talia 150—160 cm, grasă, podoaba capilară e formată din fire negre şi albe. Pielea corpului e uşor arămie, în mod natural. La examenul de laborator s-a stabilit că aparţine grupului II (A Beta). În ceea ce priveşte cauza morţii, n-am putut stabili nimic — zise Capolide, ridicînd neputincios din umeri, lipsesc toate organele esenţiale interne.

— Cînd a survenit decesul?

— Aşa cum ţi-am mai spus, în noaptea de 26 spre 27 mai...

— Prima oară ai apreciat vîrsta victimei la 35 de ani, acum ne spui că ar avea aproximativ 50 de ani... Oare, n-ai impresia că eşti niţel prea derutant? În tot cazul, sper că n-ai intenţia să mai faci şi o a treia examinare a cadavrului! zise Apostolescu cu o maliţiozitate nedisimulată.

Capolide nu se supără, înţelegea prea bine descurajarea interlocutorului său. După ce alergase zi şi noapte, timp de trei zile, Apostolescu trebuia să constate că s-a învîrtit în cerc şi-a revenit de unde a plecat, la punctul zero.

— Căpitane, îmi pare rău, dar asta e situaţia... Ba, mai mult! Retractez şi aprecierea pe care am făcut-o cu privire la faptul că asasinul ar fi un om de specialitate. Examinînd fiecare os în parte, cu aparatul optic, am constatat existenţa mai multor crestături la încheietura membrelor inferioare şi superioare, ceea ce denotă că asasinul nu cunoştea cu precizie locul de desfacere a acestora.

— Şi cum rămîne cu aprecierea făcută asupra priceperii asasinului la secţionarea organelor esenţiale? întrebă Apostolescu, vădit deprimat.

— Nu vreau să te induc în eroare... dar îţi mărturisesc, nici eu nu pricep care-i interpretarea corectă. Cel mai probabil este că, cu totul întîmplător, a pus cuţitul acolo unde trebuia...

— Bine, doctore. Dă-mi, te rog, „ambalajul" ultimului colet — ceru Apostolescu resemnat.

După ce primiră obişnuita pungă de masă plastică, în care se aflau învelitorile celui de al treilea colet, plecară spre inspectorat.

Capitolul VI.

LIPSA CELUI DE AL PATRULEA COLET

Ajunşi în biroul lor, deschiseră punga primită de la doctorul Capolide şi scoaseră afară conţinutul ei. Mai întîi examinară un ziar mototolit şi încă ud, de apa Herăstrăului. Era un ziar „Munca“ din ziua de 25 mai.

— Interesant, avem totuşi o indicaţie preţioasă...

— Care? se grăbi să întrebe Simionescu.

— Asasinul citeşte ziarul „Munca“! Apropo — zise Apostolescu zîmbind mînzeşte —, nu ştii cumva cîţi cititori are „Munca“?

— Nu, dar de ce? întrebă surprins colaboratorul său.

— Cum de ce? Pentru că asasinul se află printre ei şi trebuie să-i interogăm pe toţi, pînă-l găsim pe cel căutat!

— Hai, şefu'! Rîzi de mine?!

— Nu atît de tine, cît de mine! Un caz atît de închis încă n-am întîlnit. Prinde un asasin cînd habar n-ai cine-i victima. Cred că singurul mod de a elucida cazul, în momentul de faţă este să trecem la interogarea celor 20 de milioane de locuitori ai ţării. Evident, fiecare luat pe rînd...

— Exagerezi, şefu'! Lucrurile nu stau chiar aşa de prost. Din populaţia ţării trebuie scăzuţi copiii pînă la 7 ani şi, bineînţeles, pe noi. Deci e cu totul altceva!... — încercă să glumească şi Simionescu.

Fără să-i răspundă, Apostolescu vîrî din nou mîna în pungă şi scoase pînza albă care reprezentase învelişul exterior al ultimului colet.

După ce o întinse pe masă constatară că, de fapt, au de-a face cu o faţă de pernă. Continuară s-o examineze şi remarcară că, într-un colţ al acesteia, avea aplicată o ştampilă cu tuş negru, care imprimase trei iniţiale: „M.F.A.“.

— Cînd o să aflăm cine-i victima, va trebui să vedem ce cunoştinţe avea printre militari.

— Şi printre şoferi — completă Simionescu. Ai uitat ce-a spus căpitanul Maier despre cele 4 găuri ale păturii în care a fost împachetat primul colet?

— ... Că „este foarte posibil ca pătura găsită să fi fost utilizată ca husă pe bancheta din spate a unui autoturism“. Dacă maşina la care se referea Maier o fi vreun „Page“ sau vreun „Ford cu mustăţi“, mulţumesc pentru indicaţie. Astea nu mai circulă de jumătate de secol... Dacă ne-ar fi spus barem tipul maşinii, era altceva! Aşa... putem să ne pierdem timpul mult şi bine. Dar să lăsăm dracului toate astea! Ce-ar fi dacă ai cere nişte cafele de la bufet, Dane? Închipuieşte-ţi că m-am hotărît să-mi cumpăr şi eu ţigări şi n-ar fi exclus să te „mal-tratez“ şi pe tine — zise Apostolescu, strîngînd faţa de pernă de pe birou şi vîrînd-o înapoi în sacul din masă plastică.

Cafelele veniră repede şi, după ce-şi aprinseră ţigările, începură să le soarbă îngîndurați.

— Eu nu înţeleg, totuşi! Cum e posibil ca, după toată popularizarea care s-a făcut în ziare acestui caz, să nu fi sesizat nimeni dispariţia victimei? se revoltă, brusc, Simionescu.

— Asta mă întreb şi eu, Dane. Să nu aibă pe cineva apropiat, nu-i posibil. Deci singura concluzie care se impune este că cei care cunosc victima o cred

plecată într-o călătorie sau în concediu. Astfel că absența ei apare, celor din juru-i, ca firească.

— Nu-i posibil ca victima să fie vreo turistă străină?

— Hm, interesant! La o astfel de posibilitate nu m-am gîndit.

— Șefu', mai e ceva. Oare punctele în care au fost abandonate cele trei colete nu ne-ar putea ajuta să tragem o concluzie asupra zonei în care a fost ucisă victima, respectiv asupra domiciliului criminalului?

— Nu, Dane. M-am gîndit și eu la această posibilitate, dar am abandonat-o. Cele trei puncte la care te referi se rezumă, de fapt, la unul singur: Gara de Nord. Celelalte două nu sînt semnificative.

— Cum asta?... — întrebă Simionescu contrariat.

— Coletul numărul trei a fost găsit în lacul Herăstrău la stăvilarul de deversare în lacul Floreasca, dar de unde știm că acolo a fost abandonat? Crezi că este exclus să fi fost aruncat, să zicem, din lacul Mogoșoaia sau Băneasa și să fi fost purtat, pînă la locul pescuirii sale, de curentul apei? În ceea ce privește coletul numărul doi, nici nu mai avem ce discuta, de la Uzina „Semănătoarea" pînă la podul Șerban Vodă sînt aproape 3 kilometri... Deci numai asasinul poate ști locul de unde l-a abandonat pe acest parcurs. Dar apropo de coletul doi, e ceva care mă intrigă! Unde-s organele esențiale ale victimei?

— Poate nu le-a abandonat!

— De ce?

— Fiind vorba de carne și pentru a nu-și complica existența făcînd un al patrulea colet, o fi preferat, de exemplu, s-o toace și s-o evacueze prin instalația de canalizare.

— Nu m-ai convins, Dane! Și coletul numărul doi, prin conținutul pe care-l avea, putea fi înlăturat printr-o instalație sanitară, nu? Și totuși... el a fost expediat!

— Atunci?...

— Atunci cred că asasinul a livrat și al patrulea colet, dar n-am reușit să-l interceptăm...

— Cum așa?

— Știind ce organe lipsesc victimei, nu-i greu să apreciem că pachetul numărul patru trebuie să fie cel mai mic dintre toate. În această situație, dacă aș fi fost în locul criminalului, pentru coletul trei și patru aș fi făcut o singură cursă. Le băgam pe amîndouă într-un sac de sport — care nu putea să atragă atenția nimănui deoarece în jurul lacurilor roiesc o grămadă de sportivi — și, cînd consideram că am găsit un loc potrivit, răsturnam sacul. Asta-i tot!

— Bine, și atunci de ce nu l-am găsit?

— Pot fi mai multe cauze. Astfel: 1. pachetul s-a încurcat pe undeva, în brădișul lacului; 2. ambalajul pachetului s-a desfăcut, și peștii l-au „terminat"; și 3. pachetul fiind mic, s-a strecurat prin deschizătura stăvilarului și acum o fi navigînd undeva la dracu-n praznic!

Dar, lăsînd la o parte toate aceste speculații, este aproape ora zece seara și ar trebui să mergem și noi la culcare.

Capitolul VII.

DECLARAȚIA UNEI MARTORE

În ziua de 9 iunie, adică treisprezece zile de la descoperirea primelor colete, pe la ora două după-amiaza, Apostolescu și Simionescu stăteau pleoștiți și epuizați în biroul lor. Erau deprimați de insuccesul pe care-l înregistraseră toate demersurile făcute pentru identificarea victimei.

Mai ales în ultimele zece zile care se scurseseră de la descoperirea capului victimei, amețiseră colindînd zeci de adrese în căutarea persoanelor anunțate ca dispărute. Urmare a articolelor apărute în presă, printre cititori se crease o adevărată psihoză a necesității stabilirii identității victimei, respectiv a descoperirii odiosului criminal. Era suficient ca o gospodină să nu-și vadă vecina două zile și, pierzînd noțiunea timpului, ajungea la concluzia că n-a mai văzut-o din ziua descoperirii primului colet, drept care anunța organele de anchetă. În alte cazuri li se anunța dispariția unor femei care făcuseră imprudența să plece în concediu sau delegații de serviciu fără a-și fi anunțat chiar toți prietenii, ceea ce ducea la situația că mai mulți cetățeni indicau drept victimă aceeași persoană.

Toate aceste informații fuseseră cercetate cu toată atenția cuvenită, dar nu avură decît un singur rezultat: epuizarea tuturor lucrătorilor de miliție, și mai cu seamă a lui Apostolescu și Simionescu, care urmăreau fiecare caz în parte, atît ziua cît și noaptea. Numai cafeaua neagră îi mai ținea pe picioare.

Stăteau cu privirile pierdute și își sorbeau cafelele în liniște, încercînd, din cînd în cînd, să mai găsească un locșor pentru a-și scutura scrumul țigărilor în cele două scrumiere pline de mucuri, cînd soneria telefonului îi făcu să-și ridice capetele, cu o nouă licărire de speranță în priviri. Deși această speranță le fusese înșelată de sute de ori, în cele aproape două săptămîni de la preluarea cazului, tresăreau de fiecare dată cînd suna telefonul.

— Da, Apostolescu la telefon . . . Bine, doctore, venim acum . . .

— Hai, Dane. Iar e cineva care crede că recunoaște în resturile victimei o cunoștință . . .

Simionescu își îmbrăcă haina și-l urmă, fără alte comentarii. Dacă nici volubilul Simionescu nu mai avea nimic de spus, era clar că depresiunea lor sufletească atinsese cea mai adîncă cotă.

Cîteva minute mai tîrziu intrară în cabinetul doctorului Capolide, unde acesta stătea de vorbă cu o doamnă îmbrăcată modest, în etate de aproximativ 30 de ani.

— Doamna Vasilica Constantinescu — începu Capolide — a văzut victima și crede că recunoaște în ea pe o vecină a dînsei.

— Care e numele și adresa acestei vecine? întrebă Apostolescu, în timp ce în mîinile lui Simionescu apărură un carnețel și un pix cu pastă.

— Se numește Lina Gligorescu și locuiește în strada Dr. Marcovici, la numărul 105.

— Ce vă face să credeți că victima este persoana la care vă referiți?

— Cred că părul și dantura, arătate de domnul doctor, îi aparțin prietenei mele . . .

— De cît timp nu v-ați mai văzut prietena?
— Cred că sînt două săptămîni...
— Și ce v-a determinat să credeți, abia acum, că ar putea fi vecina dumneavoastră? Nu ați citit în ziare relatările făcute asupra acestui caz?
— Ba da, dar nu m-am gîndit la coana Lina... știți, obișnuia să plece foarte des la țară...
— Bine, și acum de ce v-ați gîndit că ar putea fi ea? insistă Apostolescu, pentru a se edifica asupra seriozității sesizării.
— Păi, să vedeți, eu am fost ieri la soțul ei, la spitalul Central, unde-i internat pentru reumatism, să-i duc ceva de mîncare, deoarece m-am gîndit că, dacă coana Lina e plecată la țară, trebuie să aibă cineva grijă de el...
— Cum se numește soțul doamnei Gligorescu?
— Ghiță Petrescu.
— De ce au nume diferite, nu sînt căsătoriți?
— Nu, trăiesc în concubinaj. De mulți ani...
— Vă rog să continuați. Ați fost la spital, și...?
— Am discutat cu nea Ghiță și cînd i-am spus că n-am mai văzut-o pe coana Lina de multișor, n-a rămas prea surprins și mi-a răspuns că o fi plecată la țară după alimente, ca de obicei. Eu însă am insistat și i-am spus că mă tem să nu i se fi întîmplat ceva...
— Ce-ar fi putut să i se întîmple? o întrerupse Apostolescu.
— De, știu eu... la un om în vîrstă i se pot întîmpla multe... Poate chiar și o criză cardiacă.
— Ce vîrstă are vecina dumneavoastră?
— Cred că a trecut de 63 de ani.

În timp ce Simionescu își clătina capul cu scepticism, spunîndu-și: „Iar pierdem timpul de pomană“!, Apostolescu continua chestionarea martorei:
— Cum a reacționat domnul Petrescu la insistențele dumneavoastră?
— Mi-a răspuns că se va învoi de la spital și o să treacă mîine, adică astăzi, pe acasă, să vadă despre ce-i vorba.
— Și a venit?
— Da, a venit, pe la ora douăsprezece, cu un prieten de-al lui, și după ce am deschis ușa, am văzut că nu era nimeni în casă.
— După ce-ați intrat în casă ce-ați făcut?
— Dacă am văzut că nu-i nimeni în casă, n-am mai intrat. Prietenul lui a spus că trebuie să se ducă la serviciu, iar nea Ghiță a zis că, dacă nevasta lui e la țară, el se întoarce la spital.
— Și dumneavoastră cum v-ați decis să veniți aici?
— După ce-am rămas singură, m-am tot întrebat unde o fi plecat coana Lina fără să spună nimic, nici chiar soțului ei. Apoi, mergînd pe stradă, am auzit doi oameni vorbind despre femeia ciopîrțită și m-am gîndit că... poate... Atunci am venit aici și domnul doctor mi-a arătat-o...
— Ați putea preciza bine cînd ați văzut-o ultima oară pe Lina Gligorescu? întrebă Apostolescu.
— Da, răspunse martora, după o mică ezitare, era într-o duminică. Știu asta deoarece am rămas fără oțet și, pentru că la magazine era închis, m-am dus să împrumut de la dînsa.
— Pe la ce oră s-a întîmplat asta?
— Pe la ora prînzului.

— Cînd v-ați dus la doamna Gligorescu, era singură?

— Da.

— Locuiți aproape de doamna Gligorescu?

— Da, trei case mai departe.

— Bine, vă rog să ne lăsați adresa dumneavoastră și vom verifica sesizarea pe care ați făcut-o.

În timp ce martora părăsea biroul doctorului Capolide, Simionescu închise carnetul în care stenografiase depoziția martorei.

— Crezi că e ceva serios, căpitane? întrebă Capolide.

— De două săptămîni am renunțat să mai cred ceva. Mă rezum numai la verificări. Mergem la spitalul Central, Dane. Hai!

Capitolul VIII.

SOȚUL PRESUPUSEI VICTIME

Mercedesul condus de Vartunian intră în curtea spitalului Central, după ce portarul fu convins, prin legitimația lui Apostolescu, să le dea drumul înăuntru. Rulă vreo douăzeci de metri, pe-o alee cu dale din beton, și opri în fața unei clădiri pe al cărei frontispiciu era o firmă care avertiza că acolo este „Administrația".

După ce pătrunseră în clădire, se îndreptară spre un birou în dosul căruia stătea o funcționară mai în vîrstă, care avea pe nas o pereche de ochelari, cu

un număr însemnat de dioptrii, și zgîria de zor niște hărți.

Mai întîi păru că n-a auzit întrebarea lui Apostolescu și continuă să-și vadă netulburată de treaba ei. Apoi, pe cînd detectivul se pregătea să repete întrebarea, se hotărî să-și privească solicitantul, ridicînd spre el o figură de domnișoară bătrînă, și-l luă în primire:

— Dumneata nu vezi că-s ocupată! Te rog să aștepți la rînd . . .

— La care rînd? o întrerupse Apostolescu, mirat.

— Și apoi, cine v-a dat drumul în spital? Astăzi nu-i zi de vizită! turui ea, fără să răspundă la ultima întrebare a interlocutorului ei.

— Doamnă, vă rog să mă iertați — zise Apostolescu, încercînd să-și ascundă zîmbetul care i se conturase în colțul buzelor —, dar n-avem timp de pierdut. Sîntem de la Brigada omucideri și dorim să stăm de vorbă cu pacientul Ghiță Petrescu. Vă rog să ne spuneți în ce pavilion îl putem găsi — ceru el, arătîndu-i legitimația.

Funcționara rămase un moment surprinsă, apoi, la fel de repede, zîmbi cu o bunăvoință slugarnică.

După ce le indică pavilionul, anchetatorii se suiră în mașină și porniră pe aleea centrală spre pavilionul F.

Asistenta care le ieși în cale — de astă dată o femeie tînără, frumușică și binevoitoare —, aflînd ce doresc, se oferi să-i conducă la persoana căutată.

După ce urcară la primul etaj și pătrunseră într-un salon cu șase paturi, asistenta se opri în fața unui pacient care chinuia un aparat de radio cu tranzistori.

— Domnule Petrescu — se adresă ea pacientului —, aveți vizitatori. Apoi, întorcîndu-și frumoșii-i ochi, albaștri, spre noii-veniți, adăugă: Vă rog să nu întîrziați prea mult, deoarece la ora patru, adică peste o jumătate de oră, are loc vizita medicală și s-ar putea să am neplăceri din partea domnului doctor. Știți, astăzi nu-i zi de vizită . . .

— Sînteți prea drăguță, pentru a vă dori neplăceri — se grăbi să o asigure Simionescu, bineînțeles fără să uite să-și arate și sănătoasa-i dantură, într-un zîmbet care nu-i dezmințea spusele.

— Domnule Petrescu — începu Apostolescu, după ce luară loc pe scaunele aduse de asistenta medicală —, sîntem de la miliție și am fost înștiințați că soția dumneavoastră lipsește, de mai multe zile, de acasă. Știți cumva unde poate fi?

Pacientul, un bărbat de aproximativ 70 de ani, cu fața suptă și foarte ridată, îl privi un moment surprins, apoi începu să vorbească cu o voce hîrîită, de bronhotabacic:

— Nu știu cine v-a pus pe drumuri, soția mea e la țară cu treburile ei . . .

— Unde anume e plecată?

— Asta numai ea poate să știe, că e o femeie foarte secretă și nu-mi spune pe unde umblă.

— Ce profesie aveți, domnule Petrescu?

— Am fost chelner, acum sînt pensionar.

— Și soția dumneavoastră cu ce se ocupă?

— Cu ce să se ocupe? E casnică, mai face și mici afaceri . . .

— Ce fel de afaceri?

— Păi, io știu? Cumpără haine vechi și le vinde la țară pe alimente . . .

— Și cu ce alte afaceri se mai ocupă?

— Păi, mai ghicește în cărți și în cafea, pe ici pe colo. Dar să știți că farmece sau alte chestii d-astea băbești nu face — preciză el repede.

— De cînd n-a mai fost la dumneavoastră?

— Ultima oară a fost acum două duminici, cînd a venit însoțită de o prietenă de a ei, care stă lîngă noi, doamna Maria Munteanu, și mi-a adus ceva d-ale gurii.

— Și nu v-a spus cînd mai vine?

— Ba da! A rămas să vină duminica următoare, adică aia care a trecut, dar n-a mai venit . . .

— Această lipsă de punctualitate nu vă surprinde?

— Nu, pentru că știe ea ce face. Probabil că are treabă la țară.

— Cu toate că nu păreți prea îngrijorat de absența soției dumneavoastră, v-ați dus totuși acasă s-o căutați, de ce?

— Pentru că au venit la mine două cunoștințe și m-au bătut la cap că „ei crede că s-a întîmplat ceva cu nevastă-mea, că n-au văzut-o de demult".

— Cînd au venit aceste persoane la dumneavoastră?

— Ieri, și le-am zis că am să mă învoiesc și am să vin astăzi acasă la ora unșpe . . . Știți, ei spuneau că poate e moartă-n casă, dar cînd am descuiat n-am găsit pe nimeni.

— Cine sînt cele două cunoștințe care v-au sugerat această eventualitate?

Întrebările și răspunsurile se succedau cu repeziciune, și Simionescu, care le stenografia, îi făcu semn lui Apostolescu s-o lase mai ușor, că nu-l mai poate urmări.

— Vasilica Constantinescu, o prietenă a neves-ti-mi, şi Ion Sfetculescu, un fost coleg de-al meu.

— Domnule Petrescu, aţi citit ziarele în ultimele săptămîni?

— Da, am citit cîteva gazete . . .

— Şi articolele care se refereau la femeia ciopîrţită nu v-au dat de gîndit?

— De ce să-mi dea de gîndit!? Acolo se vorbea de-o femeie de 45 de ani, iar nevastă-mea a împlinit de multişor 63 de ani.

Apostolescu, printr-un gest reflex, duse mîna spre buzunarul unde-şi ţinea pachetul cu ţigări, dar se răzgîndi; se afla într-un salon de spital.

— Domnule Petrescu, avînd în vedere faptul că soţia dumneavoastră n-a fost văzută de nimeni de aproape două săptămîni, eu cred că ar fi bine să mergeţi şi s-o vedeţi pe femeia care a fost ucisă. Ce părere aveţi?

— Dacă spuneţi dumneavoastră, eu merg . . . . numai să mă învoiască de la spital.

— Lăsaţi, asta aranjăm noi — zise Apostolescu, ridicîndu-se de pe scaunul său.

În acel moment îşi făcură apariţia în salon doi bărbaţi în halate albe, însoţiţi de asistenta care le oferise scaunele şi le atrăsese atenţia că nu trebuie să zăbovească prea mult.

Apostolescu se îndreptă spre ei şi, explicîndu-le în cîteva cuvinte situaţia, obţinu aprobarea ca pacientul să-i însoţească, cu condiţia ca tot ei să se îngrijească de înapoierea acestuia la spital.

Zece minute mai tîrziu, maşina miliţiei gonea pe Calea Văcăreştilor şi apoi, virînd la stînga pe cheiul Dîmboviţei, străbătu cei 800 de metri care-i despărţeau de destinaţie şi opri în faţa Institutului medico-legal.

— Dane, dă fuga şi spune-i doctorului Capolide că-l aşteptăm în sala de disecţii.

Datorită faptului că domnul Petrescu mersese foarte încet, cînd intrară în sala unde se afla victima, doctorul Capolide şi Simionescu îi aşteptau.

— Doctore, te rog să ne arăţi capul victimei — ceru Apostolescu.

Capolide se îndreptă spre peretele frigorific şi, după ce trase un sertar mare, scoase o tavă pe care se afla capul femeii ciopîrţite.

Apostolescu, care-l ajutase pe martor de la maşină pînă acolo, susţinîndu-l de subsuoară, instinctiv îl strînse mai tare de braţ cînd doctorul puse pe masă, în faţa lor, funesta tavă.

Dar reacţia de care se temuse nu s-a produs. Cu excepţia unui fior de oroare, firesc în faţa unei astfel de privelişti, martorul n-avu reacţia celui care a recunoscut pe cel drag.

— Capul acestei femei vă este cunoscut? întrebă Apostolescu.

— Nu. Nu poate să fie Lina — răspunse martorul, ezitînd.

— E adevărat, în halul în care a fost mutilată, e greu de recunoscut . . . Dar poate recunoaşteţi dantura — zise Capolide, arătîndu-i mandibula cu cei opt dinţi, din care patru îmbrăcaţi în metal alb.

Martorul clătină din nou capul.

— Părul vă spune ceva? interveni Apostolescu.

— Parcă seamănă cu al neveste-mi, dar nu sînt sigur — răspunse el, după o meditaţie îndelungată.

— Domnule Petrescu, dacă ne mai spuneţi unde poate fi găsit Sfetculescu, prietenul dumneavoastră, nu ne rămîne decît să vă cerem scuze pentru deranj şi să vă conducem înapoi, la spital.

Un sfert de oră mai tîrziu, maşina se îndrepta spre restaurantul „Moldova“, după ce în prealabil îl lăsase pe Petrescu la spital.

Capitolul IX.

CONFRUNTAREA CONTINUĂ

Apostolescu, însoţit de nelipsitul Simionescu, intră în restaurant şi se adresă unui bărbat tînăr care desfunda o sticlă de ţuică în dosul barului:

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Sfetculescu, unde-l putem găsi?

— Ţaţa Miţa — se adresă el, peste capul detectivilor, unei femei grase, care-şi făcea nişte socoteli, numărînd un teanc de bancnote mototolite —, cheamă-l pe nea Ionică! Vezi că-i în grădină . . .

— Lasă-mă în pace că n-am timp — răspunse ea morocănoasă — trebuie să predau schimbul şi încă n-am făcut socoteala încasărilor . . . Apoi, văzînd un picolo, care se îndrepta spre uşa grădinii cu un vraf de farfurii în braţe, strigă după el:

— Mă, spune-i lui nen-tu Ionică că-l aşteaptă cineva . . . Aici, la bar — mai adăugă ea, reluîndu-şi activitatea.

Deşi puştiul nu lăsă să se vadă că a recepţionat mesajul, în următorul minut îşi făcu apariţia un bărbat înalt şi uscăţiv, de aproximativ 50 de ani, îmbrăcat cu un halat caracteristic profesiei, care se interesă de persoana care-l caută.

— Domnul Sfetculescu? întrebă Apostolescu şi cînd primi confirmarea se prezentă şi-i spuse: domnule Sfetculescu, o cunoaşteţi pe Lina Gligorescu?

— Bineînţeles! E soţia unui fost coleg de-al meu, Ghiţă Petrescu. Dar ce-i cu ea! I s-a întîmplat ceva? . . .

— Se bănuieşte că ar fi una şi aceeaşi persoană cu femeia căsăpită. Aţi citit în ziare despre acest caz, nu?

— Da, desigur . . . dar nu poate fi ea . . .

— De ce credeţi asta?

— Pentru că în ziare scria că victima are în jur de 40 de ani . . . , iar coana Lina a trecut, binişor, de 60 . . .

— S-ar putea să aveţi dreptate, totuşi noi sîntem obligaţi să cercetăm toate posibilităţile.

— Şi cu ce v-aş putea fi de folos? întrebă el, făcînd un pas lateral pentru a lăsa un coleg de-al lui să ia o baterie de la bar.

— Vreau să vă rog, dacă este posibil, să ne însoţiţi pînă la morgă pentru a vă arăta victima. Dacă nu-i posibil acum, putem lăsa pe mîine dimineaţă.

— Ba nu! Putem merge chiar acum, deoarece, cînd m-a chemat picolo-ul tocmai terminasem cu predarea meselor schimbului meu.

— Perfect. Vă aşteptăm afară pînă vă îmbrăcaţi — zise Apostolescu.

În următoarele minute reîncepu cursa spre morgă, unde martorul Sfetculescu, pus în fața capului victimei, recunoscu dantura și părul Linei Gligorescu.

*
* *

— Acum e acum, șefu'. A fi sau a nu fi . . . coana Leanța victima „noastră"? Soțul că ba, și doi martori că da! Cum ne descurcăm? — întrebă Simionescu, în timp ce, rămași singuri, se îndreptau spre mașina miliției.

Apostolescu se opri în fața mașinii și, în timp ce Vartunian, întinzîndu-se pe spate, apăsă cu mîna pe clanța portierei și o deschise, cu un aer meditativ își aprinse o țigară. Mai ezită un moment, apoi se decise:

— Urcă-n mașină, mergem înapoi la soțul presupusei victime, să-i cerem împrumut niște chei.

*
* *

Jumătate de oră mai tîrziu, mașina opri în fața casei cu numărul 105, din strada Doctor Marcovici. Era un imobil dosnic și dărăpănat. În mijlocul curții era instalată o cișmea și în juru-i o băltoacă de apă, iar pavajul din ciment era spart și invadat de bălării. Aripa dreaptă a imobilului era surpată și, de asemenea, fusese invadată și acoperită de o vegetație parazită. Pe partea opusă se afla o clădire veche și urîtă, numai parter.

Apostolescu aruncă o privire spre pereții coșcoviți și lipsiți de tencuială, spunîndu-și că „casa asta n-a

mai văzut un zugrav de aproape jumătate de secol, iar partea dărîmată trebuie să fie opera bombardamentelor din ultimul război".

Contemplarea lui fu curmată de intervenția unei doamne, îmbrăcată într-un capot de casă, care, evident, în ultimul sfert de secol fusese întrebuințat numai în bucătărie.

— Pe cine căutați dumneavoastră?

— Pe doamna Lina Gligorescu.

— Nu-i acasă, e plecată în provincie . . .

— De cînd n-ați mai văzut-o?

— Cred că sînt vreo două săptămîni. Dar cine sînteți dumneavoastră?

— Sîntem de la miliție și vă rugăm să ne arătați care-i locuința doamnei Gligorescu.

— Aici! zise ea mirată, arătîndu-le una din cele patru uși care se deschideau spre curte.

— Avem cheia locuinței doamnei Gligorescu, de la soțul dînsei, și am dori să aruncăm o privire înăuntru. V-ar deranja dacă v-am ruga să ne fiți martoră?

— N-am nimic împotrivă! zise ea, surprinsă. Dar ce s-a întîmplat?

— Trebuie să ne convingem dacă există vreo legătură între doamna Gligorescu și o femeie care a fost ucisă.

Apostolescu străbătu cei cîțiva pași care-l despărțeau de ușa indicată, scoase cheia pe care o primise cu puțin mai înainte de la Ghiță Petrescu, concubinul presupusei victime, o potrivi în lacăt și, după ce-l descuie, apăsă pe clanța ușii.

În fața lor apăru o încăpere întunecoasă, de vreo opt metri pătrați, mobilată cu modestie, însă sclipind

de curățenie și ordine. Pe măsuța din mijlocul încăperii se aflau: o mămăligă răsturnată pe un fund de lemn și neîncepută, o crăticioară cu mîncare, probabil tocană, o farfurie și tacîmurile pentru o persoană, nefolosite, și un castron cu salată verde.

Pe patul strîns și acoperit cu o cuvertură se afla un vraf de rufe călcate și așezate în ordine. Iar alături, pe o măsuță mică, o vază de flori plină de gladiole, veștejite.

Din clipa cînd deschise ușa, simțise un miros greu de putrefacție. Îi făcu semn martorei și lui Simionescu să rămînă afară și păși înăuntru atent să nu distrugă vreo urmă, de care, poate, ar fi avut nevoie ulterior.

Mai întîi puse mîna pe mămăligă și-i pipăi crusta tare, apoi mirosi pe rînd: mîncarea din crăticioară, salata din castron și vaza cu gladiole. Stabilind astfel cauza mirosului greu care pusese stăpînire pe încăpere, se îndreptă spre ieșire. După ce păși în curte, închise ușa după el și puse la loc lacătul, în belciuge, și-l încuie.

Își aruncă ochii pe ceasul brățară, sub privirile intrigate ale martorei, și-o întrebă:

— Cum vă numiți, doamnă?

— Munteanu Maria.

— Doamnă Munteanu, acum e tîrziu, mîine dimineață ați putea merge cu noi la morgă să vedeți femeia la care ne-am referit?

— Credeți că e doamna Gligorescu?! întrebă ea emoționată.

— Dumneavoastră o să vă fie mai ușor s-o spuneți, doar o cunoașteți... — zise Apostolescu ridicînd din umeri.

Apoi, mai înainte de a pleca, continuă: dacă doriți, puteți să anunțați și alte persoane care o cunosc pe doamna Gligorescu și vor să vă însoțească. În acest fel vom putea face o confruntare colectivă.

*

* *

— Șefu', ce concluzii tragem, am dibuit identitatea victimei ori ba? întrebă Simionescu după ce se suiră în mașină și Vartunian se grăbi să demareze.

— Mă Dănuț, chestia e al dracului de încurcată... — zise gînditor Apostolescu. Doi martori ne asigură că au recunoscut dantura și părul, iar soțul, care ar fi cel mai autorizat să-și recunoască nevasta, are atîtea dubii, încît de fapt neagă depoziția celorlalte două cunoștințe.

— Și atunci, ce facem?

— E simplu! Mîine ducem toate cunoștințele acestei „doamne Gligorescu“ la morgă și le cerem opinia. Excludem răspunsurile nehotărîte, „cred“ sau „poate“, și le înregistrăm numai pe cele sigure, „da“ sau „nu“. Apoi facem o statistică și... majoritatea decide... — zise Apostolescu, zîmbind cu gîndul la reacția șefului său, colonelul Alexandrescu, dacă i-ar propune o soluție atît de „inteligentă“.

— Hai, șefu'... iar mă iei peste picior — spuse Simionescu mustrător.

— Nu de tine rîd..., ci de mine..., pentru că nu știu cum să mă descurc. Atît timp cît nu putem proba, în mod indubitabil, că Lina Gligorescu este femeia căsăpită, sîntem la fel ca la început. Ba mai mult, avîntîndu-ne pe această pistă, care nu-i exclus

să fie eronată, riscăm să ne dispersăm forțele și să ne pierdem timpul aiurea, fapt care ar putea să-i acorde criminalului un răgaz suplimentar pentru a se pune și mai bine la adăpost.

— Și care-i soluția? insistă Simionescu.

— Abia aștept s-o aflu! Dacă cumva o găsești tu, vezi să nu mă neglijezi...

Simionescu începu să privească bosumflat podeaua mașinii, iar Apostolescu, dîndu-și seama că e exagerat, reluă cu seriozitate:

— În orice caz, plecarea acestei „coane Leanța" la țară nu prea-mi miroase a bine.

— Adică? zise Simionescu ridicîndu-și capul și devenind atent.

— Faptul că Lina Gligorescu și-a pregătit și așezat masa, pare să demonstreze dorința acesteia de a mînca imediat sau în următoarele ore... Ei bine, deși au trecut două săptămîni, încă nu și-a realizat această intenție. Nu crezi că această plecare precipitată e „nițeluș" suspectă?

— Poate a survenit ceva care a împiedicat-o să-și mai ia dejunul...

— Tocmai Dane, acest „ceva" ar putea să fie și moartea. Această eventualitate ne obligă să cercetăm cu atenție pista ce-o urmărim acum. Dar pentru astăzi e destul! Mîine vii la birou cu o jumătate de oră mai devreme pentru a stabili planul de acțiune.

— Tovarășe căpitan — zise Vartunian, care, ca de obicei, trăsese cu urechea la discuția celor doi ofițeri —, vă las la locuințele dumneavoastră?

— Asta da perspicacitate! zise Apostolescu, parcă mai bine dispus decît atunci cînd plecaseră din strada Doctor Marcovici.

Capitolul X.

IDENTIFICAREA

Era ora șapte și jumătate, cînd Apostolescu începu să-i dea indicații lui Simionescu:

— Te duci în strada Doctor Marcovici și apoi, după ce umpli mașina lui Vartunian cu toți cei care o cunosc pe „coana Leanța" te duci la Capolide și îi ceri să le arate capul victimei.

— Sefu', după ce termin confruntarea, aplic metoda aceea, infailibilă, pe care mi-ai sugerat-o...

— Care metodă? îl întrerupse Apostolescu bănuitor.

— ...Fac o statistică și... majoritatea decide!

Apostolescu îl privi un moment, fără să pară că a înțeles aluzia, apoi realiză ironia și spuse pe un ton ce se voia serios:

— N-am nimic împotrivă... numai că susținerea acestui sistem de identificare — absolut „științific" —, în fața șefului nostru, colonelul Alexandrescu, va fi făcută de tine, în exclusivitate... Eu avînd grijă să mă aflu cît mai departe de I.G.M., cînd îți vei demonstra această metodă sui-generis...

— ...Ceea ce ar însemna că n-aș avea nici barem șansa să mă dea afară din birou pe ușă, ci direct prin fereastră... — îl întrerupse rîzînd Simionescu.

— Și eu aș proceda la fel, dacă aș fi în locul șefului, numai că, înainte de a te arunca pe fereastră, ți-aș suci și gîtul un pic... cu 720 de grade! Acum, cînd îți cunoști perspectiva, grăbește-te s-o iei din

loc şi să-mi vii cît mai repede înapoi! îl îndemnă amuzat Apostolescu.

*
*   *

— Cum a fost, Dane? întrebă nerăbdător Apostolescu, puţin mai tîrziu, cînd Simionescu se înapoie.

— M-am dus la doamna Munteanu, aşa cum ne-am înţeles, şi, cu ajutorul ei, am mai adunat patru persoane. I-am suit pe toţi în maşină şi, trăsnet, i-am dus la morgă şi le-am arătat victima. Spre norocul meu, m-am orientat cînd am luat un număr impar de martori, altfel îmi făceau balotaj. Rezultatul: trei pentru „coana Leanţa", doi împotrivă... Deci majoritatea, mai decide?...

— Nu-ţi bate capul, Dane! Decizia o vom lua pe cu totul altă cale decît cea a confruntării...

Nu mai termină fraza, deoarece uşa se deschise şi intră căpitanul Maier.

— Cum e, băieţi? spuse noul venit în loc de bună ziua, apoi se instală pe un scaun liber, cu graţia unui sac de cartofi căzut de la ultimul etaj al Hotelului „Intercontinental".

— De bine ce te-ai aşezat, hai cu noi, că avem puţină treabă împreună — îl îndemnă Apostolescu.

— Of, cu voi nu-i chip să-şi mai tragă omu' sufletul un pic... Ai multă treabă cu mine? întrebă el în timp ce, urmînd exemplul lui Apostolescu şi al colaboratorului său, se ridica de pe scaun.

— Cred că într-o oră terminăm. Ai luat impresiunile victimei?

— Bineînţeles, aşa cum mi-ai spus la telefon.

— În regulă. Haide să mergem!

Nu trecură zece minute şi Vartunian opri maşina în faţa locuinţei presupusei victime.

Apostolescu descuie lacătul şi, deschizînd uşa, îl invită pe Maier cu o voit exagerată politeţe:

— Numai după dumneavoastră, tovarăşe căpitan.

În timp ce Maier intra în încăpere, Apostolescu şi Simionescu rămaseră în pragul uşii fumînd şi supraveghindu-i mişcările.

Maier, la fel ca şi Apostolescu cu o zi înainte, umbla ca o pisică şi avea grijă să nu atingă nici un obiect din încăpere. Cînd ajunse în mijlocul camerei, lîngă masa pe care se afla mîncarea alterată din castroane, se opri şi se întoarse către Apostolescu, zicîndu-i:

— Cred că de aici ar trebui să încep, nu?

Şi văzîndu-l pe Apostolescu că-şi dă asentimentul printr-o scurtă înclinare a capului, puse trusa pe scoarţa care acoperea pardoseala din scînduri şi o deschise.

Scoase afară din trusă o lupă mare, un borcănel cu o pulbere fină şi o pensulă cu coadă scurtă şi le puse pe un colţ al mesei. În momentul următor se aplecă din nou asupra trusei şi, după o scurtă cotrobăire printre diferitele instrumente care se aflau acolo, luă o pereche de mănuşi de cauciuc, pe care începu să le tragă tacticos pe mîini.

Cînd termină cu îmbrăcatul mănuşilor, îşi luă lupa şi, ocolind masa, se apropie de cele două farfurii neîntrebuinţate de pe masă.

Ridică una dintre ele, pe cea de deasupra, şi începu s-o examineze cu lupa. Fără să piardă prea mult timp cu ea, se decise s-o aşeze înapoi pe masă,

însă, de astă dată, cu fundul în sus. Apoi, punînd și lupa pe masă, întinse mîna și apucă borcănașul cu pulbere și pensula, pe care le scosese puțin mai înainte.

Desfăcu capacul borcănașului, introduse pensula înăuntru și, scoțînd-o, începu s-o plimbe ușor pe suprafața farfuriei. Cînd termină această treabă, puse pensula pe masă și scoase din buzunarul de la piept un plic din care extrase o fotografie.

Urmară cîteva minute de examinare concomitentă a urmelor evidențiate pe farfurie, prin pulberea folosită, și a fotografiei.

Lui Apostolescu, datorită nerăbdării, i se păru că Maier se mișcă cu viteza unui automobil de curse... pus pe butuci.

În sfîrșit, Maier se decise să-l privească și-i spuse:

— Nici un dubiu, Nicule! Coincid.

— În regulă! exclamă Apostolescu, satisfăcut și în același timp ușurat. Eu și Dan mai avem puțină treabă. Pînă ne întoarcem, te rog să prelevezi toate amprentele digitale diferite de etalon.

Capitolul XI.

PRIMUL SUSPECT

— Unde mergem, șefu'? întrebă Simionescu cînd se instalară în mașină.

Apostolescu îi răspunse indirect, adresîndu-se lui Vartunian:

— Repede la spitalul Central. Apoi, privindu-și colaboratorul nedumerit, adăugă bine dispus: Am auzit că vrei s-o revezi pe fata aceea drăguță de ieri, pe asistenta medicală care se ocupă de domnul Petrescu. Dacă pot să-ți fac o plăcere...

— Lasă, șefu', că nu țin astea la mine... Crezi că el e împricinatu'?

— Eu nu cred nimic, dar bănuiesc pe toată lumea... De altfel, el devine primul suspect, deoarece, spre deosebire de ceilalți martori, și-a exprimat cele mai mari rezerve asupra identității victimei. De asemenea, îmi este destul de neclară atitudinea lui. Cu toate că nu știe nimic despre soția sa, ba, mai mult, primește și vizita a două cunoștințe care-și exprimă îngrijorarea și uimirea că n-au văzut-o de mult, el rămîne impasibil. Coroborînd aceste două observații, devine suspect. Dacă mai adaugi la asta și faptul că putem, ca la nimeni altul, să verificăm felul în care și-a petrecut timpul atunci cînd considerăm că s-a comis omorul, ai să știi de ce am început cu el.

Simionescu îl ascultase cu multă atenție și, din cînd în cînd, își înclina capul aprobator. Apoi, după ce Apostolescu își epuiză argumentarea, se grăbi să pună o întrebare care-l rodea mai de mult, încă de cînd văzuse pe căpitanul Maier la lucru:

— Șefu', de unde naiba ai mai scos și ideea verificării amprentelor moartei cu cele din casa presupusei victime?

— Mi-e greu să-ți răspund la această întrebare, mai cu seamă că ieri seară, cînd ne-am despărțit, încă nu-mi trecea prin minte o astfel de confrun-

tare... În schimb, dimineața, cînd m-am sculat și mă bărbieream, m-a uimit și pe mine simplitatea și infailibilitatea acestei metode. Mi-am dat seama că dacă moarta „noastră“ și-a lăsat amprentele în casa Linei Gligorescu, fără nici un dubiu, avem de-a face cu una și aceeași persoană. Ce vrei, în condițiile în care delictele apar într-o infinită varietate de aspecte, anchetatorii — n-au de ales! — trebuie să găsească tot atîtea soluții...

Se întrerupse, pentru a-i arăta legitimația portarului de la spitalul Central.

O dată intrați în curtea spitalului, se îndreptară direct spre pavilionul pe care-l mai vizitaseră și în ziua precedentă.

Abia pășiră în holul pavilionului și în întîmpinarea lor apăru persoana pe seama căreia Apostolescu își tachinase colaboratorul:

— Desigur tot pentru domnul Petrescu ați venit? spuse surîzînd asistenta medicală.

— E adevărat — recunoscu Apostolescu —, dar în prealabil trebuie să discutăm cu dumneavoastră.

— Cu multă plăcere... — replică ea bine dispusă.

— Dar nu aici — continuă Apostolescu —, dacă se poate, în cabinetul dumneavoastră.

— Oh, desigur, poftiți — zise femeia, invitîndu-i să intre în prima încăpere din partea dreaptă a holului, care, așa cum bănuise Apostolescu, avea fereastra spre aleea principală unde staționa mașina lor; fapt care explică promptitudinea cu care îi întîmpinase.

— Vă rog să luați loc și să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos? — continuă ea binevoitoare.

După ce luară loc cu toții, Apostolescu începu să o chestioneze:

— Mai întîi, vă rog să-mi dați o informație cu caracter general. Circulația, respectiv învoirea pacienților din spitalul dumneavoastră, este controlată?

— Adică dacă bolnavii pot să plece sau să vină cînd vor?...

— Exact, aceasta-i întrebarea.

— Nu, domnule...

— ... Apostolescu. Nicu Apostolescu.

— Nu, domnule Apostolescu, fără bilet de voie nu se poate ieși pe poartă.

— Dar dacă sar „nițel“ peste gard? Admițînd această posibilitate, n-ar putea renunța „un pic“ la biletul de voie de care ne-ați vorbit? Oare e atît de greu de escaladat gardul dumneavoastră, încît să putem elimina această cale de părăsire necontrolată a spitalului?

— Trebuie să recunosc că gardul nostru nu poate constitui un obstacol dificil, pentru cineva care ar dori să-l sară — admise ea. Dar, vedeți, problemele, pentru cel care a sărit, ca să zic așa, pîrleazul, încep să apară abia după ce a ajuns în stradă...

— Adică?

... Dacă în perimetrul spitalului pot umbla cum îi taie capul, fără să atragă atenția celorlalți, deoarece comportările particulare sînt specifice profilului nostru medical, în momentul în care ajung în stradă,

goi sau numai cu halatul spitalului pe ei, nu trece o jumătate de oră şi sînt îndrumaţi înapoi, de astă dată pe poartă.

— Deci, dacă am reţinut bine, singurul dumneavoastră control, eficient, se face prin haine?

— Întocmai! Avem suficientă experienţă pentru a aprecia că acesta-i singurul mijloc de a ne controla în mod eficient pacienţii.

— Dar accesul pacienţilor, la haine, cum se face?

— Vin cu biletul de voie, semnat de medicul curant, la sora medicală, şi aceasta le dă hainele.

— Singur n-ar putea să şi le ia, să zicem, profitînd de faptul că sora se află într-un alt salon?

— Nu văd cum! Hainele sînt închise acolo, în dulapul acela din oţel, iar cheile la mine — zise ea amuzată, arătîndu-le o trusă de chei pe care o scoase în mod demonstrativ din buzunarul halatului ei alb şi suficient de strîmt pentru a-i ilustra bustul frumos.

— Deci fără bilet de voie nu-i posibilă plecarea din spital?

— Ba da! Se fac şi excepţii ... pentru salariaţii spitalului. Dar, desigur, numai în afara orelor de serviciu — glumi ea, în timp ce-şi muşca cu cochetărie buzele cărnoase.

— E bine că mi-aţi precizat această excepţie, s-ar putea să ţin seama de ea ... — replică Apostolescu, zîmbind amuzat. Vă rog spuneţi-mi — reveni el la subiect —, există o evidenţă a celor care se învoiesc?

— Bineînţeles — zise ea, bătînd cu degetul, cu manichiură îngrijită, într-un registru aşezat în faţa ei pe birou.

— Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să vă cer un sfat. Credeţi că aş abuza prea mult de bunăvoinţa pe care ne-aţi arătat-o, dacă v-aş ruga să verificaţi în ce zile s-a învoit domnul Petrescu în ultima lună?

— Nu se poate pune problema abuzării atunci cînd ambele părţi sînt de comun acord — şarjă ea. În ceea ce priveşte întrebarea dumneavoastră, pot să vă răspund şi fără să consult registrul: s-a învoit numai în ziua de 9 iunie, adică ieri.

— Cu riscul de a mă considera agasant — se scuză detectivul —, vă rog să verificaţi dacă nu s-a învoit cumva şi în zilele de 26 sau 27 mai?

Fără să mai comenteze, interlocutoarea deschise registrul şi-i arătă că în zilele indicate Petrescu nu figura ca învoit.

Apoi, în timp ce închidea dosarul, curiozitatea-i feminină o depăşi:

— Domnule Apostolescu, dacă nu sînt indiscretă, de ce acordaţi atîta atenţie acestui pacient?

— E o problemă dificilă, doamnă ...

— ... Mihăilescu, Fany Mihăilescu.

— Doamnă Fany, cum să vă spun ... — ezită Apostolescu. Soţia lui a decedat ..., adică, de fapt, a fost ucisă ...

— Vai, nu se poate! exclamă ea surprinsă. De la început mi-a atras atenţia dragostea cu care-şi înconjura soţul atunci cînd îl vizita: venea la dînsul cel puţin o dată pe săptămînă, deşi în ultimul timp, e adevărat, n-am mai văzut-o pe aici ...

— De cînd n-a mai venit să-şi viziteze soţul?

— Cred că sînt vreo trei săptămîni.

— Dacă tot aţi cunoscut-o, poate îmi puteţi spune că părere v-a făcut?

— Eu ştiu? O femeie simplă, dar cu mult bun simţ... Dar criminalul a fost prins? se grăbi ea.

— Nu, nu încă! Sîntem în căutarea lui. De aceea vă inoportunăm cu prezenţa noastră — zise Apostolescu, ridicîndu-se de pe scaun.

— Nu cumva este femeia ciopîrţită? întrebă interlocutoarea, cînd Apostolescu, ajuns lîngă uşă, puse mîna pe clanţă.

Acesta se întoarse brusc pe călcîie şi, privind-o drept în ochi, întrebă:

— Ce vă face să credeţi că ea este femeia ciopîrţită?

— Păi... toate ziarele numai despre asta scriu... — bîigui ea, intimidată de privirea pătrunzătoare cu care o ţintuise detectivul.

— Într-adevăr, ea este... Poate că n-ar fi rău să mergeţi cu noi cînd îi vom anunţa pacientului dumneavoastră această veste — propuse Apostolescu cu blîndeţe.

În fapt, pacientul primise vestea morţii soţiei sale cu atîta resemnare, încît Simionescu, în timp ce se îndreptau spre maşină, nu-şi putu opri o remarcă:

— Am impresia că nici n-a realizat importanţa veştii pe care i-am adus-o... N-o fi senil?...

— Du-ne înapoi, în strada Doctor Marcovici — ceru Apostolescu şoferului şi se înfundă tăcut pe bancheta din spate.

Capitolul XII.

CERCETĂRI ÎN JURUL VICTIMEI

Cînd intrară în locuinţa victimei, îl găsiră pe căpitanul Maier instalat pe un scaun şi fumînd.

Probabil că îşi terminase treaba mai de mult, deoarece în scrumierea de lîngă el se aflau patru chiştocuri de „Mărăşeşti".

— Ce naiba aţi stat atît?! Credeţi că altă treabă decît să vă aştept pe voi, n-am? zise el, sculîndu-se îmbufnat de pe scaun şi punînd mîna pe mînerul trusei care se afla pe podea, lîngă picioarele lui.

— Ce-ai constatat? întrebă Apostolescu, fără să ţină seama de supărarea sa.

— Deosebit de amprentele victimei, mai sînt şi altele... Dar nu-s semnificative, deoarece, pe alocuri, sînt acoperite de cele ale victimei. Deduc din asta că ultimul om care a umblat prin casă a fost victima. Mai vrei ceva de la mine?

— Da, să pleci, pentru a putea începe percheziţia....

Maier îşi luă trusa şi ieşi din încăpere bodogănind ceva despre nerecunoştinţa „unora" care, „după ce l-au legat la gard aproape două ore, n-au nici bunacuviinţă să se scuze barem".

— Cum începem? întrebă Simionescu, zîmbind şi trăgînd cu coada ochiului după furiosul Maier.

— Tu de la peretele stîng, eu de la cel drept — zise Apostolescu, şi se apucă de treabă.

Cu toată atenţia pe care o acordară controlului făcut, datorită faptului că toate lucrurile, sărăcăcioase

și puține la număr, se aflau strînse într-o singură încăpere, și aceea mică, percheziția fu terminată în mai puțin de o oră.

Tot ceea ce văzură, ilustra personalitatea victimei: o femeie nevoiașă, dar foarte vrednică. Absolut toate obiectele din casă sclipeau de curățenie și se aflau așezate într-o ordine care lăsa impresia de pedanterie.

De asemenea, remarcară absența oricărei fotografii, prin care speraseră să-și poată imagina cum arătase victima, înainte de masacrarea care o făcuse de nerecunoscut chiar și pentru intimii ei.

— Putem reține ceva din cele văzute aici, șefu'? vru să știe Simionescu, după ce, încuind ușa victimei, ieșiră în curte și în drum spre mașină își aprinseră țigările.

— Cred că numai aceste două obiecte merită atenție, zise el, cînd se opriră lîngă mașină, și flutură un carnet CEC, pe care îl îndreptă apoi spre pantoful de damă din mîna colaboratorului său.

— CEC-ul, ca CEC-ul, l-am luat probabil pentru a-l preda moștenitorilor, dar pantoful ăsta stingher? ...

— CEC-ul nu l-am reținut numai pentru eventualii moștenitori, ci și pentru noi ... Am impresia că o depunere de 5 600 de lei, din care 5 000 în ultimele două luni, depășește posibilitățile firești ale unui om care are veniturile victimei. Dacă în decurs de doi ani a depus 600 de lei, iar în trei luni 5 000 de lei, poate că merită să mai examinăm acest aspect.

—... Și pantoful?

— Pantoful ... — zise Apostolescu, băgînd gînditor carnetul CEC în buzunar și luînd din mîna lui Simionescu obiectul discuției.

Începu din nou să-l întoarcă și să-l sucească în mîini. Era un pantof puțin purtat, din piele de șarpe dată cu un lac bej, tocul înalt și gros, iar pe vîrful teșit se afla prinsă o cataramă mare aurită pe care erau montate niște încrustații dintr-o masă plastică care imita sideful.

Privi apoi căptușeala pantofului, făcută dintr-o meșină fină, pe care era imprimată o marcă de fabrică străină, indescifrabilă, și sub aceasta un: „Made in Italy".

— ... Nu prea-i înțeleg rostul, în casa unei femei nevoiașe ... Aduce puțin cu un proverb care se referă la „tichia de mărgăritar ..."

— Poate că-l avea ca amintire, de pe vremea cînd era tînără ... — sugeră Simionescu.

— Aș! Ai văzut încălțămintea pe care o purta victima? Ei bine, lăsînd de-o parte calitatea pantofilor, care e departe de zestrea victimei, ea purta la picior un număr apropiat de 40, și acest pantof nu pare să fie mai mare de 36. În ceea ce privește „amintirea" la care te-ai referit, nu știu dacă piciorul unui om continuă să crească, atît de mult, după ce a ajuns la maturitate ... De altfel, chiar dacă lucrurile ar sta așa, ideea ta poate fi respinsă aprioric, deoarece acest pantof, după model, nu-i mai bătrîn de un an și deci, indubitabil, el n-a putut fi contemporanul evoluției la care te referi.

— Bine, șefu'! Admițînd că argumentarea e corectă, eu mai întrevăd două posibilități, care pot exclude suspiciunile pe care le-ai reținut asupra acestui pantof ...

— Te ascult! îl zori Apostolescu, punînd mîna în mod semnificativ pe clanța de la portiera mașinii lui Vartunian.

— L-a primit de undeva sau l-a găsit pe stradă, să zicem, și, plăcîndu-i, tocmai pentru că era atît de gingaș pentru ea, l-a păstrat ca pe un talisman... adică un fel de fetișism...

— Treci la a doua posibilitate...

— Această femeie, adică victima, se ocupa cu diverse negustorii... poate că a primit pantoful de undeva, ca mostră, pentru a-l vinde.

— Dane... Dănuțule — îl dezmierdă Apostolescu, pe un ton amenințător. În primul rînd, îți sînt, realmente, recunoscător că nu ți-ai susținut teoria față de altcineva... Mă făceai de rîs... doar îți sînt șef! Și apoi, cum dracu' poți admite ca obiectul unei tranzacții comerciale sau un fetiș, cum i-ai spus tu, este firesc să-l înfășori într-un prosop și să-l bagi între arcurile unei somiere?...

— Dacă-i un fetiș, de ce nu? susținu Simionescu, nu tocmai impresionat de spusele șefului său.

Apostolescu rămase un moment pe gînduri, privindu-l nedecis, apoi se hotărî:

— În definitiv, n-am de gînd să te las să-mi mănînci sufletu'. Dacă acest obiect are, într-adevăr, vreo semnificație, vom mai reveni asupra lui. Deocamdată divorțăm! Tu rămîi aici și începi investigațiile asupra relațiilor victimei. Știi cum?

— 'țeles, șefu'!

— Stai că n-am terminat! Caută să stabilești ultimele persoane care au văzut victima în viață și, în măsura în care reușești, înregistrează datele ei

biografice. Între timp, eu mă duc să-i raportez situația șefului mare. E clar?

— Clar, să trăiți!

*
*   *

— Da, Nicule, sînt de acord cu raportul pe care mi l-ai prezentat! Într-adevăr, putem considera că acest caz — atît prin cruzimea cu care a fost comis omorul, cît și prin maniera în care s-a scăpat asasinul de cadavrul victimei — este unic în istoria criminalogiei române. Cu atît mai mult trebuie verificate toate canalele care pot conduce la descoperirea criminalului, deși acesta — prin identificarea victimei cu douăsprezece zile mai tîrziu — are un avans substanțial. În concluzie, sînt de acord cu toate propunerile tale și, avînd în vedere volumul mare de muncă pe care-l necesită acest caz, voi da dispoziție ca toți lucrătorii Direcției judiciare, fără deosebire, să te sprijine. Succes! spuse colonelul Alexandrescu, încheind discuția cu Apostolescu.

*
*   *

Cînd intră Simionescu în birou, era trecut de ora cinci după-amiaza. Văzînd cîtă lume era adunată în încăpere, îi făcu semn lui Apostolescu că revine și ieși la fel de tiptil cum intrase.

Un sfert de oră mai tîrziu, revenind în birou, îl auzi pe Apostolescu dînd ultimele indicații celor opt bărbați adunați acolo:

— Deci, reţineţi, fiecare dintre voi răspunde de un sector, în cadrul căruia veţi cerceta toate căminele, spitalele, regimentele etc. pentru a afla dacă au avut sau nu pături similare cu cea care a servit la împachetarea victimei. Vă mulţumesc şi aştept rezultatul investigaţiei.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Apostolescu cînd rămaseră numai ei doi.

— Eram leşinat de foame, deh... timp de cinci ore mi-am tot bătut gura, şi am dat o fugă la bufet şi...

— Mă interesează ce-ai făcut în cadrul celor cinci ore, nu după... — îl întrerupse Apostolescu.

— Am stat de vorbă cu o duzină, minus una, de cucoane... Apropo, şefu'! De ce serviciile de informaţii şi contrainformaţii sînt încadrate, aproape în exclusivitate, cu bărbaţi, cînd femeile ştiu tot ce se petrece în jurul lor — poate, chiar şi mai mult! — şi nici măcar nu pretind o remunerare pentru treaba asta?

— Revino la subiect! Ceru Apostolescu, amuzat de năstruşnicele idei ale colaboratorului său.

— Biografia Linei Gligorescu e următoarea: S-a născut în comuna Budeşti în 1907, părinţii ei au fost robi eliberaţi şi nu ştia carte. De la vîrsta de 14 ani a muncit la cîmp, iar la 17 ani s-a căsătorit cu un salariat de la CFR, Gligorescu, care, decedînd după puţină vreme, i-a lăsat calitatea de pensionară. Ulterior s-a angajat ca femeie de serviciu la moşierul Haralamb Niculescu, unde a stat pînă în 1937, cînd stăpînul ei a adus-o în Bucureşti. În acelaşi an l-a cunoscut pe chelnerul Petrescu şi au trăit în concubinaj pînă... pînă am găsit-o noi!

De cînd a venit în Bucureşti, a locuit împreună cu concubinul ei numai la adresa actuală.

Ah, să nu uit! Imobilul din strada Doctor Marcovici i-a aparţinut stăpînului ei, Haralamb Niculescu, care, mulţumit de serviciile aduse de Lina Gligorescu, i-a dat voie să ocupe o cameră fără să-i pretindă vreo chirie. Ba mai mult, din aceleaşi motive de recunoştinţă, i-a permis să valorifice în interesul ei materialele rezultate din corpul de clădire de pe partea dreaptă a curţii, care a fost bombardat în timpul războiului.

Tot prin intermediul stăpînului ei, a cunoscut mai multe familii de oameni bogaţi, unde era chemată adesea la servit sau curăţenie... Era apreciată ca o femeie curată, cinstită şi mai cu seamă discretă.

În ultimul timp, cînd majoritatea familiilor la care servea au scăpătat, se ocupa cu mici negustorii, nesemnificative pentru noi, mai lucra cu ziua, cînd se ivea ocazia, şi ghicea în cărţi şi cafea. De asemenea — şi aici subliniez că concubinul ei a încercat să ne ducă, dar cu mine nu i-a mers — doar mă ştii, şefu'! —, se ocupa cu „farmece“ şi chiar cu „alte leacuri băbeşti“.

— Bine, Dane. În ceea ce priveşte personalitatea victimei sînt edificat. Treci acum la felul în care şi-a petrecut timpul în ultimele 48 de ore, înainte de a muri.

— Duminică 25 mai, victima, însoţită de vecina ei, Maria Munteanu... îţi aminteşti de ea, nu?

— Da, vecina aceea cu capotul soios! Continuă, te rog...

— Deci, pe la ora două jumătate după amiaza, a plecat împreună cu vecina ei să-şi viziteze concubi-

nul la spitalul Central. Martora a mai declarat că pe la ora șase, cînd s-au înapoiat, victima i-a spus că a doua zi intenționa să se ducă la o prietenă de-a ei, o anume Oțelescu. Martora mai spunea că după ce au ajuns acasă, s-au despărțit, ambele femei îndreptîndu-se spre gospodăriile lor. O jumătate de oră mai tîrziu, cînd a ieșit în curte să ia apă de la cișmea, a văzut victima discutînd la poartă cu două surori ale concubinului ei. După cîteva minute rudele au plecat, iar Lina Gligorescu a intrat la ea în casă singură. A doua zi, luni 26 mai, s-a dus la victimă pentru a împrumuta o cutie de chibrituri, dar ușa acesteia era încuiată cu lacătul. Deci a văzut-o pentru ultima oară duminică seara, în jurul orei șapte.

De la prima martoră am ajuns la doamna Oțelescu, care mi-a declarat că a cunoscut-o pe victimă în urmă cu vreo șase luni, la spitalul Panduri, unde ambele urmau un tratament medical. După ce au terminat spitalizarea, au rămas prietene și se vizitau destul de des. Duminică seara, pe la ora opt și jumătate, a făcut o vizită victimei și la plecare au stabilit ca a doua zi să meargă împreună la un blănar cunoscut de Lina Gligorescu. În după-amiaza zilei de luni, martora Oțelescu a venit la victimă, așa cum s-au înțeles, pe la ora cinci și jumătate. Victima s-a scuzat că nu poate s-o însoțească, deoarece are o altă problemă de rezolvat, și i-a propus să amîne pentru a doua zi vizitarea blănarului. Martora precizează că victima a început să-i dea în cărți pînă pe la ora șapte și jumătate, cînd le-a strîns, spunîndu-i că trebuie să plece și, după ce s-a îmbrăcat, au ieșit amîndouă. Au trecut prin Cișmigiu și, cînd au

ajuns în bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej, s-au despărțit în fața magazinului „Spicul". Martora a plecat spre liceul Lazăr pentru a lua tramvaiul 3, iar victima s-a îndreptat spre strada Brezoianu . . .

— Cît era ora?

— Crede că era cu puțin trecut de opt seara. S-ar părea că, pînă în prezent, această martoră este ultima persoană care a mai văzut victima în viață.

— Martora n-a întrebat-o pe victimă unde intenționează să meargă?

— Nu, deoarece, conform spuselor, ei „știa că Lina e o femeie foarte secretă".

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă Apostolescu, care ascultase cu multă atenție relatările colaboratorului său.

— Da. Sînt în posesia adresei familiei Haralamb Niculescu, precum și a familiei Berbecaru, unde victima obișnuia de mulți ani să se ducă să ajute la curățenie.

— Bine, Dane! Mîine ne vom duce la aceste persoane și le vom cere relații, acum e prea tîrziu. În tot cazul, ideea care se desprinde, atît din mărturii cît și din constatările noastre, este că victima s-a dus să se întîlnească cu asasinul ei, probabil un tovarăș de afaceri necurate. În fond, cu ce afaceri se ocupa femeia asta! Ai reușit să afli ceva în această direcție?

— Oarecum! Vindea și cumpăra obiecte vechi, ce anume n-am putut afla! În tot cazul, nu este vorba de tranzacții care ar putea justifica un omor pentru jaf.

— Dacă nu știi cu ce marșandări se ocupa, de ce elimini posibilitatea jafului?

— Simplu! Pentru că din depoziția martorilor a rezultat că niciodată n-a avut asupra ei sume mari de bani.

— Atunci nu-i exclus ca omorul să aibă cu totul alt mobil... — zise Apostolescu îngîndurat.

— Întrevezi ceva?

— Da, mă gîndesc că noi, oamenii, cîteodată ne mai abatem de la anumite principii sau obiceiuri care, în fond, ne caracterizează... Oare nu și-o fi permis și victima unele concesii de la obiceiurile ei?...

— Ce vrei să spui? îl întrerupse Simionescu cu nerăbdare.

— Din declarațiile tuturor martorilor audiați pînă în prezent rezultă că victima s-a remarcat printr-o calitate care nu caracterizează nici într-un caz sexul ei... Era „o femeie secretă". Ei bine, poate că a renunțat la discreția ei proverbială, ceea ce a impus, poate, necesitatea suprimării sale. În legătură cu asta, să nu uităm că a lucrat, și încă mai continua să meargă, în case „mari", unde nu-i exclus să fi văzut sau auzit ceva care a determinat-o să treacă la șantaj. Ținînd seama de faptul că persoanele șantajate au numai trei posibilități (1. să nu țină seama de amenințare, și atunci secretul lor devine public, de cele mai multe ori găsindu-și o corespondență cu vreunul din articolele codului penal; 2. să-și cumpere liniștea cu sume din ce în ce mai mari, deoarece cel care exercită amenințarea știe că și-a prins bine victima, și 3. persoana șantajată, aflînd că mai există un părtaș la secretul ei și nedorind să-și asume riscul de a se lăsa divulgată, trece la suprimarea intrusului!), am putea admite, deocamdată, că victima a fost suprimată deoarece și-a supraevaluat discreția.

— Deci?...

— Deci mîine vom vizita cele două familii unde spuneai că victima lucra din cînd în cînd.

Capitolul XIII.

VERIFICAREA UNEI INFORMAȚII

Familia Niculescu locuia pe strada Alexandru Sahia, lîngă Grădina Icoanei, într-o vilă deosebit de arătoasă cîndva, dar acum din măreția de odinioară îi mai rămăsese numai arhitectura în stil baroc. Fațada nespoită de mai multe decenii și grădina în paragină creau o senzație de resemnată abandonare.

Cei doi detectivi urcară cîteva trepte din marmură, tocite și ciobite, care-i despărțeau de o ușă somptuoasă din fier forjat, acum cu vopseaua coșcovită.

Apăsară de mai multe ori pe butonul soneriei, pînă ce un zgomot de papuci tîrșiți îi încredință că apelul lor a fost auzit.

Urmă zgomotul unei chei răsucite în broască și ușa se deschise, la fel de silențioasă ca și portiera unui cavou în care nu s-a mai pătruns de un secol.

— Ce doresc domnii? îi întrebă o femeie de aproximativ 60 de ani, îmbrăcată cu un capot de casă dintr-un material de culoare închisă.

— Dacă e posibil, am vrea să stăm de vorbă cu cineva din familia Niculescu — începu Apostolescu, după ce se înclină politicos.

— Numele meu este Sevastiţa Niculescu, cu ce vă pot fi de folos? întrebă interlocutoarea cu o voce clară, care contrasta cu faţa ei de o paloare bolnăvicioasă.

— Sîntem de la miliţie şi, cu acordul dumneavoastră, am dori să vă cerem cîteva relaţii despre o persoană pe care aţi cunoscut-o . . .

— Dacă, într-adevăr, e vorba de-o persoană pe care o cunosc, cu plăcere. Vă rog să poftiţi înăuntru — zise doamna, deschizînd uşa pînă la perete.

Aspectul interiorului era complet diferit de paragina care înconjura casa. Fură poftiţi să ia loc într-un hol a cărui mobilă, în stil Chippendale, nu arăta prin nimic că a fost achiziţionată de foarte mulţi ani, probabil chiar înainte de a se naşte femeia care-i întîmpinase pe anchetatori.

— Vă ascult, domnule comisar — zise ea, împreunîndu-şi mîinile îngrijite, dar marcate de zbîrciturile lăsate de consumarea anilor.

— Sîntem informaţi că Lina Gligorescu a servit mulţi ani în casa dumneavoastră, de aceea vă rog să aveţi amabilitatea să ne spuneţi ce ştiţi despre ea — zise Apostolescu, fără să piardă ocazia de a admira două Luchian-uri veritabile pe pereţi şi un Bukhara original care acoperea aproape în întregime parchetul bine întreţinut.

— Vai, sărmana — se lamentă interlocutoarea —, am citit în ziare ce i s-a întîmplat . . . Ce-au avut cu biata femeie? Un om atît de ascultător şi de potolit . . . Ce cruzime inimaginabilă! Desigur, criminalul

trebuie să fie ori un monstru, ori un dement, probabil amîndouă la un loc . . . S-au făcut oamenii răi, nu mai este ca pe vremea mea . . . L-aţi prins?

— Nu, doamnă. Încă n-am reuşit — zise Apostolescu ridicînd din umeri —, dar facem toate diligenţele pentru a-l descoperi. De altfel, acesta este şi scopul vizitei noastre la dumneavoastră. Am dori să ne spuneţi tot ce ştiţi despre victimă.

— Sînt aproape patruzeci de ani de cînd a venit în casa noastră şi, deşi era o femeie simplă şi neştiutoare de carte, prin comportamentul ei ne-a devenit în curînd dragă tuturor. Ba, mai mult, mie personal chiar prietenă şi confidentă. Avea o calitate pe care n-o mai întîlneşti la slugile de astăzi, era cinstită şi nu umbla cu vorbe. Tatăl meu a fost atît de mulţumit de serviciile pe care ni le-a adus încît, chiar şi după ce ne-am pierdut moşia, a ţinut să-şi manifeste recunoştinţa şi i-a pus la dispoziţie o casă unde să locuiască toată viaţa fără nici o chirie, deşi nu mai lucra la noi decît sporadic.

— Despre Ghiţă Petrescu, concubinul ei, ce ştiţi?

— Şi el era un om de treabă. Tata l-a apreciat atît de mult încît, chiar şi în ajunul morţii sale, acum vreo zece ani, a insistat să-i cunune . . . Dar Lina s-a menţinut pe vechea ei poziţie şi poate că a avut dreptate . . . dacă se mărita cu Ghiţă, pierdea pensia de la primul ei soţ.

— Dacă am reţinut bine, în ultimii ani aţi apelat mai rar la serviciile ei, de ce?

— Aşa este. În ultimii ani venea mai rar. Ştiţi, dacă înainte aveam casă deschisă şi primeam tot timpul musafiri, după ce a murit tata şi n-am rămas decît eu şi un văr de-al meu, care şi el s-a mutat

între timp în casa lui, am renunţat la recepţii şi n-am mai apelat la serviciile ei.

— Bine, dar puteţi să întreţineţi singură o casă atît de grea?

— Casa nu mai este atît de grea, cît s-ar părea, deoarece, de cînd a murit soţul meu şi trăiesc numai din pensie, m-am restrîns la trei camere şi pe celelalte le-am închiriat. Aşa că mă pot descurca şi singură.

— Doamnă Niculescu, probabil că, muncind la dumneavoastră, şi-a făcut multe relaţii printre persoanele care vă vizitau. Aţi putea să-mi precizaţi ce case mai frecventa?

— Într-adevăr, a cunoscut lume multă la noi în casă şi, ca urmare a aprecierii de care se bucura... aceştia o chemau adesea, cînd aveau sindrofii, să ajute la servit. Dar această situaţie se petrecea cu mulţi ani în urmă... pe vremea cînd atît eu cît şi ei mai aveam încă moşii. Ulterior... însă şi-a redus această activitate, deoarece cei care apelau la serviciile ei au scăpătat sau au părăsit ţara... Ce vreţi, dacă au văzut că nu se mai poate trăi ca înainte, au uitat că mai întîi de toate sînt români şi, indiferent că-i bine sau rău, n-au decît o singură ţară!

— Cu toate că numărul celor care apelau la serviciile ei s-a redus, din motivele pe care le-aţi arătat, probabil că mai există totuşi persoane, din cercul la care v-aţi referit, pe care continua să le frecventeze. Aţi putea să ne spuneţi cu cine anume mai era în relaţii în ultimul timp?

— Din cîte ştiu, din spusele ei, o mai ajuta la curăţenie pe doamna Berbecaru, o veche prietenă de-a mea.

— Aţi putea să-mi spuneţi cînd a fost la dumneavoastră ultima oară?

— Cred că sînt vreo patru săptămîni de cînd n-am mai văzut-o.

— Aţi avut impresia că în ultimul timp era mai preocupată ca de obicei? Dacă da, v-a făcut vreo confidenţă?

— N-am remarcat nimic deosebit. Dar, chiar dacă ar fi avut vreo preocupare mai deosebită, tot nu mi-ar fi împărtăşit-o. Niciodată nu-şi exterioriza gîndurile sau simţămintele.

— Credeţi că există cineva care ar fi fost interesat în dispariţia ei?

— De, eu ştiu... — răspunse doamna Niculescu ezitînd.

— Văd că aveţi totuşi unele dubii, la cine vă gîndiţi? insistă el.

— Ştiţi, un văr de-al meu, Tiberiu Frangopol, a deschis o acţiune judecătorească împotriva unei mătuşi. Este vorba de un proces de moştenire, în care el s-a considerat neîndreptăţit de testamentul lăsat de răposatul lui unchi. Profitînd de faptul că e avocat şi acţiunea nu-l costă nimic, a atacat prevederile testamentului, pretinzînd că acestea au fost impuse cu forţa răposatului. Ba mai mult, că moştenitoarea legală nu-i străină de decesul prematur al soţului ei. Ce vreţi? O înscenare odioasă din partea unui om care aleargă după chiverniseală cu orice chip! În loc să-i fie recunoscător mătuşii sale care l-a ţinut la Paris, pe cheltuiala ei, pînă şi-a terminat facultatea, încearcă s-o ducă la sapă de lemn.

— Ce amestec are Lina Gligorescu în această ne-

înțelegere familială? întrebă Apostolescu, în timp ce-și arunca privirea pe cadranul ceasului-brățară.

— Întrucît Lina a servit în casa lor și cunoștea situația reală, a fost pusă ca martoră în proces de către moștenitoarea legală.

— Și probabil că mărturia Linei l-a deranjat pe domnul Tiberiu Frangopol? completă Apostolescu deducînd urmarea.

— Întocmai! Acum cîteva luni, Tiberiu a trecut pe la noi și, văzînd-o pe Lina, i-a atras atenția că, dacă va depune împotriva lui, va avea de regretat.

— Puteți să-mi spuneți unde locuiește domnul Tiberiu Frangopol?

După ce Simionescu notă adresa, Apostolescu încercă să mai obțină și alte relații, însă fără succes.

— Încotro? întrebă Simionescu, după ce mulțumiră și-și luară la revedere de la amfitrioană.

— Pe mine mă lași la birou, iar tu te duci la tribunalul sectorului în care locuiește domnul Tiberiu Frangopol și cauți să faci rost de o copie a acțiunii întreprinse de acesta. Cînd ai obținut-o, te înființezi cu ea la mine.

*
* *

— Uite acțiunea, șefu'! zise Simionescu, înmînîndu-i lui Apostolescu șase foi de hîrtie dactilografiate. Dar e apă de ploaie! Mărturia coanei Lina avea tot atîta influență în proces cît are și un țînțar din

Balta Brăilei asupra unei balene care înoată în Oceanul Pacific ... Era unul dintre cei mai neînsemnați martori citați de pîrîtă.

— Da, într-adevăr, nu acesta e mobilul! zise Apostolescu, după ce se convinse personal că Simionescu nu exagerase în aprecierea sa. Dane, renunțăm la această pistă!

— Nu mai am țigări, șefu! Mă duc pînă la bufet să-mi iau un pachet ...

— Altădată, acum n-avem timp! Fumează de la mine — zise Apostolescu, aruncîndu-i peste birou pachetul lui cu „Snagov". Vreau să-i dau un telefon maiorului Ciocîrdel și pe urmă plecăm la familia Berbecaru.

— ... Alo, Fănică, tu ești? ... Cine altul să fie ... Exact. Ca de obicei, vreau să te rog ceva ... Uite despre ce-i vorba, am impresia că am scăpat ceva ... Bineînțeles, cine n-are, pe lîngă deficiențe, și cîteva lipsuri?! ... Nu, ascultă-mă: deși la ambalarea primelor două colete s-a folosit hîrtie albă de împachetat, mie mi-a scăpat că această hîrtie poate fi utilizată la fel de bine, în bufete și bodegi pentru protejarea fețelor de masă. Deosebit de asta, soțul victimei e chelner ... Nu, nu! Pe el l-am verificat eu și e în afară de cauză. În schimb, nu m-am ocupat deloc de cunoștințele lor care lucrează în acest domeniu ... Da, asta vreau! Să-i pui pe băieții tăi să verifice și această ipoteză ... Bine, multe mulțumiri ...

— Hai, Dane, să mergem! zise Apostolescu cînd închidea telefonul.

Capitolul XIV.

ALTE TATONĂRI

Familia Berbecaru locuia pe Calea Griviţei, aproape de Calea Victoriei, într-un bloc nou. Uşa apartamentului fu deschisă de un bărbat de vreo cincizeci de ani, de statură potrivită şi cu o burtică suficient de proeminentă pentru a-l asigura pe cel care o privea că purtătorul ei nu face parte din categoria celor dispuşi să-şi refuze o mîncare sau un şpriţ bun.

Era domnul Berbecaru, care, pus în temă cu obiectul vizitei celor doi ofiţeri, îi pofti cu multă amabilitate într-o sufragerie cu linii moderne.

— Da — începu el, după ce se aşezară cu toţii în jurul unei mese extensibile —, am cunoscut-o pe Lina cu mulţi ani în urmă, pe cînd lucra la... la nişte cunoscuţi de-ai mei...

— La cine anume vă referiţi? întrebă Apostolescu.

— Mă refer la familia fostului moşier Haralamb Niculescu... Dar, bineînţeles, n-am fost prieteni... numai simple cunoştinţe...

— Sîntem informaţi că-i vizitaţi destul de des casa şi că între dumneavoastră au existat relaţii de prietenie foarte strînse — se hazardă Apostolescu.

— Da de unde! Ce legături putea să existe între mine, fiu de ţărani săraci, şi un fost exploatator? Probabil că cel care v-a informat a urmărit un scop tendenţios...

— Asta n-are nici o importanţă — zise Apostolescu, satisfăcut că nu s-a înşelat asupra caracterului arivist al interlocutorului său, — să revenim la Lina Gligorescu. Venea des în casa dumneavoastră?

— De două sau trei ori pe săptămînă, pentru a o ajuta pe soţia mea... Ştiţi, soţia mea este încadrată şi trebuie s-o ajute cineva.

— Aţi fost mulţumit de felul în care se achita de obligaţii?

— Da, da, era o femeie destul de corectă — răspunse el, cu un aer de binevoitoare superioritate.

— Dacă aţi spus „destul", înseamnă că aveţi rezerve. La ce vă referiţi?

— Nu, n-am vrut să spun că au existat precedente negative, dar nu-mi place să folosesc superlativele. Era o femeie cinstită — zise el, de astă dată cu mai multă convingere.

Apostolescu trebui să-şi mărturisească că precauţia diplomatică pe care o folosea domnul Berbecaru începea să-l agaseze. Risca să-şi piardă timpul, fără să afle ce-l interesa.

— Domnule Berbecaru — zise el decis —, de fapt noi am fi preferat să discutăm cu soţia dumneavoastră. Deoarece dînsa ar trebui s-o cunoască mai bine pe Lina, doar au gospodărit împreună. Deosebit de faptul că femeile sînt cu mult mai comunicative decît noi, bărbaţii. Soţia dumneavoastră este acasă?

— Da, sigur. Îl meditează pe fiul nostru... O chem imediat — zise el, parcă uşurat că scapă de întrebările anchetatorului, şi dispăru printr-o uşă. Reveni, după scurt timp, însoţit de o femeie de vreo patruzeci de ani, plăcută la înfăţişare.

Se afla exact la antipodul soţului ei. Era subţirică şi avea o privire sinceră, binevoitoare.

— Mi s-a spus că vă interesaţi de Lina — începu

ea, în timp ce făcea cunoştinţă cu cei doi ofiţeri —, sărmana, a fost o femeie tare de treabă . . . Cine s-ar fi aşteptat la un astfel de sfîrşit? Şi cînd mă gîndesc că parcă ieri stăteam de vorbă şi glumeam . . .

— Asta înseamnă că aţi fost destul de apropiate, nu?

— Da, aşa este, îmi era foarte dragă.

— În acest caz, poate ştiţi cu ce fel de afaceri se ocupa în timpul liber?

— Nu mai ştiu dacă mi-a spus ea, sau dacă am dedus eu, dar cred că cumpăra haine purtate şi le valorifica la ţară, de unde aducea păsări şi le revindea. La asta se mai adăuga faptul că mai lucra şi în alte case — la mine nu venea decît de două ori pe săptămînă —, sau, cînd găsea amatori, dădea în cărţi.

— Ştiţi în ce case mai lucra?

— Din cîte-mi spunea, mai lucra şi la nişte prieteni de-ai noştri, familia Niculescu, unde de altfel am şi cunoscut-o cu mulţi ani în urmă.

— În altă parte mai lucra?

— Nu, nu cred. Deşi era taciturnă prin excelenţă, ceea ce e o mare calitate astăzi, cred că mi-ar fi spus dacă ar mai fi frecventat şi alte case.

— Aveţi cumva idee de unde-şi procura hainele vechi?

— Am întîlnit-o, o dată sau de două ori — în zilele cînd nu lucra la mine —, în faţa gării, pe calea Griviţei, învîrtindu-se prin liota aceea de oameni care umblă pe acolo fără nici un căpătîi.

— Cînd lucra la dumneavoastră s-a întîmplat s-o caute cineva?

— Nu, niciodată.

— Ştiţi să fi avut duşmani?

— Nu.

— Cînd a fost la dumneavoastră ultima oară?

— Cu vreo trei zile înainte de a începe să scrie în presă despre . . . despre coletele acelea groaznice . . . Ştiu asta deoarece în ziua cînd au început să apară coletele, ea urma să vină la mine să mă ajute. Văzînd că nu mai apare, am rămas intrigaţi, pentru că întotdeauna a fost de-o punctualitate matematică . . . Da' cine putea să-şi închipuie ce-a păţit, sărmana . . .

— Doamna Berbecaru, este posibil să fi avut vreun iubit, desigur în afară de concubinul ei? . . .

— Cred că exageraţi! interveni domnul Berbecaru. O femeie de peste 60 de ani să aibă un iubit?!

— Domnule Berbecaru — răspunse Apostolescu —, să ştiţi că nimeni n-a putut determina, pînă în prezent, vîrsta limită pentru comiterea unei crime pasionale. Astfel că noi nu excludem niciodată şi o astfel de eventualitate.

— Nu, nu cred într-o astfel de posibilitate, era o femeie serioasă, sau cel puţin aşa părea — răspunse doamna Berbecaru.

*
* *

— În concluzie — zise Simionescu, în timp ce maşina lor se îndrepta spre inspectorat — putem spune că nici cercetările făcute în direcţia caselor frecventate de victimă n-au dus la vreun rezultat!

— Te aşteptai la un rezultat spectacular?

— Nu despre asta-i vorba, şefu'! Dar, oricum, să fi făcut un pas înainte, aşa . . .

— L-am şi făcut! Am aflat unde îşi desfăşura victima activitatea comercială... Apropo, crezi că eşti cunoscut de lumea interlopă care se învîrteşte în jurul gării?

— Nu cred. Da' de ce?

— Vreau să te amesteci puţin printre ei. Bineînţeles, numai incognito!

— Crezi că aş putea afla ceva despre relaţiile ei cu această lume pe cît de tăcută pe atît de periculoasă?

— Trebuie să explorăm şi această posibilitate. Cînd n-ai altceva mai bun, alegerea-i simplă... — zise Apostolescu indispus.

Capitolul XV

O INFORMAŢIE NEAŞTEPTATĂ

Mai trecură cîteva zile de la descoperirea coletelor macabre, şi toate investigaţiile făcute de Apostolescu şi Simionescu cu concursul tuturor lucrătorilor din miliţia judiciară, rămaseră fără rezultat.

Acum cei doi detectivi stăteau în biroul lor şi treceau în revistă din nou — pentru a cine ştie cîta oară! — datele afacerii.

— Deci din expunerea — în curtea I.M.M.B.-ului — a bucăţilor de pătură în care au fost înfăşurate primele două colete macabre n-a ieşit nimic. Nu le-a recunoscut nimeni!

Am mers mai departe cu cercetările şi am verificat toate amprentele digitale găsite în locuinţa victimei, dar toate şi-au găsit un corespondent printre persoanele care o frecventau pe Lina Gligorescu şi care, nici într-un caz, nu pot fi bănuite ca autoare ale omorului. De aici se mai impune o concluzie indubitabilă; asasinul nu făcea parte din persoanele care o vizitau pe victimă...

— Ne întoarcem iar la ideea că asasinul este un maniac care a vrut să ucidă o femeie, indiferent de identitatea acesteia? îl întrerupse Simionescu.

— Nu la asta m-am referit, ci la faptul că, ajungînd la această concluzie, am făcut în fond un pas înainte...

— Cred că ar trebui să-mi iau ochelari! De trei săptămîni încerc să văd un progres în anchetă, dar nimic... probabil că mi-a slăbit vederea...

— Te rog să fii atent — zise imperturbabil Apostolescu —, spuneam că, excluzînd criminalul din cercul celor care vizitau victima, am obţinut o primă selecţie. În sensul că asasinul trebuie căutat numai printre persoanele pe care le vizita victima...

— Şi n-am făcut investigaţii şi în această direcţie?

— Ba da, dar nu rezultă de nicăieri că am epuizat toate persoanele pe care le contacta victima. Am depistat numai adresele unor familii pe care victima le frecventa în mod curent. Despre relaţiile ei pe linie de afaceri ce ştim?

— Ai perfectă dreptate! Din analizarea felului în care victima şi-a petrecut timpul în ultimele 48 de ore înaintea dispariţiei, au rezultat multe pete albe, care ar putea însemna tot atîtea persoane vizitate... Dar cum le depistăm? De cînd ne-a căzut pe cap pacostea asta de afacere, nici de bărbierit nu mai avem

timp! Trei zile m-am amestecat printre puşlamalele care se învîrt fără nici o treabă în jurul gării, doar voi afla ceva despre legăturile pe care le avea victima acolo . . . Şi care a fost rezultatul? . . .

— Ţi-ai jucat atît de bine rolul, pînă te-a „umflat" un subofiţer de la miliţia gării! zise Apostolescu, pufnind în rîs. Norocul tău că mai eram aici cînd mi-au telefonat să mă întrebe dacă te cunosc . . .

— Ce Cap de Fontă, doamne'! zise Simionescu, înfuriindu-se din nou la gîndul celor pătimite. Tocmai începusem să-mi fac relaţii printre „şmecheri", că apare deşteptu' ăla de plutonier şi drept la mine se înfige: „Vă rog să-mi prezentaţi buletinul de identitate!" Încerc să-i suflu că sînt ofiţer la I.G.M., că prezenţa lui îmi ratează misiunea. Nimic! El ştie una şi bună, „unde-i buletinul?" Şi nu înţeleg! Din cîţi eram acolo, de ce i s-a căşunat tocmai pe mine?

— Ei lasă, nu fi supărat! îl tachină Apostolescu. Ai avut norocul să dai peste un băiat deştept, un altul, cu mutrişoara ta, te-ar fi trimis direct la tribunalul pentru urgenţe!

— Nu te-oi vedea eu în locul meu, şefu'! zise ranchiunos Simionescu.

— Nu-ţi fă iluzii, Dane! Nu-ţi dau eu satisfacţie să mă scoţi de la „zdup" . . . Eu mă îngrijesc să am întotdeauna o legitimaţie la mine, nu ca alţii! . . .

— Da' ce, eu n-am legitimaţia la mine în permanenţă? Numai că, spre ghinionul meu, atunci cînd mi-am schimbat hainele, pentru a mă integra printre derbedeii la care m-ai trimis, am uitat-o în haina de la costum . . .

— Ei lasă, Dane, recunoaşte că ai exagerat! Cu alura ta, ar fi fost mai firesc să te deghizezi într-un om cumsecade . . .

Apostolescu îşi întrerupse tachinarea pentru a răspunde la telefon:

— Da, eu sînt. Să poftească! Un cetăţean care spune că poate să ne furnizeze nişte informaţii importante cu privire la cazul femeii ciopîrţite — explică Apostolescu după ce aşeză receptorul în furcă.

Nu termină de vorbit, şi o bătaie în uşă anunţă sosirea cetăţeanului care solicitase întrevederea.

La invitaţia lui Apostolescu, în birou intră un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt şi brunet.

După ce închise uşa în spatele lui şi dădu bunăziua, înclinîndu-se din mijloc, se opri şi începu să privească alternativ cînd spre Apostolescu, cînd spre Simionescu, în timp ce învîrtea nehotărît în mîini o pălărie de paie asemănătoare celei purtate de Maurice Chevalier.

— Vă rog să luaţi loc — îl invită Apostolescu şi, în timp ce noul venit se aşeza pe scaun căutînd să găsească pe genunchi un loc pentru a-şi aşeza pălăria, continuă: — Aţi spus ofiţerului de serviciu că aveţi ceva de declarat în legătură cu femeia ciopîrţită. Vă ascultăm!

Fără să pară că a auzit invitaţia, noul venit continua, foarte preocupat, să caute un loc mai potrivit pentru pălăria sa, mutînd-o cînd pe un genunchi cînd pe celălalt.

— Vă rog să vă puneţi pălăria pe birou şi să ne spuneţi cum vă numiţi — zise Apostolescu pentru a-i înlătura starea emoţională care-l stăpînea.

— Mă numesc Ion Oprescu — spuse el, parcă mai

degajat de cînd, ascultînd sfatul primit, lăsase pălăria pe biroul lui Apostolescu.

— Profesiunea şi adresa? ceru Apostolescu pe un ton binevoitor.

Simionescu, ca de obicei, le notă în carnetul lui.

— Acum să revenim la obiectul vizitei dumneavoastră. Aţi spus că vreţi să ne comunicaţi ceva, vă ascultăm!

— Ştiţi, mai întîi aş vrea să vă întreb ceva, ca să nu vă reţin de pomană . . .

— Mă rog. Întrebaţi-mă! zise Apostolescu, privind amuzat spre Simionescu.

— Eu am citit cu foarte multă atenţie tot ce s-a scris prin ziare despre femeia care a fost tăiată şi pe urmă aruncată . . . Cu această ocazie, am citit că nu se ştie cine a lăsat pachetul în Gara de Nord . . . De fapt, eu d-asta am venit, să vă întreb dacă a venit cineva să vă spună cine a fost criminalu', că numai el trebuie să fi fost . . .

Apostolescu, fără să priceapă prea bine ce doreşte interlocutorul său, deveni mai atent şi-l întrerupse.

— Dacă am înţeles bine, dumneavoastră doriţi să ne furnizaţi o informaţie cu privire la persoana care a abandonat coletul din Gara de Nord. Aşa-i?

— Da, cam aşa ceva . . . De fapt eu am venit să vă întreb dacă a venit persoana pe care v-am trimis-o . . .

— Am fost căutaţi de mulţi cetăţeni în ultimul timp şi, pentru a ne putea da seama dacă a venit şi persoana la care vă referiţi, cred că ar fi mai bine dacă ne-aţi relata tot ce ştiţi — zise Apostolescu, în speranţa că va putea canaliza discuţia pe o latură mai inteligibilă.

— Nu, nu m-aţi înţeles! Eu am îndrumat pe cineva, care a văzut pe criminal, să vă relateze tot ce ştia . . . A venit?

— Cine este persoana pe care aţi trimis-o la noi?

— Nu ştiu! Am cunoscut-o întîmplător . . .

— Domnule Oprescu, cred că ar fi mai bine dacă aţi începe cu începutul şi ne-aţi spune cum aţi cunoscut persoana la care vă referiţi?

— Să vedeţi ce mi s-a întîmplat. Acum trei zile, mă duceam să-mi văd părinţii, care locuiesc într-o comună din judeţul Argeş . . . Ştiţi, mi-au mai rămas cîteva zile din concediul de anul trecut . . . Şi cum stăteam în gară şi aşteptam cursa care mă ducea în comuna natală, mi-am amintit că am în buzunar o „Informaţia“ pe care am luat-o cînd am plecat din Bucureşti . . . Ştiţi, n-o citisem în tren pentru că m-am întîlnit cu un fost coleg de meserie şi am discutat alte chestii . . . d-ale noastre şi am uitat de ziar.

Simionescu îşi mască un oftat şi, urmînd exemplul lui Apostolescu, îşi aprinse şi el o ţigară.

— . . . Şi, cum vă spuneam, mi-am amintit de ziar şi, pentru a-mi petrece timpul mai repede, l-am scos şi am început să citesc articolul în care se scria despre femeia ciopîrţită. În timp ce citeam articolul, s-au adunat în jurul meu mai mulţi călători şi am început să discutăm cazul. La un moment dat, a mai apărut un cetăţean, care ne-a spus că el a văzut persoana care a lăsat coletul în gară . . .

Auzind ultima frază a interlocutorului, aerul de plictiseală de pe chipul lui Simionescu dispăru fără urme şi ochii săi albaştri căutară întrebători spre Apostolescu, care, fără să-i acorde vreo atenţie, zise impasibil:

— Vă rog să repetaţi întocmai, dacă e posibil, ce v-a spus acel domn.

— A spus că stătea pe o bancă în gară şi aştepta o rudă pe care trebuia s-o conducă la tren, cînd a venit un domn care ţinea în braţe un pachet mare înfăşurat într-un ziar. Domnul acela şi-a lăsat pachetul jos şi s-a dus la o casă de bilete, unde a întrebat cît costă un abonament pe toate liniile. După ce a primit răspunsul, şi-a aprins o ţigară şi s-a îndreptat spre ieşirea dinspre Calea Griviţei.

— Continuaţi, vă rog — îl îndemnă Apostolescu cu un început de nerăbdare.

— Cel cu care discutam la Piteşti a spus că, după plecarea domnului care s-a interesat de preţul unui abonament pe toate liniile de cale ferată, a venit un hamal care a întrebat al cui este pachetul învelit în ziar. Între timp a venit persoana pe care o aştepta şi s-a dus s-o conducă la tren. Astfel a aflat abia ulterior, din ziare, ce conţinea pachetul acela... Atunci eu l-am povăţuit să vină la dumneavoastră şi să vă povestească tot ce ne-a povestit şi nouă...

— Cînd v-a povestit incidentul pe care ni l-aţi relatat, a făcut şi o descriere a domnului care a lăsat pachetul în gară?

— Da! A spus că era un bărbat înalt, brunet, de vreo 35 de ani, îmbrăcat într-o cămaşă cu carouri roşii şi la un deget avea un inel gros de aur.

— Poate vă mai amintiţi, v-a mai spus şi altceva despre domnul care a adus pachetul? insistă Apostolescu, cu nerăbdarea prepelicarului care a adulmecat vînatul.

— Nu, nu-mi amintesc! De altfel, eu am plecat

imediat, deoarece între timp venise cursa pe care o aşteptam.

— Dar cum arăta cetăţeanul care v-a povestit ce ne-aţi spus nouă, vă mai amintiţi?... L-aţi putea descrie?

— Da, era un tînăr de vreo 20 de ani, îmbrăcat într-o bluză ca cele purtate de şoferii de la I.T.B. De altfel, eu pentru asta am venit, să vă întreb dacă a ţinut seama de povaţa mea şi s-a prezentat la dumneavoastră.

— Nu, domnule Oprescu! Pînă acum nimeni nu ne-a adus încă la cunoştinţă ce ne-aţi povestit dumneavoastră.

— Credeţi că relatarea mea vă va putea fi de folos? întrebă martorul, ridicîndu-se de pe scaun, dar nu fără a-şi lua mai întîi pălăria de pe biroul lui Apostolescu.

— Este foarte posibil, domnule Oprescu. În orice caz, noi vă mulţumim pentru bunăvoinţa şi deranjul dumneavoastră.

— Nu mi-am făcut decît datoria de cetăţean — răspunse martorul cu modestie.

După ce-l conduse şi închise uşa după el, se întoarse spre Simionescu cu un aer aferat.

— Auzi, am impresia că-i apă de ploaie! zise el, în timp ce-şi plimba cu un gest obosit degetele răsfirate prin păr.

— De ce, şefu'? întrebă Simionescu contrariat.

— Dintr-un singur motiv. Pentru că martorul principal, cel care a făcut relatarea din gara Piteşti, nu s-a prezentat singur la noi! În aceste zile, cînd toată presa vuieşte cu amănunte despre această crimă feroce, şi cînd toţi cititorii de ziare s-au transfor-

mat în detectivi particulari lansaţi pe urmele asasinului, admiţi că poate exista vreun cetăţean care nu-şi doreşte să contribuie la prinderea criminalului?

— Ascultă, şefu'! Umbli la logică pentru a mă obliga să-ţi dau dreptate. Ei bine, de astă dată nu ţine! Eu l-am văzut pe tipul ce ne-a fost descris adineauri . . .

— Ce spui, mă! zise Apostolescu privindu-l intrigat.

— Da, l-am văzut! Şi să ştii că-mi retractez spusele în legătură cu capul plutonierului care m-a „umflat“ şi m-a băgat în „zdup-ul“ gării . . .

— Nu mai deraia şi spune ce-ai de zis — îl repezi Apostolescu.

— Am fost coechipieri . . . în zdup-ul gării! Asta-i!

— Pentru ce-a fost reţinut?

— Cred că pentru vagabondaj.

— Perfect! Pentru că cunoşti drumul mai bine ca mine, te duci la „pretenul“ tău, plutonierul „Cap de Fontă“, şi-i spui să ţi-l împrumute pe individul care corespunde semnalmentelor primite. Executarea!

Capitolul XVI

CONFUZIA

— Păsărica a zburat de ieri după-amiază, şefu' . . .

— Cum a zburat?

— „Amicul“ meu, „Cap de Fontă“, i-a ars o amendă contravenţională pentru că n-a avut buletinul de

identitate la el şi l-a expediat înapoi în localitatea de reşedinţă.

— Ai văzut procesul-verbal de contravenţie?

— Văzut! De profesie fost măcelar, domiciliul stabil în Craiova.

— Măcelar? Interesant! Ai anunţat miliţia din Craiova?

— I-am anunţat şi, explicîndu-le cauza în care-l presupunem implicat, le-am cerut să-i verifice alibiul în perioada dintre 26 şi 30 mai.

— Te pomeneşti că rezolvăm ecuaţia mai repede decît gîndeam. N-ar fi rău! A început să-mi calce pe nervi ineficienţa investigaţiilor noastre.

— Na, c-am uitat! zise Simionescu bătîndu-se cu degetul arătător, îndoit, pe frunte. Cînd am urcat sus, ofiţerul de serviciu mi-a spus că un subofiţer din forţele armate vrea să vină la noi. L-am luat cu mine şi aşteaptă afară, pe culoar. Pot să-l introduc?

— Pofteşte-l înăuntru.

La invitaţia lui Simionescu, în birou intră un plutonier major, cu însemnele unităţilor de tancuri. Era un bărbat tînăr, roşcat şi cu o privire inteligentă.

— Vă rog să luaţi loc. Aţi spus că doriţi să discutaţi cu mine, sînt căpitanul Apostolescu. Vă ascult.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan! zise subofiţerul, ridicîndu-se de pe scaun ca un resort şi lovind cu putere călcîiele. Sînt plutonierul major Marinescu Mircea şi vă rog să-mi permiteţi să vă raportez . . .

— Luaţi loc — îl întrerupse Apostolescu zîmbind cu blîndeţe şi spuneţi-mi, fără formalităţi, ce v-a adus la noi?

— Tovarăşe căpitan, eu am fost plecat o lună de zile într-o aplicaţie militară şi, abia ieri, cînd m-am

întors, am aflat despre moartea tragică a lui madam Gligorescu . . .

— A-ţi cunoscut-o personal?

— Da! Pînă acum vreo şase luni, cînd eram burlac şi locuiam pe lîngă Cişmigiu, venea la mine acasă o dată la două săptămîni şi-i dădeam să-mi spele rufele. După ce m-am însurat, n-a mai fost cazul . . .

— De cînd n-aţi mai văzut-o?

— De cînd s-a mutat . . . adică de vreo cinci luni.

— Continuaţi, vă rog.

— Aşa cum vă spuneam, m-am întors ieri dimineaţă din aplicaţie şi după ce m-am odihnit cîteva ore — doar ştiţi dumneavoastră cum este o aplicaţie —, am ieşit să mă plimb cu soţia. După ce-am mîncat o îngheţată, mi-am adus aminte că nu mai am lame de ras şi, fiind trecut de ora nouă, ne-am decis să le cumpărăm de la magazinul „Victoria", care are programul mai lung ca celelalte unităţi. Astfel am trecut prin faţa inspectoratului municipal de miliţie, unde am văzut o pătură pe care o priveau mai multe persoane. După ce m-am apropiat de gard, soţia mea a început să-mi povestească de crimă şi în acest fel am aflat despre moartea fostei mele spălătorese. Începînd să mă uit şi eu, cu mai multă atenţie, la lucrurile expuse acolo, am recunoscut . . .

— Pătura! . . . lăsă să-i scape Simionescu.

— Nu, pătura n-am văzut-o niciodată! Am recunoscut în schimb faţa de pernă în care s-a găsit capul femeii, adică al lui madam Leana — se corectă el.

— De unde cunoaşteţi faţa de pernă? întrebă Apostolescu cu o voce neutră.

— Cum să n-o cunosc cînd eu i-am dat-o!

— Cu ce ocazie?

— Păi, i-am oferit-o acum vreun an. Ştiţi, era o femeie necăjită şi mie tot nu-mi făcea trebuinţă, aveam destule . . .

— De unde ştiţi că este tocmai faţa de pernă pe care i-aţi dăruit-o dumneavoastră? Doar este binecunoscută uniformitatea efectelor militare!

— Da, este adevărat ce spuneţi dumneavoastră, dar faţa de pernă pe care i-am dat-o avea o particularitate . . . Mi-au căzut doi nasturi şi, neavînd aţă albă, i-am cusut cu aţă vernil.

— Bine, tovarăşe Marinescu, noi vă mulţumim pentru precizarea făcută şi vă rugăm să scrieţi o declaraţie, în care să treceţi tot ce ne-aţi relatat nouă. Te rog, condu-l pe tovarăşul în biroul de alături şi dă-i cele necesare pentru a-şi scrie declaraţia — se adresă el lui Simionescu.

— Aţi mai cunoscut pe cineva care era în relaţii cu Lina Gligorescu? mai întrebă el, în momentul cînd martorul părăsea biroul, însoţit de Simionescu.

— Nu, tovarăşe căpitan, n-am nici o idee despre cunoştinţele ei.

*

* *

— Ambalarea s-a făcut cu materialul clientului — zise Simionescu, intrînd în birou, o jumătate de oră mai tîrziu, cu declaraţia martorului în mînă.

— Da, aşa s-ar părea. Cînd victima a fost ucisă avea asupra ei faţa de pernă oferită de subofiţer. Probabil că după ce s-a folosit de pătura pentru primele două colete, ucigaşul a găsit faţa de pernă şi i-a vîrît capul înăuntru . . .

— Șefu', toate-s bune, dar trebuie să recunoști că o față de pernă, orice s-ar spune, nu-i o poșetă . . . să nu te desparți de ea cînd ieși în oraș?

— Dacă omiți profesia victimei, ai dreptate! Dacă ții însă seama de afacerile ei de cumpărare-vînzare, atunci se poate admite că o purta cu ea în chip de sacoșă . . .

Telefonul începu să sune și Apostolescu ridică receptorul, ascultă cîteva clipe vocea de la celălalt capăt al firului, apoi îl întinse lui Simionescu.

— Ia-l, e pentru tine.

— Da, eu sînt! Cum ați spus că se numește? întrebă el, în timp ce-și deschidea stiloul, apoi, prinzînd receptorul între umăr și ureche, începu să-și ia note în carnețel. Bine, vă mulțumim și-l așteptăm.

— Era miliția din Craiova. Individul semnalat a fost găsit și luat la întrebări. Se numește Smîntînilă Ignat și este frate cu infractorul Smîntînilă, care actualmente se află-n pensiunea statului de la Văcărești. Se confirmă că a fost cîndva măcelar la o fabrică particulară de mezeluri din Craiova, dar sînt mulți ani de cînd nu mai are nici o ocupație. Este cunoscut ca un alcoolic înveterat și nițel cretin. La vizita ce i s-a făcut acasă — un pod nenorocit, într-un imobil abandonat de proprietar, fostul său patron — nu s-a găsit nici o pătură. Întrucît nu s-a putut stabili dacă a fost în localitate în zilele indicate de mine (26 și 30 mai), l-au expediat spre noi cu un însoțitor. Ce părere ai, șefu'? În sfîrșit!

— Să sperăm, Dane!

*
* *

A doua zi dimineață, în biroul lui Apostolescu și Simionescu își făcură apariția bănuitul Smîntînilă și însoțitorul său, un locotenent de la miliția orașului Craiova.

Dintr-o singură privire, Apostolescu se convinse că, într-adevăr, individul trimis de colegii săi din Craiova era un arierat. Își ținea capul aplecat într-o parte, spre umărul stîng, buza de jos îi era căzută în aceeași direcție, iar ochii săi, parcă incolori, după ce măturară cu o privire dezinteresată pe cei din încăpere, se imobilizară pe pantofii ofițerului care-l însoțise pînă acolo.

Mîinile, disproporționat de lungi, ca la urangutani, atîrnau spre covor și tremurau într-un mod caracteristic pentru delirium tremens.

Apostolescu ridică din umeri dezgustat și începu să-l chestioneze:

— Cum te numești?

Fără să răspundă, interogatul continua să privească, absent, pantofii ofițerului.

— Răspunde! îl îndemnă însoțitorul lui.

— Ce! exclamă el, surprins.

— Cum te numești? repetă Apostolescu.

— Cine, io? Io mă chem Smîntînilă, da' tu? . . .

Dacă situația n-ar fi fost atît de grotescă, probabil că Apostolescu ar fi pufnit în rîs. Acum îi era greață și-i aruncă o privire mustrătoare lui Simionescu, care, la rîndu-i, se grăbi s-o evite.

— O cunoști pe Lina Gligorescu? întrebă Apostolescu, privindu-i cămașa cu carouri, devenită aproape uni din cauza murdăriei.

— Aha!

— De unde o cunoști?

— I-am dat carne... Io la toate le dau carne!
— Ştii că a murit?
— Aha!
— Ştii din ce cauză a murit?
— No!
— Atunci de unde ştii că a murit?
— Dac-aţi zis matale!
— Cînd vii în Bucureşti, unde dormi? Ai prieteni sau rude unde poţi să te culci?
— Pă mine nu mă iubeşte nimeni... decît io! Oamenii e răi şi mă bate şi mă goneşte... şi mă duce şi la spital... şi mă lasă să mor de sete...
— Îţi mai aminteşti cum arăta Lina Gligorescu?
— !!!
— Era tînără şi frumoasă, nu?
— Da, aşa... aşa! exclamă el, rînjind extaziat.

Apostolescu respiră adînc şi se temu un moment că oftatul său a fost auzit şi de ceilalţi. Încercă să continue interogatoriul, dar nu mai găsi resurse... Îi trebuia o confirmare: individul din faţa lui era idiot sau simula?

— Îi cunoaşteţi de mult? întrebă Apostolescu, privind spre ofiţerul care-i adusese „podoaba" pe cap.
— Da, tovarăşe căpitan! De ani de zile îl tot culegem beat din şanţuri. Am încercat şi cu cura de dezalcoolizare, dar fără succes...
— Mă refer la... — spuse Apostolescu în timp ce-şi ducea degetul arătător la tîmplă. Aşa a fost întotdeauna?
— Am aproape zece ani de cînd lucrez la Craiova şi numai aşa-l ştiu...

Apostolescu mai aruncă o privire spre „bănuit", care, uitînd de prezenţa lor, urmărea, transfigurat

de satisfacţie, un porumbel care ţopăia pe pervazul ferestrei, în căutarea obişnuitei sale raţii de fărîmituri. Era mai mult decît putea suporta şi se decise:

— Tovarăşe locotenent — se adresă el, supărat, colaboratorului său —, te rog să continui dumneata interogarea şi cercetarea domnului... în biroul de alături, bineînţeles!

Simionescu trecu imediat la executarea ordinului, fără să mai facă obişnuitele sale comentarii. Ştia el de ce.

Cum rămase singur, Apostolescu se ridică de la birou şi deschise uşa larg, pentru a grăbi aerisirea încăperii cu ajutorul curentului de aer.

*
* *

O oră mai tîrziu, Simionescu intra în birou cu o mutră atît de pocăită, încît Apostolescu trebui să facă un mare efort pentru a mai putea afişa o figură supărată şi severă.

Fără să spună ceva, se strecură pe scaunul lui şi, făcîndu-se că răsfoieşte un dosar, se uită pe sub pleoape spre Apostolescu, pentru a afla dispoziţia superiorului său.

Apostolescu, în schimb, nu-l scăpa din privirea sa pătrunzătoare, la care, ţinînd seama de circumstanţă, adăugase şi o doză mare de severitate.

— Tovarăşe căpitan, trebuie să recunosc că m-am înşelat. Individul Smîntînilă nu are nici un amestec în afacerea coletelor macabre...

— Ce este cu pătura, care „nu s-a găsit“ la el? îl întrerupse Apostolescu intransigent.

— Cînd l-au întrebat colegii din Craiova, contrariaţi că nu văd nimic de învelit pe pat, a răspuns că nu ştie unde este... sau cam aşa ceva! Evident că acest răspuns în doi peri a fost coroborat cu faptul că primele două colete erau învelite într-o pătură...

— Şi din discuţia pe care ai avut-o cu el a rezultat ce s-a întîmplat cu pătura lui?

— Da, şi-a amintit că a vîndut-o printr-un magazin al „consignaţiei“, deoarece a avut nevoie de bani.

— Ascultă, Dane! izbucni Apostolescu, renunţînd la tonul său oficial. Explică-mi! Cum dracului l-ai luat pe acest sărman înapoiat mintal drept asasinul Linei Gligorescu? Doar am căzut de acord că asasinul trebuie să fie un om inteligent... Nu numai atît, dar, datorită procedeului aplicat pentru a se debarasa de corpul victimei, el trebuie să locuiască într-un imobil care are o poziţie centrală, respectiv o liotă de vecini în jurul lui... Ceea ce nu prea-i cazul cu individul adus din Craiova. Ba, mai mult! Ai văzut cu cîtă minuţiozitate au fost cusute cele două bucăţi de pătură; crezi că mîinile lui, dominate în permanenţă de delirium tremens, ar fi putut face vreodată o astfel de treabă?!

— Ce vină am eu dacă semnalmentele date de domnul Oprescu i se potriveau atît de bine?

— Care semnalmente! Mai bine spune că ai reţinut ca principal şi unic semnalment o cămaşă în carouri... Apropo, ştii cîte milioane de cămăşi în carouri se vînd anual? De fapt, ar trebui să-ţi recunosc modestia! Ce mă făceam dacă-i arestai pe toţi purtătorii de cămăşi în carouri?!

Dar dîndu-şi seama, după figura plouată a colaboratorului său, că a fost excesiv de aspru, îşi atenuă spusele cu obişnuita lui voce sfătoasă şi blîndă:

— Acum am să-ţi fac o confidenţă: să ştii că astfel de boroboaţe se pot strecura uşor în munca noastră, nimeni nu-i infailibil... Apoi, ridicîndu-se de la biroul lui, se apropie de nefericitul Simionescu şi-l bătu prieteneşte pe umăr, continuînd:

— Nu mai pune chestia asta la inimă. Hai să mergem să luăm masa.

În timp ce coborau tăcuţi scările spre ieşire, Apostolescu continuă să-şi facă mustrări de conştiinţă pentru duritatea cu care l-a scuturat: „Dacă l-am demoralizat?... Îşi pierde personalitatea şi va deveni un funcţionăraş resemnat... Şi asta numai din cauza mea! Uite cine s-a găsit s-o facă pe moralistul!“

— Ascultă, Dane! Am chef să beau un coniac şi... îţi dai seama că o doamnă respectabilă ca mine nu poate intra neînsoţită într-un bar! Ce părere ai? Crezi că sînt destul de „interesantă“ pentru a mă bucura de compania unui „curtezan“... aşa, ca tine?

Ochii pocăitului Simionescu se înviorară şi, măsurînd cu o privire de cunoscător picioarele lui Apostolescu, zise cu impertinenţă:

— Da, cred că „merge“!

Capitolul XVII

UN „AJUTOR" PREȚIOS

Cînd Simionescu își făcu apariția în birou, îl găsi pe Apostolescu privind preocupat o coală de hîrtie dactilografiată și parafată.

— Ceva nou, șefu'?! întrebă Simionescu, arătînd cu capul spre hîrtia pe care o privea Apostolescu încruntat.

— Da! Doctorul Capolide s-a apucat să cerceteze din nou cadavrul femeii ciopîrțite și a constatat existența unui amănunt, foarte important, care i-a scăpat la primele examinări.

Simionescu, fără să-și ia privirea de la Apostolescu, se așeză, după obiceiul lui, de-a-ndaratelea pe scaun, așteptînd, cu vădită curiozitate, urmarea.

— A constatat — continuă Apostolescu — că victima are fracturat osul sinusului maxilar stîng. După aprecierile lui Capolide, traumatismul a fost provocat de un corp contodent. El mai consideră că lovitura a fost foarte puternică dacă a putut fractura osul și că, în consecință, a atras după sine leșinarea victimei sau chiar o stare de colaps.

— Și ce semnificație poate avea această nouă precizare? întrebă Simionescu privindu-l nelămurit.

— Foarte mare... — zise el gînditor. Aruncă o lumină cu totul nouă asupra omorului...

— Ei, chiar așa?... întrebă Simionescu, evident neîncrezător.

— Da, Dane! răspunse cu convingere Apostolescu. După părerea mea, la care coroborez și ultima precizare făcută de Capolide, lucrurile s-au petrecut, probabil, în felul următor: victima a avut o discuție cu asasinul, în urma căreia ultimul o lovește cu un corp tare, care-i provoacă fractura semnalată și-o duce în starea de leșin... Asasinul crede că a ucis-o și, pentru a se scăpa de cadavru, începe decuparea corpului...

— Adică începe s-o secționeze de vie? zise Simionescu, scuturîndu-și umerii de oroare.

— Întocmai!

— Bine, dar în fond, tot n-am înțeles! Ce aduce nou această precizare?

— Un element foarte important: Exclude crima premeditată! Nu numai atît, dar întărește și supoziția prin care consideram că asasinul locuiește într-un imobil cu mulți chiriași sau într-un cartier care are o circulație intensă ziua și noaptea.

— Am înțeles, șefu'! Vrei să spui că, dacă era o faptă premeditată, ar fi trebuit să-și atragă victima într-un loc unde putea s-o omoare fără a mai recurge la masacrarea corpului; respectiv, să excludă toate riscurile incumbate de operația de tăiere și dispersare a corpului. Așa-i, nu?

— Într-adevăr, Dane, așa cred că stau lucrurile! Dar nu numai atît! Se mai impune și concluzia că asasinul nu face parte din lumea interlopă, pe care o contacta victima cu ocazia afacerilor ei dubioase. Spun asta deoarece, în mod logic, o femeie cu experiența traiului din expediente, cum era Lina Gligorescu, n-ar fi riscat să se ducă noaptea la o întîlnire cu un reprezentant al lumii amintite.

În consecință, asasinul face parte din ceea ce se numește „lumea bună". Această lume bună nu poate

să fie alta decît cea pe care o frecventa ea ca femeie de serviciu...

— Din punct de vedere deductiv, sînt cu totul de acord! Dar din punct de vedere practic, ce-am obținut urmărind relațiile victimei în această direcție? Absolut nimic! Şi atunci?... întrebă Simionescu, dînd din cap sceptic.

— N-am obținut nimic deoarece noi ne-am mărginit numai la cercetarea persoanelor frecventate în mod curent de victimă. De celelalte familii — pe care le vizita mai rar sau deloc în ultimul timp — trebuie să recunoaştem că nu prea ne-am ocupat!

— Bine, dar cum să le depistăm?

— Îmi pui o întrebare puerilă. E simplu! Faci o nouă vizită familiilor Niculescu și Berbecaru și-i rogi să-mi amintească de relațiile lor mai vechi, aceste relații pot să coincidă cu cele ale victimei.

— Asta înseamnă o nouă pierdere de timp — zise nemulțumit Simionescu.

— Cînd participi la o anchetă judiciară, n-ai voie să vorbeşti despre pierdere de timp... acesta-i specificul muncii noastre. Spre deosebire, să zicem, de un strungar, care ştie exact în cît timp va executa o anumită piesă pe maşina lui — deoarece, cunoscînd atît piesa cît şi operațiunea pe care o are de făcut, totul depinde numai de îndemînarea sa —, într-o investigație criminală lucrurile se petrec cu totul altfel... Adică, se pleacă de la un nimic, în care singurele date ale problemei sînt cîteva urme (vizibile sau nu; semnificative sau nu şi, cîteodată complet inexistente); care de cele mai multe ori sînt lăsate pentru derutarea anchetatorului. Acestuia revenindu-i sarcina să le dea o interpretare corectă,

deşi este stăpînit tot timpul de întrebarea: „Oare mă aflu pe un drum bun sau pe cel dorit de criminal?“ Şi, cu toate acestea, el merge înainte spre final.

Ei bine, pînă ajungi la acest „final“, se consumă un volum de timp important, dar n-avem cum să-l evităm.

— Bine, şefu', dar am ajuns la sfîrşit de iunie şi tot n-am prins criminalul?!

— Poți să fii sigur că şi eu mi-aş fi dorit să-l văd pus la loc sigur, în dosul gratiilor. Dar, nu-i nimic, mai devreme ori mai tîrziu, va ajunge unde trebuie... La noi nu există muncă normată, ci numai simțul datoriei. Peste o lună, peste şase luni sau poate un an, tot îl prindem...

— Cum, crezi că poate să mai dureze atît de mult?... se sperie Simionescu.

— Dane — zise Apostolescu, ridicînd din umeri —, tu lucrezi de puțin timp în probleme de cercetare criminală, aşa că trebuie să-ți fac o precizare: spre deosebire de romanele polițiste, unde o urmărire criminală se termină în cîteva zile, o anchetă judiciară reală durează cu mult mai mult... Nu puține au fost cazurile în care dovedirea, respectiv probarea culpabilității criminalului, s-a făcut abia după patru sau cinci ani!

— !!!

— Totuşi, e un lucru pe care nu-l înțeleg! Deşi îți tot exprimi dezacordul cu lenta desfăşurare a anchetei, sistematic mă provoci la discuție... Trebuie să înțeleg că în mod intenționat „tragi“ de timp?!

— Nu, şefu'! Am şi zburat la doamna Berbecaru după adresele relațiilor familiei ei.

După ce colaboratorul său ieşi val-vîrtej din bi-

rou, Apostolescu trase telefonul mai aproape de el şi, ridicînd receptorul din furcă, aşteptă tonul. Acesta însă, ca de obicei, se lăsa aşteptat. După mai multe încercări, în sfîrşit, reuşi să-l obţină şi, tocmai cînd începuse să formeze un număr, uşa se deschise şi intră Simionescu.

— Şefu', lasă totul! Am o bombă extra . . . ! Am prins criminalii . . .

— Ce-ai, mă! Ai înotat într-un butoi cu spirt?! îl repezi Apostolescu, supărat că iar a pierdut tonul la telefon.

— Şefu', misterul e dezlegat! Trăiască detectivii amatori! Săracii . . . ! Ei cu munca . . . noi cu solda . . . Nu-s nebun, citeşte! zise el, aruncînd pe birou un vraf de scrisori. Apoi, fără să mai aştepte vreo invitaţie, îşi trase un scaun lîngă biroul lui Apostolescu şi, în timp ce acesta le privea intrigat, începu să-i studieze fizionomia.

După ce le privi un moment contrariat, se decise să ia una la întîmplare şi, după ce o deschise, începu să o citească:

„Cadavrul din Gara de Nord este făcut de Vasilescu Costel Of. PTT (poştal) Ploieşti factor la ambalaj. Pleacă mereu după afaceri secrete (afară de servici) întro noapte avenit speriat plin de sînge pe haine, aspălat şi din buzunar ascos un briceag plin de sînge şi aspus că afurat pătura. El omorît un soldat, de cisme mari de iarnă, Busolă, ochilar de motociclist, mănuşi de iarnă, palton vopsit bleumaren şi prefăcut pentru el, mătasă avea albă şi neagră unde a făcut căptuşala la hainele lui şi palton bleumarin restul aflat acasă la ţară.

El face şi politică (duşmană).

Mai mult nu ştiu nimic că el este foarte secret în sufletul lui.

Reclamă colegul lui“.

Dacă Simionescu sconta pe o explozie de rîs, trebuie să-şi recunoască greşeala. Apostolescu, cu o figură impenetrabilă, luă altă scrisoare de pe birou şi începu s-o citească.

„Rugăm cercetaţi cazul femei ciopîrţite despre care dl. Sandu Axiste perceptor în şoseaua Panduri N 116 împreună cu concubina lui Aurescu Ioana debitantă de tutun tot în şos. Panduri N 128 nu sunt streini în afacerea asta.

Acest neruşinat perceptor are domiciliul în strada Zambilei N 229 unde şi-a parasit soţia după 20 şi ceva de ani şi trăieşte la concubina lui.

Cercetaţi şi pe fratele acestui perceptor Carol Axinte din strada Armenească 1 bis care împreună fac chefuri cu această debitantă şi amîndoi trăesc cu această femee.

În momentul cînd îi veţi aresta mă voi prezenta singur să dau declaraţi precise pentrucă m'a ameninţat dacă spun ceva mă omoară“.

— Şefu', uite-te un pic la mine — ceru Simionescu cu o voce rugătoare.

— Ce vrei, mă! se răsti Apostolescu, întinzînd mîna după altă scrisoare.

— Să-mi spui cine a scris anonima pe care ai citit-o acum?

— Mă supui la o probă de perspicacitate?

— Nu, şefu', aşa, ca chestie . . .

— Bine! Anonima la care te referi conţine două puncte de referinţă utile pentru depistarea emitentului; eu citez unul, tu pe al doilea. De acord?

— Da, și încep: Soția pîrîtului este singurul personaj pozitiv. E corect?

— Corect! Acum e rîndul meu. Este un fapt unanim admis de către cei care examinează anonimele că expeditorul nu scapă niciodată ocazia de a-și indica sexul, cu observația că acesta trebuie considerat întotdeauna că a fost enunțat în scopul de a deruta. În consecință: „singur“ este egal cu „singură“.

Acum, coroborează unicul personaj pozitiv din anonimă cu sexul expeditorului (bineînțeles, reconsiderat!) și ai aflat ce te interesa... Și cu asta, basta! Lasă-mă să citesc mai departe — zise Apostolescu reluîndu-și lectura.

„Domnule șef

În legătură cu oribila crimă ce am văzut în ziare, adică cu femeia ciopîrțită, în bucăți și aruncată în diferite puncte ale capitalei — viu cu cîteva amănunte relativ la ferocitatea criminalului care nu-i de ertat de orice persoană.

Și prin această scrisoare, vă rugăm arestați și puneți în urmărire pe individul Nae Grecescu care împreună chiar cu tovarășa lui de crime, nume necunoscut de mine, a luat parte la asasinarea frumoasei fete blănăreasa Teodora Marinescu din strada Zborului N=6 și să cercetați cea făcut criminalul după asasinarea Teodorei Marinescu unde a asasinat-o, pe refugiata care a pescuito pe Calea Griviței în dreptul podului Grand, o frumoasă fată pe care a luato și nu se mai știe nimic: de ea — tot asasinată în felul acestei asasinări publicate în ziar.

Și cum nu se mai știe nimic ni-ci de femeia care au duso în pădurea Andronache și-au spînzurato, a

treia victimă comisă tot de Nae Grecescu cu tovarășa lui.

Acest criminal periculos e și astăzi criminalul nenorocitei femei tăiate în bucăți și sunt sigură că va scăpa și — de această dată de această crimă nemai văzută, necunoscutul de criminal își frecventează în libertate poftele și crimele de om sadic, asupra nenorocitelor femei pe care le încîntă, le invită cu mașina la o plimbare și asta pînă își satisface un interes — căci el este de meserie jefuitor, și în urmă le asasinează.

El își urmează nestingherit cursul. Mașina o are la dispoziție.

Rugăm ca prin străduința dumneavoastră să fie prins — bine cercetat de bravi polițiști care au descoperit toate pachetele că acesta este criminalul“.

Apostolescu se uită la semnătură, dar nu distinse numele, probabil aceasta și era dorința expeditorului. Apoi o aruncă peste grămada de scrisori aduse de Simionescu și zise dezgustat:

— De unde dracu' le-ai mai luat și pe astea?!

— Cînd să plec, m-a zărit șeful secretariatului, maiorul Ionciovici, și mi-a spus că sînt pentru noi — zise Simionescu, răsfoind o altă scrisoare, de astă dată bătută la mașină.

— Ia-le, așa cum sînt, și du-le maiorului Ciocîrdel...

— O să sară-n sus cînd le-o vedea! zise Simionescu, zîmbind cu subînțeles. Apoi adăugă: șefu', citește-o și pe asta...

— Mulțumesc, îmi ajunge! N-am chef să-mi pierd timpul descifrînd aceste hieroglife... fă așa cum

ți-am spus! Dă-i-le lui Ciocîrdel, tot este el un admirator al lui Champollion . . .

— Așa am să fac, dar te rog să citești și această depeșă — insistă Simionescu, în timp ce-i întindea foaia de hîrtie bătută la mașină pe care o citise mai înainte. Zău, merită s-o vezi — adăugă el, în timp ce zîmbea cu șiretenie.

Apostolescu o luă, fără nici un chef, numai ca să scape de insistențele lui Simionescu. Apoi, intenționînd s-o pună la loc lîngă celelalte scrisori, își aruncă o privire nepăsătoare asupra cuprinsului. Brusc, îi apăru un zîmbet în colțul buzelor și începu s-o citească:

„În legătură cu ultima crimă care a făcut atîta senzație cînd s-a găsit cadavrul ciopîrțit al unei femei, declar următoarele:

Cunosc misterul tuturor crimelor din trecut și prezent descoperite și, mai ales nedescoperite, din București și din provincie. Criminalii de atunci sunt și cei de astăzi. — Ceiace știam am comunicat acum doi ani unor persoane (și altora acum 4 ani) care dacă ar fi dat atenția cuvenită spuselor mele, s-ar fi putut prinde cei mai fioroși criminali ce i-a dat omenirea vre-o dată, și n-ar fi căzut jertfă atîțiea nevinovați. — Este o moștenire îngrozitoare de acum 5—6 ani pe care trebuie s-o curmăm imediat. —

Am fost în audiență la I.P.S. Sa Patriarhul acum un an. I-am comunicat I.P.S. Sale ce știu eu despre crimele ce se comit foarte des. I.P.S. Sa cu multă bunăvoință mi-a dat o adresă către o autoritate unde ruga să se ia măsuri contra criminalilor și să se apeleze la serviciile mele dezinteresate în această direcție. — Am fost și la acea autoritate și nu știu ce măsuri s-au luat, dar la serviciile mele nu s-a apelat și criminalii n-au fost prinși. — Cinci persoane au mai știut secretul meu: un general, o doamnă din „lumea mare", un secretar particular, un chestor și un comisar. —

Dacă voi repeta către 4—5 persoane ceiace am văzut și am descoperit, se va întîmpla ca în trecut, cînd cuvintele mele, probabil nu au fost crezute, ba am fost expus batjocorii unora.

De aceia întreaga populație a Capitalei și cea din provincie trebuie să știe și să depuie oarecari eforturi spre a putea prinde pe monștri, în urma informațiilor precise ce le voi da. — Desigur criminalii nu mai locuiesc unde stăteau odinioară. — Tocmai de aceia, declarațiile mele, trebuie să fie cunoscute cît de mai multă lume, mai ales de foștii vecini, eventual și de alții care îi cunosc. —

Criminalii sînt împînziți în toată țara și toți din toate părțile să ia cunoștință de ce spun eu. —

Rog ca toate ziarele să publice tot ce știu și ce-am făcut pentru descoperirea criminalilor, sau să vorbesc la radio, sau într-o sală din București în fața autorităților, ziariștilor, stenografilor și publicului interesat și să spun tot, dar absolut tot în legătură cu criminalii și crimele lor, fără nici un menajament față de cineva.

Ceiace am scris aici sunt clare ca lumina zilei: ori sunt lăsat să vobresc, ori cele cinci persoane pomenite mai sus, și alți interesați vor întrebuința toată influența lor de care dispun, spre a mă face să tac, într-un fel sau altul iar criminalii să ucidă mai departe lume nevinovată. —"

Cînd termină de citit scrisoarea și își ridică privirea spre Simionescu, nu mai zîmbea. Clătină capul compătimitor și spuse:
— Un sărman paranoic, chinuit de propria sa imaginație . . .
— În cazul acesta, e evident! Dar ceilalți ce scuză pot avea?
— Vezi, Dane — începu Apostolescu, cu o voce molcomă — s-a constatat că toate afacerile criminale relatate prin presă afectează și suscită întotdeauna un mare interes pentru public; ceea ce, de altfel, este și firesc! Nici un om civilizat nu poate rămîne indiferent față de soarta unui semen al său. Majoritatea celor avizați de existența unui fapt reprobabil doresc ca fenomenul să fie înlăturat cît mai repede și sînt gata să ajute forța de ordine pentru a se face dreptate . . .
— Cum? Prin scrisori de felul acesta! zise Simionescu, cu indignare.
— Nu, Dane! Eu am vorbit de majoritatea cetățenilor, care, animați de simțămîntul dreptății, ne-au sprijinit în mod efectiv de multe ori. Cred că nu exagerez dacă voi spune că fără acest sprijin multe dosare criminale ar fi fost clasate cu mențiunea: „Asasinul necunoscut“! În ceea ce privește scrisorile pe care am avut răbdarea să le citesc, ele reprezintă încercările unui număr infim de persoane, care, profitînd de un eveniment nefericit încearcă să-și satisfacă un sentiment de răzbunare aruncînd năpasta pe capul unui nevinovat . . .
— Bine, dar sînt mărginiți! Cum își pot închipui acești calomniatori meschini că vom acuza un nevinovat?!

— Te înșeli, Dane! Sînt mai puțin mărginiți decît îți închipui. Acești „binevoitori“ profitînd de faptul că noi, vrînd-nevrînd, sîntem nevoiți să verificăm toate informațiile primite, oricît de neserioase ar părea — își ating scopul propus . . .
— Cum?! întrebă contrariat Simionescu.
— E foarte simplu. Transpune-te în ipostaza unui nevinovat care, tam-nesam, se trezește pe capul lui cu doi ofițeri de miliție care încep să-l chestioneze asupra relațiilor pe care le-a avut cu victima — pe care, poate, nici n-o cunoaște! — și asupra felului în care și-a petrecut timpul într-o anumită zi? Ba mai mult atunci cînd informația precizează că „acuzatul“ a venit acasă pătat de sînge, sîntem obligați să efectuăm și o percheziție domiciliară. În această situație, te mai îndoiești că calomniatorul și-a atins scopul? Adaugă la șicanarea unui nevinovat și faptul că, în loc să fim lăsați să ne concentrăm atenția asupra cazului cercetat, ni se distrage atenția în mod tendențios și ai să-ți dai seama pe de-a-ntregul de pericolul pe care-l reprezintă pentru societate acești defăimători.
— Și această racilă nu poate fi extirpată?
— Vezi, Dane — zise Apostolescu, clătinîndu-și capul cu scepticism — este destul de greu să acționezi asupra ei în mod radical, deoarece pleacă de la o bază subiectivă: conștiința individuală . . . Știi zicala aia că: „De unde nu-i minte . . .; nu poți cere“. Dar un lucru este cert, de cîte ori am avut posibilitatea să-i identificăm pe „binevoitori“, am comunicat părții vătămate cui trebuie să-i „mulțumească“ pentru demersul nostru. Și au fost destule cazuri în care

„iubitorii de dreptate“ au trebuit să răspundă în fața justiției pentru calomniile lor.

— Șefu', dar . . .

— Nici un șefu'! Iar te-ai întins la taifas. Ce ți-am spus să faci?!

— Să iau legătura cu familiile Berbecaru și Niculescu și să-i pasez maiorului Ciocîrdel aceste perle literare — zise Simionescu, rîzînd și arătînd spre teancul de scrisori de pe biroul lui Apostolescu.

— . . . Și ce mai aștepți? întrebă Apostolescu, privindu-l amenințător.

— Nimic! Să trăiți! Mi-am luat valea — zise Simionescu, în timp ce, continuînd să rîdă, aduna scrisorile.

PARTEA A DOUA

Capitolul XVIII

FEMEIA DISPĂRUTĂ

Luna iulie începuse printr-un val de căldură dogoritoare. De aproape două săptămîni nu mai căzuse nici un strop de ploaie și soarele, înfipt în imensitatea cerului de un azur imaculat, sălta mercurul termometrelor peste 37 de grade.

Apostolescu se ridică de la birou și se îndreptă spre haina sa, care atîrna solitară în cuier. Tocmai își scosese batista din haină și începuse să-și tamponeze fruntea îmbrobonată de transpirație, cînd auzi ușa deschizîndu-se în spatele lui. Se întoarse și-l văzu pe Simionescu intrînd în încăpere.

Avea haina pe brațul stîng, iar cu palma mîinii drepte, utilizată ca un evantai, încerca să-și răcorească fața încinsă de căldură.

— Of! exclamă el dezgustat în timp ce-și agăța haina în cuier. E de-a dreptul revoltător să fii obligat să cari în spate o haină pe arșița asta înăbușitoare... Toată lumea umblă cu cămășuțe de vară și noi...

— Lasă asta. Spune-mi ce-ai făcut? îl întrerupse Apostolescu, în timp ce revenea la scaunul pe care abia îl părăsise.

— Am fost la doamna Berbecaru — zise el, după ce-și improviză dintr-o copertă de dosar un evan-

tai —, care mi-a dat șase adrese ale persoanelor care ar fi putut să facă apel la serviciile Linei Gligorescu. După ce m-am tîrît, pe căldura asta infernală, la trei dintre ele, raportez că — deosebit de faptul că m-am deshidratat cu cel puțin două kilograme — n-am ce raporta! La prima adresă, persoana căutată decedase de doi ani, la a doua familia respectivă se stabilise de șase luni în străinătate, iar la ultima cei căutați plecaseră în concediu de două zile . . . Îți dai seama, șefu', ce-ar fi să stăm acum la Mamaia sub briza răcoroasă a mării? . . . continuă Simionescu visător, în timp ce-și flutura cu două degete cămașa înmuiată de transpirație.

— La familia Niculescu n-ai fost?

— Nu. Vreau să epuizez mai întîi toate adresele primite de la doamna Berbecaru . . .

Telefonul începu să zbîrnîie.

Apostolescu răspunse apelului, ascultă puțin și apoi spuse laconic:

— Am înțeles, vin imediat.

Cînd deschise ușa, se întoarse spre Simionescu, care-l privea întrebător, și-i spuse:

— M-a chemat șefu' mare. Să nu-mi dispari pînă nu mă întorc.

Cînd intră în anticamera colonelului Gherasim, văzu un bărbat slăbuț și de statură potrivită, care stătea cu spatele spre ușă și privea în stradă pe fereastră. La zgomotul pe care-l făcu cînd închise ușa, acesta se întoarse spre el și-i aruncă o privire absentă, apoi își pironi din nou ochii pe fereastră. Cele cîteva fracțiuni de secundă cît își arătase fața îi fură suficiente lui Apostolescu pentru a-l caracteriza:

„Intelectual, vîrsta în jur de 55 de ani, și, după tristețea privirii, probabil că are un necaz mare . . ."

— Puteți intra — zise secretara, întrerupîndu-i gîndurile.

— Ia spune-mi, Nicule, în ce stadiu ne aflăm cu cazul femeii ciopîrțite? începu colonelul Alexandrescu, după ce, la invitația lui, Apostolescu se instalase într-unul din cele două fotolii din fața biroului.

Apostolescu expuse mai întîi, pe scurt, particularitățile cazului, și apoi continuă:

— În ceea ce privește cercetările pentru detectarea criminalului, urmărim în același timp toate pistele susceptibile să elucideze cazul. Astfel, oamenii noștri continuă să verifice proveniențele păturii, în care au fost înfășurate resturile femeii ucise, atît în cămine cît și în spitale. Tot legat de pătură există supoziția că aceasta, datorită celor patru găuri pe care le are la colțuri, ar fi fost utilizată cîndva ca husă pentru locurile din spate ale unui autoturism, pe această linie se continuă verificarea unor șoferi care au lucrat la un garaj din apropierea locuinței victimei.

Ținînd seama de observația că la ambalarea coletelor s-au folosit niște coli mari de hîrtie albă, care sînt utilizate în bodegi și bufete pentru protejarea fețelor de masă, și avînd în vedere faptul că victima, prin profesia concubinului ei, avea multe cunoștințe printre chelneri, am dispus să se facă cercetări și în această direcție.

Tot pe linia depistării relațiilor victimei, se continuă munca de stabilire a celor cu care aceasta venea în contact, atît în mediul urban cît și în cel

rural. De asemenea, continuăm să verificăm — bineînțeles, pierzînd timpul — un mare număr de informații anonime și mai cu seamă deosebit de „binevoitoare“.

— De ce pierdeți timpul cu ele? îl întrerupse Alexandrescu.

— Păi, de... știu eu?! răspunse Apostolescu, prefăcîndu-se încurcat. Sînt sesizările oamenilor muncii...

— Asta-i bună! De unde-mi scoți că niște denunțuri, vădit calomnioase, pot fi confundate, respectiv asimilate cu sesizările unor oameni conștienți, corecți?...

— Am glumit, tovarășe colonel. De fapt, le-am acordat numai deferența pe care o meritau. Cînd v-am spus că urmărim și această pistă, mă refeream numai la cele care par bine intenționate. Acum, deosebit de pistele pe care le-am citat, mai există una care, mie personal, mi se pare foarte plauzibilă...

— S-o auzim!

— Mă refer la așa-zisa „lume bună“ prin care s-a învîrtit victima în calitatea-i de femeie de serviciu.

După ce colonelul îi ascultă prezumpțiile, înclinînd din cînd în cînd capul, aprobator, spuse:

— Dar cred că ai cuprins tot cîmpul de investigare posibil. Cu observația că planul tău de acțiune nu-și va arăta roadele decît peste cîteva luni, totul mărginindu-se la o muncă de rutină, la care tu participi numai în calitate de coordonator. Nu?

— Întocmai, tovarășe colonel.

— Ei bine, în această situație, în care nu se întrevede o rezolvare prea rapidă a cazului, n-ai putea să mai preiei o afacere?

— Ba da! Și încă cum! se repezi Apostolescu.

— Ehe, cum mi te cunosc eu, domnule Nicu! Mereu în goană după ceva nou... — zise Alexandrescu zîmbind. În orice caz, să știi că nu mi-am oprit alegerea la tine, chiar așa, întîmplător... În momentul în care mi s-a expus afacerea pe care vreau să ți-o predau, am avut senzația că audiez reciproca cazului de care te ocupi tu în prezent. Adică, mai pe scurt, dacă cazul Lina Gligorescu a pornit de la un cadavru fără nume, cazul pe care-l vei prelua pleacă de la un nume fără cadavru! Evident, nu există nici o legătură între aceste două afaceri... Cu toate acestea, sînt încredințat că experiența pe care ai cîștigat-o cu ocazia identificării Linei Gligorescu îți va putea folosi în această nouă afacere.

— Despre ce-i vorba, tovarășe colonel? întrebă Apostolescu nerăbdător.

— A venit la mine părintele unei fete — poate că l-ai văzut, așteaptă în anticameră — să mă roage să-i găsesc fata, o studentă în vîrstă de 23 de ani, care a dispărut fără urme încă de la sfîrșitul lunii februarie.

— Și face reclamația abia acum... după patru luni?

— Nu, nu-i ce crezi! Reclamația s-a făcut de îndată ce s-a remarcat absența fetei, numai că cei care au anchetat cazul n-au reușit să-l elucideze pînă în prezent, cînd părintele, disperat, a venit să ceară concursul nostru. Da' să nu mai pierdem timpul — zise el, apăsînd pe butonul soneriei.

Cînd, după cîteva secunde, secretara își vîrî capul prin crăpătura ușii, îi spuse:

— Te rog introdu-l pe domnul Panaitescu. După

ce le făcu cunoştinţă, Gherasim adăugă: Vă rog să-l însoţiţi pe colaboratorul meu, căpitanul Apostolescu, care se va ocupa de sesizarea dumneavoastră.

*
* *

— Vă rog să luaţi loc — îl invită Apostolescu, după ce-i făcu cunoştinţă cu Simionescu — şi să ne expuneţi tot ce ştiţi despre dispariţia fiicei dumneavoastră.

— Ce să vă spun, tovarăşe căpitan? spuse bătrînelul cu o voce deznădăjduită. De patru luni a dispărut fără urme! Da' colegii dumneavoastră de la secţia în raza căreia locuia fiica mea n-au vrut să se ocupe serios de reclamaţia noastră . . .

— Cum se numeşte fiica dumneavoastră?

— Viorica Panaitescu.

— Ce vîrstă are?

— 23 de ani.

— Ce profesie?

— Studentă în anul VI la medicină.

— Locuiţi împreună cu dînsa?

— Nu. Eu şi familia mea locuim la Tîrnăveni, în casa noastră, iar Viorica stătea în gazdă, la doamna Radovici, pe strada Orientului numărul 25.

— Aveţi vreo fotografie a fiicei dumneavoastră?

— Da, sigur! răspunse bătrînelul, scoţînd cu mişcări febrile o fotografie din portvizit.

Apostolescu insistă cîteva secunde cu privirea asupra chipului unei fete drăguţe, cu părul mare lăsat pe umeri, care-i surîdea din fotografie.

— Vă rog să-mi daţi semnalmentele fetei dumneavoastră, ceru Apostolescu, în timp ce-i dădea fotografia lui Simionescu, care se întrerupse din stenografierea audierii pentru a-şi arunca o privire asupra chipului dispărutei.

— Înălţimea 162 de centimetri, greutatea aproximativ 55 de kilograme, părul castaniu, ochii verzi — spuse bătrînelul, în timp ce ochii începură să i se aburească şi bărbia să-i tremure.

Apostolescu îşi dădea seama că precizările cerute răscoliseră durerea interlocutorului şi, dacă mai insista, va începe să plîngă.

— În ce împrejurări a dispărut fiica dumneavoastră? întrebă el repede, pentru a nu-l mai chinui cu amintirea chipului fetei.

— Era logodită cu un coleg de al ei de an şi facultate, şi . . . şi cum să vă spun? . . . A rămas însărcinată. Ştiţi . . . erau din anul doi împreună — continuă el jenat — şi în aprilie trebuiau să vină acasă, la Tîrnăveni, să se căsătorească . . . , dar n-a mai apucat, sărăcuţa de ea . . .

— Vă rog să continuaţi — interveni din nou Apostolescu.

— Cum vă spuneam, a plecat să-şi facă un chiuretaj, la un doctor, şi de atunci, din 26 februarie, n-a mai venit acasă . . . — zise el, în timp ce bărbia începu iar să-i tremure.

— În ce lună era însărcinată?

— Logodnicul ei spune că era în luna treia, iar medicul la care s-a dus susţine că era în luna şasea şi a refuzat, ţinînd seama de sarcina avansată pe care o avea, să-i facă chiuretajul.

— Cine a însoţit-o la medicul care trebuia să-i facă chiuretajul?

— Nimeni.
— Cum nimeni?! O femeie care-şi face un avort, şi încă unul atît de dificil, e lăsată să se înapoieze acasă singură? ... De ce n-a însoţit-o logodnicul ei?
— Şerban, logodnicul ei, mi-a spus că, deşi el a insistat s-o însoţească, ea l-a refuzat, spunîndu-i că se va duce cu colega ei, Nelly Naumescu. Cînd colega ei a fost întrebată, la miliţie, dacă a însoţit-o pe fata mea, a răspuns că, într-adevăr, Viorica i-a cerut s-o însoţească, dar n-a putut să meargă cu ea deoarece trebuia să se vadă cu o altă colegă pentru a primi un curs.
— În sfîrşit. Cine a sesizat absenţa fetei dumneavoastră?
— Logodnicul ei, Şerban Marinescu. A doua zi dimineaţă, ducîndu-se acasă la fiica mea, a constatat că aceasta nu se înapoiase. A mai revenit de cîteva ori în aceeaşi zi, văzînd că fata mea nu s-a întors acasă, s-a dus la doctorul care trebuia să-i provoace avortul pentru a-i cere lămuriri.
— Cum se numeşte acest doctor?
— Constantin Antonescu.
— Ştiţi unde locuieşte?
— Da. Pe strada Polizu, la numărul 10.
— Continuaţi, vă rog. Ce i-a spus doctorul cînd a întrebat unde-i logodnica lui?
— Că după ce a consultat-o şi a văzut că-i în luna a şasea, i-a spus că operaţia este prea riscantă şi el nu se bagă, da' ar putea s-o recomande la un alt medic, care-i specialist în sarcini avansate. Drept care i-a dat un telefon doctorului respectiv şi l-a anunţat că-i trimite o pacientă pentru consultare.
— Cunoaşteţi numele acestui doctor?

— Da. Se numeşte Nicolae Dîrlogea şi locuieşte peste drum de doctorul Antonescu.
— Logodnicul fiicei dumneavoastră s-a dus, probabil, şi la acest medic.
— Bineînţeles! Dar, medicul respectiv, mai întîi a negat că fata mea ar fi fost la el, apoi, după ce l-a pus pe Şerban să-i dea semnalmentele fetei mele, şi-a amintit că într-adevăr a fost la el o fată care semăna descrierii făcute, însă n-a operat-o, deoarece n-avea destui bani la ea. Adăugînd că, după refuzul lui, fata a plecat imediat.
În această situaţie, Şerban a plecat de la doctor şi a început s-o caute pe la toate cunoştinţele lor comune, dar fără nici un rezultat. A doua zi, respectiv a treia zi de la dispariţia fetei, dîndu-şi seama că se petrece ceva necurat, a chemat-o la telefon pe cealaltă fiică a mea, Doina, care locuieşte la Vaslui, şi i-a povestit totul.
Doina, însoţită de soţul ei, care este tot doctor, au luat trenul şi a doua zi au fost în Gara de Nord, unde-i aştepta logodnicul fetei mele. După ce au continuat s-o caute, zadarnic, toată dimineaţa, spre prînz s-au dus şi au reclamat cazul la secţia de miliţie. Colegii dumneavoastră au făcut, chiar în aceeaşi zi, o percheziţie în casa doctorului Dîrlogea ...
— Şi ce-au găsit? întrebă Apostolescu, văzînd că interlocutorul său face o pauză.
— Nimic! Şi pentru că n-au găsit nimic, au lăsat dosarul în evidenţă ... Deşi au trecut patru luni de atunci, n-au mai făcut nimic! ... Da' absolut nimic! De aceea am venit la dumneavoastră ... Vă rog să mă ajutaţi să-mi găsesc copila — zise el, cu un ac-

cent de disperare. Soţia mea suferă de inimă şi, pentru a o cruţa, nu i-am spus încă nimic... Ce să fac?! Vă rog să-mi spuneţi, ce să fac? Dacă trebuie să vă dau bani, spuneţi-mi... Vă dau toate economiile mele, numai găsiţi-o! continuă el, izbucnind în plîns.

Apostolescu îi înţelegea prea bine durerea pentru a se simţi jignit de oferta făcută. Îl lăsă să plîngă puţin, pentru a se linişti, apoi spuse cu blîndeţe:

— Domnule Panaitescu, pentru a vă linişti zbuciumul, aş putea emite multe ipoteze reconfortante asupra dispariţiei fiicei dumneavoastră. De exemplu, o plecare precipitată în provincie, la nişte rude sau prieteni, unde, după refuzul doctorului Dîrlogea de a-i provoca avortul, s-a hotărît să nască..., dar astea sînt numai ipoteze...

— Da' cum vă închipuiţi că putea să dispară aşa... în neant, fără să anunţe nimic patru luni de zile?! Asta nu-i posibil! Viorica a fost întotdeauna un om echilibrat şi cu simţ de răspundere...

— Asta şi încercam să vă spun, pînă nu studiez dosarul, orice ipoteză s-ar putea dovedi hazardată şi gratuită. Am să preiau acest caz şi vă asigur că voi face tot ce-i omeneşte posibil pentru elucidarea lui. Unde locuiţi în Bucureşti? Aveţi rude?

— Nu, n-am pe nimeni. Stau la hotel.

— V-aş propune să vă înapoiaţi acasă la dumneavoastră la Tîrnăveni, şi de îndată ce voi afla ceva mai concret am să vă anunţ acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, bătrînelul părăsi cu paşi şovăitori biroul lui Apostolescu, promiţînd că-i va urma sfatul.

— S-o fi topit cu v-un „artist", şefule! Doar nu

degeaba a spus „tovarăşu'" Figaro că „La donna e mobile". Cine ştie pe unde s-o fi distrînd acuma „fetiţa"... în timp ce tatăl ei a atins paroxismul disperării...

— Ascultă, Dane! Faptul că mobilitatea femeii a fost remarcată de multe ori încă nu-i un motiv de generalizare... mai cu seamă în cazul în speţă. Încearcă să faci un efort de gîndire — dar, dacă-i posibil, vezi să n-adormi! — şi spune-mi, crezi că este firesc ca un om care a muncit şase ani pentru a obţine o diplomă într-o facultate, atît de dificilă cum este cea de Medicină, poate renunţa la ea numai dintr-un capriciu sentimental?

— Eha şefu'! Dragostea-i lucru mare şi loveşte ca amocul... — răspunse Simionescu zîmbind atotştiutor.

Apostolescu, fără să-i răspundă, îşi privi ceasul de la mînă.

— E ora două — constată el. Mergem să mîncăm, şi, la ora cinci, cînd venim înapoi, vreau să văd dosarul întocmit de secţia de miliţie.

Capitolul XIX

STUDIEREA DOSARULUI

— Ai adus dosarul? întrebă Apostolescu cînd intră în birou şi-l văzu pe Simionescu răsfoind un dosar cu 40—50 de file.

— L-am şi citit, şefu' — răspunse Simionescu,

după ce-l închise și se sculă de la birou cu intenția de a-l da lui Apostolescu.

— Rămîi pe loc și spune-mi ce conține — ceru Apostolescu, făcîndu-i semn să stea pe scaun.

— Niscaiva contradicții sînt ... — începu Simionescu.

— Lasă-le pe astea pentru la urmă! îl întrerupse Apostolescu. Începe cu declarația lui Șerban Marinescu, logodnicul fetei.

— Coincide, aproximativ, cu ce-a declarat tatăl fetei. În după amiaza zilei de 25 februarie s-a dus la logodnica lui acasă, pe la ora șase și jumătate seara, și a văzut-o schimbîndu-și lucrurile intime, în vederea vizitei pe care trebuia s-o facă la doctor. Pe la ora șapte și jumătate, cînd fata și-a terminat toaleta, au plecat împreună și s-au despărțit la Buzești. Ea a plecat spre Polizu, unde locuia doctorul Antonescu, iar el s-a dus la spitalul Brîncovenesc, unde era de gardă în acea noapte. Pe drum, ca și acasă, a mai încercat de cîteva ori s-o lămurească că ar fi mai bine dacă ar accepta compania lui, dar a fost refuzat pe motiv că — dacă o însoțește colega ei Nelly Naumescu, care o așteaptă în fața casei doctorului — absentarea lui de la spital ar fi inutilă. Astfel în jurul orei opt fără un sfert se despart pentru totdeauna.

— De unde știa că logodnica lui se duce la doctorul Antonescu?

— Din declarația lui Șerban Marinescu rezultă că acest medic i-a mai făcut două chiuretaje Vioricăi Panaitescu, odată cu vreo trei ani în urmă și a doua oară anul trecut, în luna decembrie. Logodnica lui avea foarte multă încredere și simpatie pentru acest

doctor, deoarece era și priceput, și modest în ceea ce privea onorariul.

— Interesant — zise Apostolescu, șuierînd încetișor printre buze —, a făcut un chiuretaj în luna decembrie și, cu toate astea, trei luni mai tîrziu trebuie să facă un avort pentru o sarcină de șase luni!

— „Aritmetica" e o chestie grea, șefu' — zise Simionescu malițios.

— Ce vrei să spui?

— Că o fi luat bani de la logodnic pentru chiuretaj în luna decembrie și o fi nimerit cu ei la vreo croitoreasă ... de, se apropia revelionul. Și de atunci a tot amînat chiuretajul — crezînd, probabil, că sarcina va dispărea așa cum a apărut — pînă s-a trezit în luna a șasea.

— Notează, trebuie să verificăm acest aspect — zise scurt Apostolescu. Ce s-a întîmplat după ce s-a despărțit de logodnica lui?

— A făcut de gardă la spital și, după ce a terminat-o, pe la ora șapte dimineața s-a dus la ea acasă s-o vadă, dar fata nu se înapoiase încă. Fără să fie prea îngrijorat, s-a dus la cămin, unde locuiește, și s-a culcat. Pe la ora douăsprezece, a trecut din nou pe la fată, cu intenția s-o ia la cantină, dar tot nu venise. Abia după această vizită începe să intre la bănuieli și, după ce mănîncă și cere relații la colegii pe care-i întîlnește acolo, ia pe rînd toate colegele Vioricăi, atît pe cele care locuiau la cămin cît și pe cele care stăteau în gazdă. În cursul aceleiași zile, pînă seara tîrziu, trece de mai multe ori pe la fată pe acasă, dar aceasta nu venise. A doua zi dimineața mai trece o dată pe la logodnica lui și, văzînd că tot

nu s-a înapoiat, se duce direct la doctorul Antonescu. Doctorul îl primeşte cu multă bunăvoinţă şi, după ce află că-i logodnicul vechei sale paciente, îi explică că aceasta avea o sarcină prea avansată — astfel află martorul că fata era în luna a şasea, nu a treia, cum ştia el! — şi a trimis-o la un specialist în astfel de avorturi. Acest medic se numeşte Niculae Dîrlogea şi locuieşte peste drum de doctorul Antonescu...

— Un moment! De unde ştia Şerban Marinescu unde locuieşte doctorul Antonescu dacă n-a mai fost niciodată la el acasă?

— Aceeaşi întrebare este pusă şi de lucrătorii de la secţie, el explică că, trecînd o dată prin faţa locuinţei acestuia, logodnica lui i-a spus că acolo stă doctorul Antonescu.

— Bine, continuă de unde te-am întrerupt.

— Astfel, Şerban Marinescu pleacă de la primul doctor şi se duce la Dîrlogea, care, la început, spune că nu-şi aminteşte să fi fost la el vreo fată care să corespundă cu semnalmentele Vioricăi Panaitescu, apoi îşi aminteşte despre vizita ei. Doctorul mai precizează, în continuare, că atunci cînd Viorica a venit la el, pe la ora opt seara, juca table cu mai mulţi prieteni de-ai lui. A întrerupt partida şi, poftind-o în cabinetul lui, a întrebat-o ce doreşte. Cînd fata i-a spus că-i însărcinată în luna a şasea, n-a mai consultat-o şi a dat-o afară, spunîndu-i că la el nu-i casă de naşteri. Ce-a mai făcut fata după ce-a plecat de la el nu mai ştie şi nici nu-l interesează. El s-a întors la prietenii care-l aşteptau să continue partida întreruptă şi a jucat cu ei table pînă la ora unsprezece.

— Ştim cine sînt prietenii cu care a jucat table Dîrlogea?

— Da, rezultă din declaraţia pe care a dat-o Dîrlogea la miliţie.

— Bine, continuă.

— Şerban Marinescu pleacă complet dezorientat de la Dîrlogea şi mai trece o dată pe la gazda Viorîcăi, dar, bineînţeles, aceasta nu se înapoiase acasă. În această situaţie, nu mai are de ales şi îi dă un telefon sorei Viorîcăi, Doina Vîrnă, care este căsătorită cu un medic şi domiciliază în Vaslui. Sora şi cumnatul dispărutei vin a doua zi în Bucureşti şi, împreună cu Şerban Marinescu, sesizează situaţia la miliţie. Asta-i tot ce declară logodnicul! spuse Simionescu şi, întinzînd mîna după pachetul de „Snagov", îşi aprinse o ţigară.

— Aruncă-mi şi mie o ţigară şi treci la declaraţia colegei Viorîcăi, Nelly Naumescu.

— Declaraţia colegei este foarte scurtă, n-a mai văzut-o pe Viorica din dimineaţa zilei de 26 februarie, cînd s-au întîlnit la cursuri. Cu această ocazie, Viorica i-a cerut s-o însoţească la doctor în seara respectivă, însă a trebuit s-o refuze, deoarece avea întîlnire cu un coleg de la care trebuia să ia nişte cursuri şi n-avea cum să-l mai contramandeze. Atît!

— Deci Viorica ştia încă de dimineaţă că amica ei nu va veni şi totuşi a refuzat compania logodnicului ei... — murmură Apostolescu.

— Tocmai de aici s-a şi ajuns la ipoteza că Viorica avea anumite lucruri de ascuns logodnicului ei... şi ce altceva poţi ascunde unui iubit decît o altă legătură sentimentală! Cei de la secţie au ajuns

astfel la concluzia că Viorica, neputînd să-şi facă avortul, s-a hotărît să nască la cel de al doilea iubit, care, poate, era tatăl adevărat al copilului ce-l purta în pîntece. Dacă ţinem seama de nivelul sarcinii pe care o avea, precum şi de timpul care s-a scurs de la dispariţia Viorícăi, nu-i exclus ca, în cursul acestor zile, domnul Panaitescu să fie anunţat printr-o telegramă că-i bunic!

— Şi tu eşti slab la aritmetică, Dane! Dacă copiii se nasc la nouă luni, Viorica — după raţionamentul tău — trebuia să anunţe evenimentul încă de acum o lună de zile... Da' să mergem mai departe. Ce-a declarat doctorul Antonescu?

— Declaraţia lui coincide cu depoziţia lui Şerban Marinescu în ceea ce priveşte venirea şi plecarea Viorícăi Panaitescu. Totuşi apare o nepotrivire. Atunci cînd este întrebat, la miliţie, cînd i-a mai făcut chiuretaje Viorícăi Panaitescu, declară că pînă în ziua de 26 februarie n-a mai văzut-o niciodată...

— Foarte firesc! îl întrerupse zîmbind Apostolescu. Dacă recunoştea că i-a mai provocat avorturi, în conformitate cu prevederile codului penal, „umfla“ rapid de la unu la trei ani de închisoare. Acum treci la declaraţia lui Dîrlogea.

— În ceea ce priveşte venirea şi plecarea Viorícăi Panaitescu, repetă ce i-a spus şi lui Şerban Marinescu. De asemenea, precizează şi numele celor patru musafiri care se aflau la el acasă cînd a venit şi a plecat Viorica. Asta-i tot!

— Ce investigaţii au întreprins anchetatorii de la secţie?

— În primul rînd, o percheziţie la domiciliul lui Dîrlogea şi în al doilea rînd, au verificat alibiurile tuturor persoanelor implicate în această afacere. Din păcate, fără nici un rezultat! Drept care au ajuns, aşa cum spuneam, la concluzia că fata s-a dus să nască aiurea şi va apare singură, legănînd un copil în braţe.

— Evident, au ales calea cea mai comodă... — zise Apostolescu, strîmbînd nemulţumit din nas.

— Şi de ce n-ar fi aşa? îl provocă Simionescu.

— Dane, tu care eşti un băiat deştept — e adevărat că în ultimul timp ai evitat să-mi mai laşi această impresie şi, trebuie să recunosc, ai reuşit pe deplin! —, cum poţi să te aliniezi unei ipoteze atît de stupide?! Confunzi, probabil realitatea vieţii cu acţiunea romanelor lui Dumas, unde o apariţie sau o dispariţie se motiva în trei cuvinte... Admiţînd că Viorica s-a îndrăgostit subit de un alt bărbat, cine o împiedica să-şi trimită logodnicul la naiba-n praznic? Ceea ce poate să facă o femeie, după ce-a convieţuit două decenii cu soţul ei, nu poate să facă o fată logodnicului!... Cine-o împiedică? În ceea ce priveşte celelalte ipoteze, cu născutul în provincie sau cu plecatul din ţară, sînt la fel de anemice ca şi prima... Eu nu cred că este posibil ca un om să dispară, prin proprie voinţă, şi să nu-şi anunţe familia atîta timp.

— Dar disperată fiind de refuzul lui Dîrlogea, n-ar fi putut să se sinucidă?

— Nu văd de ce trebuia să se sinucidă atît timp cît copilul ei avea un tată, pe Şerban Marinescu! Şi apoi, admiţînd că s-ar fi sinucis, unde-i cadavrul?

Dacă n-a apărut în patru luni de zile, nici nu mai apare... pentru că-i pus la loc sigur. Şi cum, de obicei — din cîte ştiu eu! —, cadavrele pot fi dosite numai de către alte persoane decît fostul proprietar al corpului, putem admite posibilitatea unei omucideri.

— Crezi că fata-i moartă, şefu'? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Da, Dane! Eu cred că fata bătrînelului care a fost la noi, nu mai trăieşte. În legătură cu asta, eu aş pleca, mai degrabă, de la premisa că Viorica Panaitescu, fiind refuzată de doctorul Dîrlogea, a apelat la concursul vreunui coleg de facultate... şi, ca urmare a acestei intervenţii, fata a decedat, iar criminalul i-a ascuns cadavrul.

— Mda, trebuie să recunosc că această ipoteză este mai logică decît cea emisă de secţie — zise Simionescu dînd aprobator din cap. Apoi, în timp ce întindea mîna după pachetul de ţigări, se precipită: Stai! Da', în definitiv, de ce trebuie să admitem că avortul a fost provocat de vreun coleg oarecare şi nu chiar de către logodnicul ei? Student în ultimul an la medicină era, iar asentimentul lui în realizarea avortului este, oricum, fără echivoc!

— În sfîrşit, au început să ţi se încălzească lămpile — glumi Apostolescu.

— Cum pornim la treabă, şefu'? întrebă el grăbit.

— Acum e ora nouă seara, Dane — zise Apostolescu privindu-şi ceasul. Vom face un plan de cercetări mîine cînd venim la birou.

Capitolul XX

AUDIEREA DOCTORULUI DÎRLOGEA

A doua zi, Simionescu, se învîrtea îngrijorat prin birou. Era prima oară cînd Apostolescu întîrzia de la serviciu fără să-l anunţe. Trecuseră aproape trei sferturi de oră de la începerea programului şi habar n-avea pe unde putea fi. Dacă-l căuta vreun şef mare... cum să-i motiveze absenţa?

Tocmai era pe cale să inventeze o misiune fantomă, cînd uşa se deschise pentru a lăsa să se vadă figura colţuroasă şi surîzătoare a dispărutului.

— Of! Pe unde umbli, şefu', fără să spui nimic? întrebă el mustrător şi uşurat în acelaşi timp.

— Ce-i, drăgălaşule! Te temeai că mi-a căzut o cărămidă în cap?

— Poate şi asta... — se înfurie Simionescu.

— Aş! exclamă cu dispreţ Apostolescu. Într-o astfel de situaţie numai cărămida ar fi avut de suferit... Doar ştii ce-mi poate capul! Apoi, după ce-şi privi ceasul şi văzu că este opt fără un sfert, continuă: Ia-ţi haina şi, să mergem!

— Unde? întrebă surprins Simionescu.

— La procuratură.

— Cu ce scop? întrebă Simionescu în timp ce coborau scările.

— Poate conving vreun procuror să te oprească acolo... Numai aşa cred că aş putea scăpa de curiozitatea ta. În primul rînd — continuă Apostolescu, după ce se instală în maşină şi îi indică şoferului destinaţia — trebuie să purcedem la o audiere a

martorilor, după ce terminăm treaba asta, ne orientăm...

— Cu cine începem?

— Cu persoana care, după cunoştinţa noastră, a văzut-o ultima oară pe Viorica Panaitescu, adică doctorul Dîrlogea — răspunse Apostolescu, deschizînd portiera maşinii, care tocmai oprise în faţa procuraturii. Rămîi în maşină! mai adăugă el coborînd.

După cîteva minute, reveni însoţit de un bărbat bine legat, cu părul încărunţit şi un nas mare înfipt în mijlocul feţei, brăzdată de riduri. Era o veche şi bună cunoştinţă a lui Simionescu, procurorul Mihail Lupu.

— Ce faci, mă? zise procurorul în timp ce-i scutura mîna lui Simionescu şi se urca în maşină.

— Ce să fac, tovarăşe procuror? Toată ziua alerg după crimnali...

— D-aia nu-ţi slăbeşti şeful din ochi..., ţi-e teamă să nu-ţi scape? întrebă Lupu, privind ironic spre Apostolescu.

— Dane, dă-i şoferului adresa doctorului Dîrlogea — ceru Apostolescu trăgînd portiera maşinii. Apoi, după ce aceasta demară, continuă: Trebuie să fac o precizare, Simionescu nu mă însoţeşte pentru că-i e teamă să n-o şterg, ci pentru că i-am cerut-o eu, deoarece am nevoie în permanenţă de-un alibi... mai ales astăzi cînd am intenţia să creez un post liber în schema procuraturii.

— Ai fi în stare să-mi faci de petrecanie? zise, rîzînd, Lupu.

— Aha, şi încă cum!... Dacă nu m-aş teme că

mi se dă pe cap un supraveghetor al legalităţii şi mai exigent decît dumneata.

— Cum stai cu coletele macabre? întrebă Lupu, în timp ce maşina traversă Calea Victoriei şi se angajă pe Calea Griviţei.

— O muncă cîinească de verificări insipide, fără perspective imediate — răspunse Apostolescu, strîmbînd din nas cu dezgust.

După ce maşina viră la dreapta, pe strada Polizu, opri în faţa unei case, gen vilă, cu două etaje.

— Am ajuns, tovarăşe căpitan — anunţă Vartunian.

Casa în faţa căreia coborîră avea două intrări laterale, cea din dreapta, după praful şi gunoaiele care se adunaseră între canaturi, lăsa impresia că este blocată de mult timp. Cealaltă uşă, din contră, părea că reprezintă singurul mijloc de acces în clădire, de altfel, spre deosebire de prima uşă, era mai mare şi pe zid se vedeau trei butoane de sonerie.

Apostolescu apăsă butonul care avea dedesubt o carte de vizită care anunţa: „Niculae Dîrlogea — doctor ginecolog“.

În timp ce aşteptau să li se deschidă uşa, Apostolescu se dădu un pas înapoi şi privi faţada. La parter, între cele două uşi metalice, se aflau două ferestre, care probabil corespundeau tot la atîtea camere. Partea superioară a clădirii părea că a suferit cîndva o deteriorare şi la recondiţionare n-a mai fost tencuită.

Trebuiră să renunţe repede la contemplarea sa, deoarece uşa metalică se deschise. O femeie scundă şi dolofană, trecută de şaizeci de ani, îi întrebă, cu un puternic accent german, ce doresc.

— Am vrea să discutăm cu domnul doctor Dîrlogea.

— „Tomnu toctor tat la tumneavoastră ora veniți la tînsu?“

— Nu, n-avem ora reținută, dar trebuie să discutăm cu dînsul, bestimmt! — zise amuzat procurorul Lupu.

— Kommen Sie bitte herein[1] — zise deschizînd ușa larg.

Urmînd-o pe femeia care le deschisese ușa, probabil o menajeră a doctorului, ocoliră scările care duceau la nivelele superioare și intrară într-un vestiar, unde se aflau o oglindă mare și un cuier care acoperea un perete întreg. Apoi mai trecură printr-o ușă și pătrunseră într-o încăpere care, după scaunele și fotoliile rînduite pe lîngă pereți, trebuia să fie sala de așteptare pentru pacienți.

Într-adevăr, nu se înșelaseră, deoarece femeia îi pofti să aștepte, zicîndu-le:

— „Warten sie bitte einen Augenblick[2], pînă eu zic la tomnul toctor tumneavoastră la el așteptați“.

Femeia dispăru, tîrșindu-și papucii, prin cea de a doua ușă a încăperii în care se aflau și care era situată pe peretele din partea dreaptă a celei prin care intraseră ei.

Nu trecu mult și ușa prin care plecase menajera se deschise, iar în pragul ei apăru un bărbat îmbrăcat într-un halat alb. Era în vîrstă de aproximativ șaizeci de ani, de statură mică și slăbuț.

---

1 Vă rog poftiți înăuntru.

2 Vă rog, așteptați puțin . . .

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el curtenitor, în timp ce menajera se strecură prin spatele lui și ieși pe ușa prin care cei doi detectivi și procurorul intraseră în sala de așteptare.

După ce procurorul făcu prezentările de rigoare, medicul îi pofti să ia loc, indicîndu-le fotoliile din încăpere.

— Am reținut calitatea dumneavoastră, dar nu și scopul vizitei . . . — spuse el, evident contrariat, în timp ce se așezau în fotolii.

— Domnule doctor — începu Apostolescu — sîntem nevoiți să vă deranjăm cu cîteva întrebări referitoare la dispariția unei femei.

— Ce, dom'le, iar ați început să mă bateți la cap cu proasta aia! . . . exclamă doctorul, devenind subit nervos.

— Ne aflăm aici pentru a vă cere lămuriri în legătură cu o femeie dispărută, nu pentru a vă bate la cap! În consecință, vă rog să vă controlați felul în care vă exprimați! replică tăios Apostolescu.

— Bine, dom'le, dar transpuneți-vă în situația mea! Cît e ziulica de mare sînt întrebat unde-i studenta? Da' ce-s eu, birou de informații . . .

— În afară de primele zile ale lunii martie, v-a mai chestionat ulterior cineva de la miliție? întrebă mirat Apostolescu.

— Nu, dom'le? De la miliție n-a mai fost nimeni . . . Da' în schimb nebunul ăla de Panaitescu, tatăl studentei, toată ziua îmi sună la ușă și mă întreabă unde-i fiică-sa. La început i-am explicat tot ce-am știut . . . da' totul are o limită! A-nceput să-mi creeze atmosferă-n cartier și m-a adus la exasperare! . . . I-am dat dispoziție lui Caty, menajera noas-

tră, să nu-i mai dea drumul în casă... și dacă o mai insista, am să-i dau cu ceva-n cap... și gata! Nu mă pot lăsa terorizat la infinit.

— Nu v-aș sfătui să-l violentați, legea pedepsește pe cel care-și face singur dreptate! De altfel, dacă v-ați transpune în situația unui părinte îndurerat de dispariția copilului său, poate că ați fi mai îngăduitor..., chiar dacă exagerează. Aveți copii, domnule doctor? întrebă Apostolescu conciliant.

— Nu, n-am... și nici nu simt nevoia să am pe lîngă mine vreunul care să-mi toace banii — răspunse el, parcă mai temperat.

— Domnule doctor, pentru a nu vă răpi prea mult timp, am să trec direct la problema pentru care am venit la dumneavoastră. Vă rugăm să ne spuneți tot ce știți în legătură cu studenta Viorica Panaitescu.

— Dom'le comisar...

— Sînt căpitan, preciză Apostolescu.

— Bine! Dom'le comisar, prima și ultima oară cînd am văzut-o pe studentă era la sfîrșitul lunii februarie, pe la ora opt și jumătate seara. Jucam table cu mai mulți prieteni de-ai mei în birou cînd a venit Caty să mă anunțe că a venit o pacientă din partea colegului meu Antonescu. După ce i-am rugat pe amicii mei să mă scuze, m-am dus și am poftit-o în cabinetul meu...

— Cum arăta? întrebă Apostolescu.

— Nu prea înaltă, slăbuță, frumușică și cu părul castaniu... Ce, vă gîndiți, probabil, că n-a fost Viorica Panaitescu? zise doctorul, avînd impresia că a remarcat în privirea lui Apostolescu o urmă de îndoială. Și eu am crezut la fel, da' mi-au arătat la miliție o fotografie de-a ei... ea era, din păcate.

— Vă rog să continuați — îl îndemnă Apostolescu, văzînd că se oprește.

— ... Da — reîncepu el — așa cum vă spuneam, am introdus-o în cabinet și am întrebat-o ce dorește. Mi-a spus că vrea să facă un chiuretaj, i-am pus instinctiv mîna pe abdomen, peste paltonul pe care-l purta, și am simțit un burtoi cît toate zilele. Atunci am întrebat-o din ce lună este însărcinată și ea mi-a răspuns, cu o nevinovăție dezarmantă, că-i în luna a șasea. Contrariat de inconștiența și candoarea ei, am întrebat-o ce profesie are și, cînd mi-a spus că-i studentă în ultimul an la medicină, am simțit că mă sufoc de indignare... Dacă era o fată mărginită, mai treacă-meargă, da' o femeie care peste cîteva luni este medic!... Nu, era cu mult mai mult decît puteam suporta. M-am înfuriat și-am dat-o afară, fără nici un menajament, spunîndu-i că este o vacă, care confundă un cabinet medical cu un grajd zootehnic... Păi dumneavoastră știți cum arată un fetus de șase luni? Numai „mamă“ să spună și este un copil pe de-a-ntregul! Eu aș putea să fac astfel de avorturi numai pentru a scăpa viața unei mame în pericol, da' așa... nici gînd! Dacă i-a plăcut să se distreze, atunci... poate să facă și copii! concluzionă el răutăcios.

— Este chiar atît de periculoasă o întrerupere de sarcină ajunsă în luna a șasea? întrebă Apostolescu.

— În opt cazuri din zece, avortul este mortal. Evident, cînd medicul are experiență și operația se face într-un spital, pericolul este exclus. Eu, de peste trei decenii, mă ocup numai cu chestii d-astea, fără să fi avut vreun accident — adăugă el cu înfumurare. Desigur, asta se întîmpla înainte de apariția legii

care interzice întreruperea sarcinii, acum mă ocup numai de tratarea bolnavelor — se grăbi el să adauge cu circumspecţie.

— Deci în ultimii ani, de cînd a apărut legea la care v-aţi referit, n-aţi mai provocat avorturi? ceru procurorul Lupu să i se precizeze.

— Bineînţeles! Unde-i lege nu-i tocmeală.

— Şi atunci cum explicaţi că doctorul Antonescu v-a trimis o pacientă care dorea un avort?

— De ce să explic eu? Să explice el, care a trimis-o! răspunse prompt doctorul.

— E destul de curios! replică procurorul. Dacă v-a trimis o pacientă cu un scop atît de precis, înseamnă că ştia el ceva, mai cu seamă că sînteţi şi vecini...

— Relaţia de vecinătate nu presupune, în mod obligatoriu, şi o relaţie de prietenie... din contră. Deşi n-aş vrea să merg prea departe, cred că s-ar putea admite şi posibilitatea unei provocări — răspunse calm doctorul.

— Aţi avut vreun conflict cu doctorul Antonescu, care să-i fi trezit o dorinţă de răzbunare? întrebă Apostolescu.

— Cît de neştiutori sînteţi — zise doctorul, zîmbind cu superioritate. Eu de peste treizeci de ani sînt binecunoscut în Bucureşti şi simpla mea prezenţă în vecinătatea lui este suficientă pentru a-l lipsi de clienţi! Nu credeţi că compromiterea mea ar fi putut să-i aducă suficiente avantaje?

— Da, s-ar putea să aveţi dreptate — zise Apostolescu, pentru a încheia o discuţie lipsită de conţinut. Vă rog să reveniţi la momentul cînd aţi dat-o afară din cabinet pe Viorica Panaitescu. Cum a reacţionat? Ce-a spus?

— Mi-a zîmbit cu impertinenţă şi mi-a replicat că are ea la cine să-şi facă chiuretajul. Iar în timp ce-i deschideam uşa să iasă în stradă, mi-a spus, cu o insolenţă crasă, că-i pare numai rău că şi-a pierdut timpul cu o gloabă bătrînă! Ce vrei, dom'le, asta-i educaţia pe care o primesc tinerii de azi — adăugă Dîrlogea revoltat.

— Spuneaţi că atunci cînd a venit la dumneavoastră Viorica Panaitescu, eraţi în compania unor prieteni; ce ştiu aceştia despre vizita studentei? întrebă Apostolescu.

— Ei ştiu numai ce le-am povestit eu cînd m-am înapoiat, după cîteva minute, să-mi continui partida de table! În tot cazul, ei pot să vă precizeze că pînă la ora unsprezece am fost tot timpul împreună, iar atunci cînd au plecat n-aveam pe nimeni în cabinet. Nu-i suficient?

— Plecarea musafirilor se face prin cabinetul dumneavoastră?

— Da, veniţi să vă arăt — îi invită doctorul Dîrlogea, ridicîndu-se de pe scaun şi deschizînd uşa dindărătul căreia le venise în întîmpinare după ce-l anunţase Caty că este căutat.

Încăperea în care fură invitaţi era mobilată cu ustensilele ce se găsesc în mod obişnuit într-un cabinet medical; în mijlocul camerei, sub o lampă mare cu oglinzi multiple, se afla masa ginecologică; lîngă un perete pe partea stîngă, era aşezată o somieră îmbrăcată cu o muşama albă, iar pe peretele opus se afla un dulap din metal alb şi sticlă, în care se vedeau diferite instrumente nichelate şi un număr mare de cutii şi flacoane cu medicamente.

Doctorul Dîrlogea, fără să zăbovească, deschise cea

de a doua ușă a cabinetului, care dădea într-o încăpere de vreo șaisprezece metri pătrați. Unul dintre pereți era ocupat în întregime de o bibliotecă plină cu cărți, din care majoritatea erau legate în piele. În fața bibliotecii era instalat un birou somptuos, făcut dintr-un lemn scump, de culoare închisă. În mijlocul camerei, spre peretele opus bibliotecii, stătea o masă mare, făcută din același lemn ca și biroul, în jurul căreia se aflau mai multe scaune tapițate.

— Vedeți — zise satisfăcut doctorul — singura posibilitate de intrare sau ieșire din birou este prin cabinetul medical. Deci, dacă aș fi operat-o în noaptea aceea pe studentă, nu se putea ca musafirii mei, trecînd prin cabinet, la plecare, să n-o vadă. S-o fi ascuns sub canapeaua din cabinet și s-o fi scos afară după mai bine de trei ore, cînd au plecat musafirii, trebuie să fiți de acord că ar fi fost fără sens. De asemenea, să creadă cineva că am chiuretat-o în cele cinci-șase minute cît am lipsit dintre musafirii mei e mai mult decît stupid.

Apostolescu se apropie de fereastră și, privind în stradă, îl văzu pe Vartunian dormind cu capul pe volanul mașinii.

— Ușa asta unde duce? întrebă Apostolescu, arătînd spre cea de a doua ușă a încăperii, care era montată pe peretele din stînga ușii de acces în cabinet.

— Această ușă dă pe un culoar care conduce într-un sens spre deservirile imobilului și o curticică interioară, iar în celălalt sens, adică la dreapta, spre ușa de serviciu a imobilului, care dă direct în stradă. Această ușă este însă condamnată de peste jumătate de an, așa că singura posibilitate de ieșire din birou

rămîne tot cabinetul — zise doctorul, ridicînd cu indiferență din umeri.

— Cine mai locuiește în această clădire?

— La etajul întîi locuiește soția mea, iar la etajul al doilea o familie compusă din doi ingineri, care lucrează la uzina de radiatoare. Pînă acum un an ocupam toată casa, dar era prea greu să întreținem curățenia și am închiriat ultimul etaj . . .

— Locuiți separat de soția dumneavoastră?

— Da, eu am aici jos tot ce-mi trebuie. Numai masa o iau sus, cu soția mea.

— N-am văzut nici un pat! spuse Lupu.

— Mai există o cameră, în dreapta vestiarului prin care ați intrat în sala de așteptare, acolo am dormitorul meu personal. Veniți să vi-l arăt — adăugă el, grăbit să scape de ei.

Cei trei anchetatori dădură curs invitației și trecînd prin cabinet, ajunseră în sala de așteptare, unde între timp luaseră loc trei femei. Doctorul tocmai deschisese ușa vestiarului, cînd una dintre ele se ridică din fotoliu și-l ajunse din urmă.

— Domnule doctor — zise aceasta, o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată modest —, m-a trimis la dumneavoastră doamna Liliana Niță să-mi faceți un chiretaș . . .

— Eu nu fac chiuretaje! se răsti doctorul la ea, încercînd să meargă mai departe, prin vestiar.

— Dar doamna Niță mi-a spus că ei i-ați făcut . . . —, se încăpățînă femeia.

— Puțin îmi pasă ce ți-a spus prietena dumitale! Dacă vrei să avortezi, du-te la un spital! adăugă el enervat.

Femeia, surprinsă și indignată de felul în care i se vorbise, se înapoie și își luă poșeta de pe masă, cu vădita intenție de a pleca.

— Vă rog să mai așteptați puțin — interveni procurorul Lupu, după ce se consultă din ochi cu Apostolescu.

— De ce să rămînă?! întrebă doctorul mirat.

— Pentru că vrem să-i cerem cîteva precizări, atît dînsei cît și doamnelor — răspunse calm procurorul, arătînd cu capul și spre celelalte două femei.

— Asta-i o încălcare a drepturilor cetățenești! Nu sînt de acord să-mi interogați pacientele. Această măsură contravine dispozițiilor privind păstrarea secretului profesional.

— Vă puteți prevala de această dispoziție numai dumneavoastră, ca medic, doamnele, indiferent de faptul că sînt sau nu paciente, au regim de martori, așa că putem să le audiem oricînd! răspunse prompt Lupu. De altfel — continuă el cu o voce molcomă — am hotărît să vă facem o percheziție domiciliară sub bănuiala de provocare ilegală de avorturi...

— Nu sînt de acord! Mă opun! țipă el, tremurînd de enervare. Mi s-a mai făcut o dată percheziție și tot nu s-a găsit nimic... Ce, doriți s-o luați de la început?! Mă opun!

— Domnule doctor — interveni Apostolescu cu blîndețe —, dacă știți că sînteți nevinovat, de ce vă faceți sînge rău?...

— Lasă, dom'le, nu mă învăța mata! se răsti el. Mă opun, și cu asta am terminat!

— Îmi pare rău, dar n-aveți acest drept. În consecință, vom face percheziție cu forța — replică hotărît Lupu.

— Nu v-aș sfătui, eu am prieteni sus, sus de tot, și o să vă pară rău! amenință el.

— Atunci e perfect! interveni Apostolescu. Dacă veți considera că am comis vreo ilegalitate, ne puteți chema foarte ușor la ordine..., dar pînă atunci n-aveți nici un motiv să vă opuneți dispoziției unui procuror al Republicii.

— Asta înseamnă abuz de forță, domnule comisar! Dar, mă rog... faceți ce vreți acum, că și eu am să fac la fel mai tîrziu...

— Tovarășe locotenent — se adresă Apostolescu lui Simionescu —, iei mașina și le conduci pe doamne la spitalul Filantropia pentru un consult ginecologic. După ce terminați veniți înapoi.

Cele trei femei, care asistaseră stupefiate la discuția lor, erau prea tulburate ca să se mai opună.

Cînd Simionescu și însoțitoarele lui pășiră în vestiar, se auzi soneria de la intrare.

Apostolescu îi făcu semn colaboratorului său să mai aștepte și, luîndu-i-o înainte, deschise ușa.

În fața lui era o femeie voinică și grasă, în vîrstă de aproximativ cincizeci de ani. Care, după ce-l privi surprinsă și ezită cîteva clipe, spuse:

— Aș vrea să vorbesc cu domnul doctor Dîrlogea.

— Poftiți înăuntru — o invită Apostolescu.

După ce-și înfrînse o scurtă ezitare, intră. Cînd dădu cu ochii și de ceilalți, se opri. Apoi începu să-și plimbe privirea contrariată de la unul la celălalt.

— Merge și doamna cu mine? întrebă Simionescu.

— Nu, răspunse Apostolescu, după ce aprecie că vîrsta noii venite depășește substanțial plafonul de 45 de ani. Doamna rămîne cu noi, poți pleca.

După ce rămaseră numai ei, noua venită, doctorul şi procurorul, i se adresă ultimului:

— Vă rog să rămîneţi cu doamna pînă dau un telefon.

Primind încuviinţarea procucorurului, părăsi încăperea împreună cu doctorul şi, folosindu-se de telefonul din birou, îl chemă de urgenţă pe doctorul Capolide acolo. După ce făcu acelaşi apel şi la căpitanul Maier, reveniră în sala de aşteptare. Între timp, Lupu o poftise pe noua venită să ia loc şi aştepta înapoierea lui Apostolescu.

Căpitanul îl invită pe doctor să se aşeze pe un scaun, apoi, după ce făcu şi el acelaşi lucru, începu chestionarea:

— Cum vă numiţi şi unde locuiţi, doamnă?

— Mă numesc Aglaia Negulescu şi stau pe strada Vaselor la numărul 230.

— Pentru ce aţi venit la domnul doctor Dîrlogea?

— Urmez la dînsul un tratament de injecţii împotriva reumatismului.

— Urmaţi de mult acest tratament?

— De cîţiva ani.

— Veniţi des aici?

— Nu, o dată pe lună, cum mi-a prescris domnul doctor.

— Vă cunoaşteţi de mult cu domnul doctor?

— V-am mai spus, de cîţiva ani...

— Cînd v-aţi făcut ultima oară chiuretaj la domnul doctor? interveni Lupu.

— Niciodată, domnule! Eu sînt femeie serioasă şi mamă de copii — se supără ea.

— Vă rog să-mi daţi buletinul de identitate — ceru Apostolescu.

După ce verifică numele şi adresa din act cu cele consemnate de el în carneţel, îl înapoie, spunîndu-i:

— Vă mulţumesc, doamnă, puteţi pleca.

— Şi tratamentul meu?

— Îmi pare rău, dar domnul doctor este ocupat astăzi, reveniţi mîine.

Capitolul XXI

ARESTAREA

În timp ce Apostolescu deschidea uşa care dădea în stradă, pentru a o lăsa să iasă pe pacientă, în faţa trotuarului opri o maşină din care coborîră căpitanul Maier şi alţi doi ofiţeri de miliţie.

— Ce-i, Nicule! De ce m-ai chemat, aşa, de-a valma?

— Din această casă a dispărut o femeie acum cîteva luni. Întrucît această femeie venise pentru întreruperea unei sarcini foarte avansate, iar doctorul care locuieşte aici s-ar părea că se ocupă cu astfel de treburi, nu-i exclus să-i fi provocat un avort mortal. Admiţînd că aşa stau lucrurile şi întrucît corpul presupusei victime n-a fost descoperit, deşi s-au scurs de atunci patru luni, vreau să am certitudinea că n-a fost dosit pe undeva. Ştii tu..., îngropat în pivniţă, înzidit pe undeva sau poate dizolvat în var... Te orientezi tu pe unde ar putea să fie... dacă este! răspunse Apostolescu în timp ce-l condu-

cea în sala de așteptare unde-i lăsase pe procurorul Lupu și pe doctorul Dîrlogea.

— Ați spus că mai aveți o cameră aici, la parter, dacă vreți să ne-o arătați — se adresă Apostolescu doctorului.

Doctorul ezită un moment, lăsînd impresia că vrea din nou să se opună, apoi se decise și, intrînd în vestiar, se îndreptă spre cea de a treia ușă și o deschise.

Era o încăpere mobilată în chip de dormitor: studio, garderob, toaletă și o măsuță mică, în jurul căreia se aflau trei taburete tapisate cu același material ca și studioul.

Apostolescu se apropie de fereastră și din nou văzu strada Polizu. Acum era lămurit asupra topografiei locuinței. La stradă se aflau două camere; într-una se aflau ei acum, iar cealaltă era biroul doctorului. După dormitor se afla vestiarul și, după acesta, urma sala de așteptare pentru pacienți, de unde se intra în cabinetul medical, care, la rîndu-i, se afla situat în spatele biroului.

— Domnule doctor, vă rugăm să ne arătați și culoarul care duce la curtea interioară și la dependințe — ceru Apostolescu.

De astă dată Dîrlogea nu mai făcu nici o opoziție și, parcurgînd din nou toate camerele, intră în birou și deschise ușița care dădea în culoar. Acesta era lat de aproximativ un metru, în dreapta se afla ușița metalică ce dădea în stradă, iar în stînga, după vreo 6 metri, urmau cîteva trepte metalice care coborau spre curte. Mai înainte de a ajunge în curte, în imediata apropiere a treptelor metalice, se aflau patru uși cîte două pe fiecare parte.

Prima ușă pe stînga era de la sala caloriferului, unde se afla un cazan mic, și în a doua, ca anexă a cazanului, se afla depozitul de cărbuni. Probabil că locatarii erau foarte prevăzători, deoarece magazia era ticsită de cocs.

— Dar aveți cărbuni, nu glumă — remarcă cu regret Maier, gîndindu-se la ce o să-l aștepte.

— Obișnuiesc să mă aprovizionez o dată pentru trei ani, pentru a evita o alergătură inutilă și mizeria pe care o face pe culoar transportul cărbunilor — răspunse doctorul.

Celelalte două uși, opuse cazanului și magaziei, corespundeau una într-o boxă cu lucruri vechi, iar a doua într-o cameră mică de locuit, mobilată cu o dormeză și un dulăpior pentru haine.

După ce ajunseră la capătul culoarului, deschizînd ultima ușă și în fața lor apăru o curte cimentată, de vreo 40 de metri pătrați, închisă pe toate laturile de spatele clădirilor vecine. Lîngă unul dintre pereți se afla o ladă mare. Cînd îi dădură capacul la o parte, văzură că este plină cu cenușa evacuată de la calorifer.

— Aveți și pivniță? întrebă Apostolescu în timp ce reveneau în cabinetul medical.

— Nu — răspunse scurt Dîrlogea.

În acel moment se auzi soneria de la intrare.

Era Simionescu cu cele trei femei pe care le dusese la spitalul Filantropia pentru consultarea medicală.

— Cum este? îl întîmpină Apostolescu.

— Cum se vede! răspunse Simionescu, înmînîndu-i trei certificate medicale.

Apostolescu le luă și, după ce-și aruncă o scurtă privire pe ele, întrebă:

— Cine este doamna Constantinescu?

— Eu — răspunse una dintre ele.

— Vă rog să ne iertați că v-am reținut pînă acum. Sînteți liberă . . .

— Dar noi? săriră într-un glas celelalte două paciente.

— Cu dumneavoastră mai avem de discutat — zise Apostolescu, înmînîndu-i lui Lupu certificatele aduse de Simionescu.

Cînd se înapoie Simionescu, după ce o condusese afară pe pacienta căreia Apostolescu îi spusese că poate pleca, era însoțit de doctorul legist Capolide.

— Doctore — îl puse în temă Apostolescu —, bănuim că colegul dumitale, medicul Dîrlogea, se ocupă cu avorturi ilegale și am considerat că-i bine să participați la percheziția pe care o facem . . . Nu de alta, dar n-am certitudinea că aș putea deosebi un bisturiu de un forceps . . .

Era suficient pentru Capilode. Fără să mai piardă timpul, se îndreptă spre dulăpiorul metalic și, după ce-l deschise, începu să examineze cu atenție instrumentele și flacoanele cu medicamente.

Fără să-i mai acorde atenție, Apostolescu se întoarse spre Maier și-i spuse:

— Dă-i drumul și tu! După ce termini aici, continuă la etajul întîi unde bănuitul mai are un apartament, și apoi treci la pod.

— Am înțeles! răspunse Maier, nu tocmai încîntat de treaba care-l aștepta.

— Tovarășe procuror — mai adăugă Apostolescu —, în timp ce dumneavoastră și doctorul Capolide examinați instrumentele domnului Dîrlogea, eu încep chestionarea pacientelor.

Lupu dădu aprobator din cap și îi restitui certificatele aduse de Simionescu, apoi, văzînd că doctorul Dîrlogea vrea să-l urmeze pe căpitan, spuse:

— Domnule Dîrlogea, vă rog să rămîneți aici și să asistați la percheziție.

Apostolescu, fără să mai asculte avalanșa de proteste și imputări ale bănuitului, intră în sala de așteptare, unde rămăsese Simionescu și cele două femei reținute după controlul medical.

— Cine este doamna Ileana Marinescu? întrebă Apostolescu, după ce-și aruncă privirea pe unul dintre certificate.

— Eu sînt — răspunse una dintre ele, cu timiditate. Era o femeie de aproximativ 30 de ani, nu prea înaltă, dar foarte bine proporționată.

Apostolescu îi examină fața ovală, încadrată de un păr negru ondulat și oprindu-și privirea pătrunzătoare asupra ochilor ei mari și luminoși, spuse:

— Doamnă, la controlul medical făcut astăzi la spitalul Filantropia s-a constatat atît faptul că sînteți însărcinată în luna a treia cît și faptul că în urmă cu 24 de ore . . . — ezită un moment, apoi continuă — . . . vi s-a făcut o laminare în vederea efectuării unui chiuretaj. N-are nici un rost să negați aceste fapte — adăugă el cînd o văzu că vrea să protesteze —, ele sînt constatate în mod indubitabil! De altfel, vă atrag atenția că, în conformitate cu articolul 186 din Codul penal, femeia însărcinată care consimte la întreruperea cursului sarcinii este pedepsită cu închisoare de la șase luni la doi ani. În funcție de sinceritatea răspunsurilor dumneavoastră, vom putea aprecia situația în care vă găsiți.

— Vă spun tot ce doriți — zise ea speriată, în

timp ce-și mușca cu nervozitate buzele cărnoase și frumos arcuite.

După ce dădu toate datele biografice, Apostolescu întrebă:

— De unde-l cunoașteți pe doctorul Dîrlogea?

— Îl cunosc de vreo zece ani, de cînd m-am măritat.

— V-a mai făcut întreruperi de sarcină?

— Da, de vreo patru ori.

— Ați mai recomandat doctorului Dîrlogea cunoștințe de-ale dumneavoastră pentru a le face întreruperi de sarcină?

— Da, cîteva prietene.

— Ce sumă urma să-i plătiți pentru efectuarea chiuretajului?

După ce martora răspunse și la această întrebare, Apostolescu îi indică măsuța din încăpere și o rugă să scrie o declarație asupra celor discutate, precum și numele prietenelor care-și mai făcuseră întreruperi de sarcină la doctorul Dîrlogea.

În timp ce Simionescu îi dădea hîrtie de scris și îi oferea stiloul lui, Apostolescu trecu la interogarea celeilalte femei.

Cinci minute mai tîrziu era edificat. Martora era de asemenea însărcinată și venea pentru prima oară la doctorul Dîrlogea, unde fusese trimisă de o colegă de serviciu, care și ea, la rîndul ei, beneficiase în urmă cu două luni de serviciile acestui medic.

Cînd a doua martoră începu să-și scrie declarația, Ileana Marinescu se apropie de el și îi înmînă o coală de hîrtie acoperită cu un scris mărunt și ordonat.

— Aveți declarația, domnule căpitan.

Apostolescu o parcurse repede și spuse:

— E în ordine, puteți pleca.

Femeia îl privi ezitînd, apoi se decise să-l întrebe temătoare:

— Credeți că voi fi condamnată? . . .

— Asta depinde de dumneavoastră, doamnă. Dacă peste șase luni veți avea o naștere normală, vom sista urmărirea penală.

Pe cînd Simionescu conducea afară pe prima martoră, bucuroasă că a scăpat atît de ieftin, termină de scris și cealaltă.

Cînd Apostolescu și Simionescu intrară în cabinetul medical, îl văzură pe Capolide umplînd un geamantan cu diverse instrumente și flacoane cu medicamente. În acest timp, procurorul Lupu își pregătise parafa și ceara roșie pentru sigilat.

— Degeaba îmi sigilați instrumentele . . . , — începu Dîrlogea cu un calm forțat.

— De ce credeți asta, domnule doctor? întrebă procurorul Lupu, în timp ce ținea tacticos un chibrit aprins sub batonul de ceară roșie.

— Pentru că toate instrumentele pe care le-ați luat va trebui să mi le restituiți. Ele sînt instrumente obstetrice obișnuite, care nu pot lipsi din dotarea unui medic ginecolog . . .

— Chiar și hegarele? întrebă ironic medicul Capolide.

— Da, chiar și hegarele . . . —, răspunse pe același ton Dîrlogea.

— Chiar și borcanul cu laminări? insistă Capolide, privindu-l ștrengărește pe sub pleoape.

— Borcanul pe care l-ați găsit îl am de mult timp . . . , de pe vremea cînd avorturile nu erau prohibite . . .

— Asta ar însemna că n-aţi mai umblat de mulţi ani la laminările din borcan? îl ispiti Apostolescu.
— Exact! se grăbi el să muşte din momeală.
— Trebuie să înţeleg că mai aveţi şi în altă parte o rezervă de laminări?
— Nu înţeleg! Ce vreţi să spuneţi? întrebă Dîrlogea cu prudenţă.
— Pentru că Ilenei Marinescu, pacienta dumneavoastră, i-aţi introdus ieri o laminare... De unde aţi avut-o dacă ne-aţi asigurat că nu umblaţi de mult la borcanul despre care vorbeaţi?
De altfel — continuă Apostolescu, văzînd că răspunsul interpelatului întîrzie —, coincidenţa face la Ileana Marinescu să aibă şi o sarcină de trei luni! Curios, nu?
— Sînteţi greşit informat! Într-adevăr, a trebuit să-i introduc doamnei Marinescu o laminare..., acesta fiind singurul mijloc pentru a-i putea extirpa nişte vegetaţii vaginale şi de pe col în scopul asigurării unei naşteri normale...
Procurorul Lupu căută privirea lui Apostolescu şi, cînd în sfîrşit, o întîlni, îşi clătină capul întrebător. Cînd Apostolescu îşi închise ochii într-un gest afirmativ şi arată cele două mîini cu degetele resfirate, se decise:
— Domnule doctor Dîrlogea — spuse el pe un ton sentenţios —, în virtutea articolului 187 din Codul penal, vă arestez sub învinuirea că deţineţi în mod ilicit instrumente speciale pentru întreruperea cursului sarcinii...
— Protestez!!! izbucni Dîrlogea.
— Nu vă mai osteniţi să protestaţi, deoarece avem pînă acum numele a zece femei cărora le-aţi provocat avorturi în ultimele trei luni... Eu cred că mărturiile fostelor dumneavoastră paciente, în coroborare cu instrumentele găsite şi confiscate, reprezintă suficiente probe pentru arestarea şi trimiterea dumneavoastră în judecată — preciză Apostolescu.

Capitolul XXII

LOGODNICUL DISPĂRUTEI

A doua zi dimineaţă, Apostolescu şi Simionescu stăteau în biroul lor şi îl aşteptau pe Maier să le prezinte rezultatul controlului efectuat în casa doctorului Dîrlogea.
— Şefu' — începu Simionescu — da' cu „coana Leanţa" ce facem, predăm dosarul?
— Ce-ţi trece prin cap?! Investigaţiile sînt continuate conform planului pe care l-am întocmit. În momentul în care una dintre urmele cercetate de colegii noştri începe să dea rezultate, preluăm investigaţia. Deci, în paralel cu afacerea coletelor macabre, ne ocupăm şi de dispariţia studentei Viorica Panaitescu. Asta-i tot!
Simionescu strîmbă din nas nemulţumit, îşi aprinse tăcut o ţigară şi, după ce trase două fumuri, reluă:
— Tocmai începusem că verific relaţiile Linei Gligorescu, prin intermediul familiei Berbecaru, cînd ne-a căzut pe cap afacerea cu studenta asta... Nu-i mai bine să-mi văd de treaba pe care am început-o?... făcu din nou o scurtă pauză şi, văzînd că Apostolescu nu spune nimic, continuă: Din lista pe

care am alcătuit-o cu doamna Berbecaru au mai rămas trei familii neverificate. De asemenea, trebuia să alcătuiesc o listă similară cu doamna Niculescu, dar n-am mai trecut pe acolo... Eu propun să-mi reiau această activitate. Ce părere ai?

— Nu, nu cred că este necesar să te ocupi tu, în mod special, cu aceste verificări... Roagă-l pe maiorul Ciocîrdel, din partea mea, să preia și această cercetare. Noi avem suficient de lucru...

— Salut! spuse Maier intrînd în birou și, după obiceiul lui, grăbindu-se să ia loc pe cel mai apropiat scaun.

— Ai găsit ceva? se grăbi să-l întrebe Apostolescu.

— Pe dracu! exclamă el supărat. Pînă la ora zece seara am scormonit prin toate ungherele, de la demisol pînă-n pod, fără să găsesc nimic din ceea ce te-ar fi interesat pe tine. De altfel, nici nu cred că ai sperat să găsesc ceva... Probabil că ai vrut numai să-ți bați joc de mine — adăugă el, în timp ce-și duse degetul arătător la obraz într-un gest fără echivoc.

— Mă crezi în stare de așa ceva? răspunse Apostolescu privindu-l mustrător. E adevărat că nu m-am așteptat să găsești cadavrul fetei. Chiar dacă a omorît-o el, practic n-ar fi avut cum să-i păstreze corpul, patru luni de zile, în casă.

— Atunci de ce ți s-a năzărit să mă pui să-l caut? Numai pentru că el este ultima persoană care a văzut fata în viață?...

— Nu, Gelule! Nu din cauza asta, deoarece ultima persoană care a văzut-o în viață este ceva foarte relativ... Ultima persoană care a văzut-o în viață — în cazul că a fost, într-adevăr, ucisă — este criminalul! Eu am plecat însă de la ideea că o operație de întrerupere a sarcinii, mai ales cînd aceasta este avansată, poate duce la un accident fatal... de aceea am vrut să am o certitudine. Spune-mi, ai căutat bine?

— Poți să fii sigur! Nicăieri n-am găsit urme de ciment sau tencuială proaspătă și, de asemenea, nici o bucată de parchet n-a fost demontată de la locul ei în ultimii cinci ani. Am căutat peste tot trape sau ascunzători secrete, dar n-am descoperit nimic; ceea ce înseamnă că, de fapt, nici nu există așa ceva!

— Pe sub cărbuni te-ai uitat? întrebă Apostolescu evitîndu-i privirea.

— Știai bine că, în mod obligatoriu, trebuie să-mi concentrez atenția asupra unei ascunzători atît de ideale... Crezi că ne-a fost ușor să mutăm, cu lopata, cîteva tone de cărbuni? întrebă el, încă mînios de munca de salahor pe care a trebuit s-o desfășoare. Dedesubt se afla ciment, așa cum ți-am mai spus, neviolat. Mai mult, am scormonit în lada cu cenușă și apoi am mutat-o din loc... sub ea era tot ciment vechi!

— Gelule, îmi pare rău că a trebuit să te pun la o treabă atît de grosolană, dar n-am avut de ales! se mai scuză o dată Apostolescu, apoi, întorcîndu-se spre Simionescu, spuse: Continuăm ancheta trecînd la interogarea logodnicului dispărutei, te rog să-l aduci pe Șerban Marinescu.

— Cu mine mai ai vreo treabă? întrebă Maier.

— Nu, îți mulțumesc și te rog să nu fii supărat. Iar tu, Dane, vezi să nu uiți, cînd pleci, treci și pe la maiorul Ciocîrdel și roagă-l să preia cercetarea afacerii Gligorescu.

*

* *

O oră mai tîrziu, Simionescu intră în birou împreună cu un tînăr de vreo 25 de ani, pe care-l recomandă drept Şerban Marinescu.

Era un bărbat tot atît de înalt ca şi Simionescu, dar, spre deosebire de detectiv, slab şi cu umerii gîrboviţi. Avea o faţă frumoasă, aproape cu trăsături feminine, părul blond era pieptănat cu multă grijă, ceea ce indica că purtătorul frezei acorda multă atenţie oglinzii, acelaşi lucru rezultînd şi din grija cu care era îmbrăcat.

Apostolescu îi arătă scaunul din faţa biroului său şi-l invită să ia loc, în timp ce-i privea ochii, de un albastru spălăcit, care căutau spre el cu nelinişte.

— Domnule Marinescu, după cum v-a informat şi colegul meu, am reînceput anchetarea împrejurărilor în care a dispărut Viorica Panaitescu, logodnica dumneavoastră. În acest scop, vă rugăm să ne povestiţi tot ce ştiţi despre logodnica dumneavoastră.

— Am spus tot ce-am ştiut despre ea ... acum cîteva luni ... Mai este nevoie să repet încă o dată? întrebă el, ridicînd, nemulţumit, tonul.

— Da, este nevoie să repetaţi tot, dar absolut tot ce ştiţi despre logodnica dumneavoastră — replică hotărît Apostolescu, în timp ce, privindu-l pătrunzător, îl caracteriză: „Este emotiv prin excelenţă şi încearcă să-şi ascundă timiditatea prin ridicări de ton".

— Atunci vă rog să mă întrebaţi — zise el plecîndu-şi privirea.

— De cînd o cunoaşteţi pe Viorica Panaitescu?

— Din anul II de facultate.

— Urma să vă căsătoriţi sau legătura dumneavoastră se limita la o prietenie?

— Hotărîsem să ne căsătorim în luna aprilie, de Paşte ...

— Ştiaţi că este însărcinată în luna a şasea?

— Ştiam că este însărcinată în luna a treia ... Spun asta deoarece Viorica a mai făcut un chiuretaj şi în luna decembrie ... aşa că nu prea înţeleg cum a ajuns să aibă o sarcină atît de avansată. M-am gîndit şi ulterior la această neconcordanţă şi am ajuns la concluzia că în decembrie trecut nu şi-a făcut chiuretaj, ci numai injecţii cu ovociclin, care, probabil, n-au putut să-i întrerupă sarcina. Aceasta fiind singura explicaţie a stadiului în care se găsea ...

— Cu toate acestea logodnica dumneavoastră a susţinut, în decembrie trecut, că şi-a făcut chiuretaj?

— Da, aşa este. Din această cauză am fost atît de surprins ulterior, cînd am aflat, de la doctorii Antonescu şi Dîrlogea, că era în luna a şasea.

— În luna decembrie, cînd v-a spus că se duce să-şi facă chiuretaj, n-aţi însoţit-o?

— N-a vrut să mă ia cu ea, a spus că se duce cu o colegă de-a ei.

— V-a spus la ce doctor urma să se ducă?

— Da, la doctorul Antonescu. De altfel, în ultimii cinci ani, de cînd sîntem împreună, numai la el se ducea cînd ... cînd avea nevoie.

— Şi a avut nevoie de multe ori în această perioadă?

— ... De vreo trei ori — răspunse logodnicul, înroşindu-se la faţă şi plecîndu-şi ochii.

— Cum l-aţi cunoscut pe doctorul Antonescu?

— După ce a dispărut Viorica, m-am dus să-l întreb dacă ştie ceva despre ea ...

— De unde ştiaţi unde locuieşte?

— Trecînd o dată cu Viorica prin fața casei sale, pe strada Polizu, mi-a arătat unde locuiește.

— Vă rog să reveniți la ziua de 26 februarie, cînd a dispărut logodnica dumneavoastră. Încercați să vă reamintiți tot ce s-a întîmplat în acea zi.

— E foarte simplu. În dimineața acelei zile nu ne-am văzut deloc, deoarece făceam practică la spitale diferite. Pe la ora două după-amiază, terminînd practica, m-am dus la cantină și am luat masa, apoi m-am dus la cămin, unde am rămas pînă s-a întunecat. Cînd am ajuns la Viorica, pe la ora șase și jumătate, tocmai începuse să se îmbrace . . .

— Vă rog să-mi descrieți îmbrăcămintea pe care a pus-o pe ea — ceru Apostolescu, în timp ce Simionescu, leoarcă de transpirație, din cauza căldurii zăpușitoare, stenografia de zor, tamponîndu-și din cînd în cînd fruntea cu o batistă.

— O pereche de chiloți albi tetra, un furou scurt cu multe dantele, o fust . . .

— Vă rog să precizați culoarea furoului și dacă era din nailon sau milanez?

— Avea culoarea bleu și era din nailon.

— V-am întrerupt cînd descriați fusta, vă rog să continuați.

— Fusta era dintr-o stofă de tergal, bej-închis, iar bluza era făcută dintr-o poplină de culoarea cicoarei. Cînd am plecat și-a luat palt . . .

— Un moment! Nu purta ciorapi și pantofi?

— Vă rog să mă iertați, am uitat. Și-a pus un portjartier alb, de care și-a prins o pereche de ciorapi de nailon fără cusătură. În picioare și-a tras o pereche de cisme negre de cauciuc. Mai înainte de a-și trage cizmele, și-a pus pe cap căciulița ei, tricotată dintr-o

lînă maron, și la plecare și-a luat paltonul, care era din stofă bleumarin.

— Purta poșetă?

— Da, avea o poșetă din piele groasă, la fel cu gențile de vînător . . .

— Purta ceas, inele sau alte podoabe?

— Nu, n-avea ceas. Ca podoabe, avea un inel de aur cu două pietre, una albastră și alta roz, iar la gît avea un lănțișor de aur, de care era agățată o rîndunică ținînd o inimioară în cioc.

— Mai puteți face și alte precizări cu privire la ținuta vestimentară?

— Nu, nu rețin altceva . . . — spuse Marinescu ridicînd din umeri.

— Bine, să mergem mai departe. Știați că în ziua de 26 februarie urma să se ducă la doctor pentru a-și provoca un avort?

— Da, am știut.

— Discutase în prealabil cu doctorul Antonescu despre intenția pe care o avea?

— Același lucru am întrebat-o și eu, în ziua de 25 februarie, cînd mi-a spus că a doua zi se duce la doctor. Mi-a răspuns că, fiind o clientă veche a doctorului Antonescu, n-are nevoie să se anunțe dinainte . . .

— La ce oră ați ieșit cu logodnica dumneavoastră din casă?

— Cred că era șapte și jumătate . . . în tot cazul, pe la opt fără un sfert ne-am despărțit în piața Buzești, colț cu strada Polizu. Ea s-a dus spre doctor, iar eu am plecat spre spitalul Brîncovenesc, unde trebuia să intru de gardă la ora opt.

— De ce ați lăsat-o singură? Nu vă puteați învoi în seara aceea pentru a o însoți la doctor?

— N-a vrut ea s-o însoțesc! De altfel, niciodată n-a vrut să mă lase s-o acompaniez cînd se ducea să-și facă chiuretaj. Cred că era o superstiție — zise el, ridicîndu-și din nou umerii.

— Poate că nu era prea convinsă că, într-adevăr, doreați s-o însoțiți! Dumneavoastră ați insistat să mergeți cu ea la doctor?

— Bineînțeles! Cît timp am condus-o, de la ea pînă la Buzești, i-am explicat că ar fi mai bine dacă aș merge și eu. Mi-a spus că n-are nici un rost să-mi pierd timpul, deoarece ea merge cu colega noastră, Nelly Naumescu, care o așteaptă în fața casei doctorului.

— Deci ultima oară cînd ați văzut-o a fost în ziua de 26 februarie, la ora opt fără un sfert, în piața Buzești. Așa-i?

În timp ce martorul dădu din cap afirmativ, Apostolescu îl servi cu o țigară și își luă și el una. După ce Marinescu trase primul fum din țigară, începu să tușească zgomotos.

— E țigara prea tare? se interesă Apostolescu cînd văzu că s-a mai liniștit.

— Nu știu! Nu-mi dau seama, nu sînt fumător . . .

— Atunci de ce ați fumat? întrebă mirat Apostolescu.

— Ca să nu vă refuz . . . — zise el, plecînd ochii rușinat.

— Vă rog să-mi relatați ce s-a întîmplat în ziua de 27 februarie, după ce ați ieșit din gardă?

— De îndată ce am terminat garda, m-am dus la Viorica acasă, dar n-am găsit-o. Presupunînd că a ieșit după cumpărături, am plecat la cămin și m-am culcat. Pe la ora prînzului am trecut din nou pe la ea, cu intenția s-o iau la cantină, și abia atunci mi-am dat seama că de fapt n-a mai venit acasă de cînd ne-am despărțit, cu o seară mai înainte.

— Cum ați realizat această situație?

— Cînd încuiam ușa, eu ascundeam cheia sus pe rama ușii, iar ea, neajungînd pînă acolo, o ascundea sub preșul de șters pantofii . . .

— Și la descuierea ușii, cînd n-o însoțeați dumneavoastră, cum proceda?

— Dacă sărea puțin, putea s-o dea jos și să descuie cu ea.

— Ce ați făcut cînd v-ați dat seama că nu s-a mai înapoiat acasă din seara precedentă?

— Am intrat în camera ei, am făcut focul și m-am întins puțin pe pat s-o aștept. După o jumătate de oră, tot întrebîndu-mă unde ar putea să fie, m-am dus la gazda ei, care mi-a confirmat că în ziua aceea nu o văzuse deloc. Fiind ora mesei, m-am dus la cantină cu speranța s-o găsesc acolo. Cît am stat la cantină, și am mîncat, m-am tot interesat pe la colegii noștri, dar nu o văzuse nimeni.

De la cantină am trecut pe la alți colegi de-ai noștri și m-am interesat dacă știu ceva despre Viorica; rezultatul fiind negativ, m-am dus din nou s-o caut acasă la ea . . . Apoi, văzînd că-i trecut de ora nouă jumătate seara, am plecat la cămin.

A doua zi, constatînd că tot nu s-a înapoiat, m-am dus la doctorul Antonescu și m-am interesat de logodnica mea. Acesta mi-a spus că nu i-a făcut chiuretajul deoarece avea o sarcină prea avansată și a trimis-o la doctorul Dîrlogea, un coleg de-al lui.

M-am dus la doctorul Dîrlogea, care, după ce m-a pus să-mi descriu logodnica, şi-a amintit de ea şi mi-a spus că a refuzat să-i provoace avortul deoarece avea o sarcină prea avansată. Am plecat de acolo complet dezorientat . . .

— Un moment! îl întrerupse Apostolescu. Aţi mai avut şi altă discuţie cu doctorul Dîrlogea?

— Da, a început să-mi spună că este o ruşine ca doi oameni azi-mîine doctori să dea dovadă de atîta ignoranţă şi să lase o sarcină să evolueze atît de mult. N-am avut chef să-i ascult logosul şi am plecat la spitalul unde făceam practică. Cînd am terminat, am trecut din nou pe la Viorica şi văzînd că tot n-a apărut am plecat la cămin, unde am discutat cu colegul meu de cameră, Săndulescu, care m-a sfătuit să anunţ pe cineva din familia ei.

În aceeaşi după amiază am dat un telefon la Doina, sora Vioricăi, care locuieşte la Vaslui, şi a doua zi au venit în Bucureşti. După ce m-am mai dus încă o dată acasă la Viorica, am plecat cu toţii la miliţie şi am sesizat dispariţia ei. Asta-i tot ce pot să vă spun — termină el.

— Am să vă rog să-mi faceţi cîteva precizări asupra vieţii particulare a Vioricăi. În cei aproape patru ani petrecuţi împreună, aţi avut impresia că a mai întreţinut legături de ordin sentimental şi cu altcineva?

Interlocutorul începu să se frămînte în scaun, apoi, înroşindu-se din nou, începu să vorbească cu ochii plecaţi:

— Da, a existat o astfel de situaţie . . . anul trecut, cînd am fost trimişi la practică în provincie . . .

— Continuaţi, vă rog — îl încurajă Apostolescu

— Cu toată opoziţia mea, a cerut să fie trimisă la Ploieşti, unde era repartizat şi un coleg de-al nostru pe care ştiam că-l plăcea. Cînd s-a înapoiat, după două luni, mi-a cerut să ne despărţim, deoarece avea intenţia să se mărite cu colegul respectiv. Toate insistenţele mele au fost zadarnice; hotărîrea ei era luată. Cînd colegul meu de cameră, Săndulescu, m-a văzut atît de deprimat, mi-a cerut să-i spun ce am. După ce i-am povestit totul a discutat şi el cu ea şi a convins-o să reluăm legătura noastră. Chiar în ziua cînd ne-am împăcat, am hotărît ca în aprilie viitor să ne căsătorim şi am anunţat evenimentul familiilor noastre.

— Ştiţi dacă, după ce v-aţi împăcat, s-a mai văzut cu acel coleg?

— Nu cred . . . adică nu ştiu! răspunse el după o scurtă şovăială.

— Cum se numeşte colegul la care v-aţi referit?

— Mircea Pîrjol.

— De fapt, dumneavoastră cum vă explicaţi dispariţia Vioricăi?

— Vă rog să mă credeţi că m-am tot gîndit la asta, dar nu am putut găsi nici o explicaţie!

— Mai ştiţi vreun alt medic unde ar fi putut să se ducă după refuzul doctorului Dîrlogea?

— Nu, nu cunosc.

— Vă vedeaţi în fiecare zi?

— Începînd cu luna ianuarie, datorită faptului că făceam practică la spitale diferite şi trebuia să ne pregătim pentru examene, ne vedeam mai rar, o dată la două zile.

— Domnule Marinescu, n-ar fi posibil ca Viorica, fiind refuzată de doctorul Dîrlogea, să fi apelat, pen-

tru avort, la vreunul dintre colegii dumneavoastră? insinuă Apostolescu.

— Nu, nu cred că ar fi avut curajul să se dea pe mîna unui student! spuse el cu convingere.

— Domnule Marinescu — spuse Apostolescu, examinîndu-l cu atenție —, ținînd seama de faptul că ați fost despărțit de Viorica în perioada de vară, cînd făcea practică la Ploiești, și avînd în vedere și faptul că sarcina a apărut cam în acel timp, nu v-ați gîndit că copilul pe care-l aștepta logodnica dumneavoastră ar fi putut să nu vă aparțină?

— Nu, nu m-am gîndit! ... Eu știam că este în luna a treia ...

— Atunci, de ce n-ați lăsat copilul să trăiască? Doar erați hotărîți să vă căsătoriți, nu?

— Ea a decis să nu-l lase. Se temea să nu-și supere familia, cînd o va vedea că apare în fața ofițerului stării civile cu burta la nas.

— Vă rog să-mi spuneți unde poate fi găsit Mircea Pîrjol?

*
* *

— Ce părere ai, Dane? întrebă Apostolescu cînd rămaseră singuri.

— Șefu', eu rețin două aspecte: primul, această iubire de-o vară cu Mircea Pîrjol, și al doilea, de unde atîta influență la Săndulescu de-a putut să-i împace atît de repede pe cei doi amorezi?

— Exact, Dane! Astea-s întrebările la care trebuie să răspundem acum. Începem cu domnul Pîrjol, așa că dă fuga de-l adu! zise Apostolescu, aprinzîndu-și gînditor o țigară.

Capitolul XXIII

AUDIEREA LUI MIRCEA PÎRJOL

Mircea Pîrjol era un bărbat înalt, suplu, cu o figură interesantă, nasul mic, fruntea lată și ochii plini de vioiciune. Deși vremea era foarte călduroasă, purta un costum complet, dintr-o stofă gri, subțire, la care era asortată o cravată din mătase naturală, iar în picioare avea o pereche de pantofi-sandale maron.

Cum intră în birou și Simionescu îl prezentă lui Apostolescu, luă loc pe scaunul oferit și întrebă degajat, și nu fără ironie, cărui fapt datorește plăcerea de a se afla la miliție.

Apostolescu trebui să-și mărturisească că nu-i displăcea, chiar deloc, figura inteligentă și deschisă a noului venit.

— Dumneavoastră cărui fapt credeți că datorați plăcerea la care vă refereați? întrebă el zîmbind.

— De, știu eu? ... Sînt multe posibilități ... De exemplu, s-ar putea să vă intereseze metodele folosite de studenții de la Facultatea de Medicină pentru a-și lua cu bune rezultate examenele ... sau, poate, părerea mea despre importanța cuceririi Cosmosului de către om ... sau, și așa mai departe!

— Recunosc cu uimire că ați mers direct la țintă! zise Apostolescu amuzat. Într-adevăr, v-am invitat la noi pentru: „... și așa mai departe".

— Ce urmează acum? Să vă răspund imediat sau, poate, mai este cazul să faceți vreo mică localizare? ...

— Cred că singura soluție ar fi să vă fac unele precizări, altfel... riscăm să ne lăsăm surprinși de sosirea secolului douăzeci și unu, bineînțeles, fără a fi depășit stadiul actual al interesantei noastre discuții. V-am chemat — continuă Apostolescu, adoptînd o mină serioasă — pentru a vă cere unele referințe despre colega dumneavoastră Viorica Panaitescu...

Pîrjol îl privi un moment mirat, apoi, făcînd o mișcare de resemnare cu capul, spuse:

— În măsura în care vă pot fi de folos, sînt la dispoziția dumneavoastră.

— De cît timp o cunoașteți pe Viorica Panaitescu?

— De vreo cinci ani, de cînd sîntem colegi de facultate.

— Ce părere aveți despre ea?

— M-ați luat prin surprindere, n-am nici o părere! Am discutat cu ea o singură dată, acum un an și jumătate, cînd ne-am întîlnit pentru a-mi da niște notițe care-mi trebuiau la un examen. Ne-am întîlnit pe podul Elefterie, pe la nouă seara, și am discutat aproape o oră, pînă am ajuns în fața locuinței ei. Toată discuția noastră s-a rezumat numai la examenele pe care trebuia să le susținem în următoarele două săptămîni, așa că, vedeți..., nu mi-am format nici o opinie asupra ei.

— Nu i-ați făcut niciodată curte?

— Nu, deoarece știam că este încurcată cu un coleg de-al nostru, Șerban Marinescu, cu care urma să se căsătorească.

— Din cîte știm, ați făcut practică împreună la

Ploiești; oare în cele două luni nu v-ați văzut niciodată?

— Trebuie să vă fac două precizări: mai întîi, am făcut practică la două spitale diferite, și apoi, eu sînt ploieștean... Vă dați seama că, fiind în orașul meu natal, am avut suficiente „obligații" pentru a nu mai fi tentat să mai contractez și altele.

— Cum explicați faptul că, după ce s-a întors din practica făcută la Ploiești, i-a cerut lui Marinescu să nu se mai vadă cu ea, deoarece dorește să se căsătorească cu dumneavoastră? atacă repede Apostolescu.

— Am aflat despre treaba asta prin decembrie trecut — răspunse Pîrjol cu multă siguranță. Mai întîi am fost intrigat de felul în care a început să mă privească Șerban, mai exact să mă evite... Apoi am primit explicațiile cuvenite de la colegul nostru comun Săndulescu, care a venit la mine să-mi ceară s-o las în pace pe Viorica Panaitescu. Cînd i-am replicat că nu înțeleg ce vrea, a început să-mi spună că Viorica l-a anunțat pe Șerban că se va căsători cu mine. Vă puteți închipui ce mutră poate să facă un om care, cu un minut mai înainte, habar n-avea cît de aproape-i de fericire!... La început am încercat să-l conving că poate n-a reținut bine numele fericitului viitor mire. Apoi i-am explicat că la oficierea unei căsătorii — dacă nu s-a schimbat ceva între timp! — se cere acordul ambelor părți, iar eu, ca reprezentant al părții mele, nu sînt dispus să mă căsătoresc cu ea... Dacă, după reîncarnare, am să-mi schimb decizia, voi avea grijă să-l anunț din timp, bineînțeles, cu condiția să știu în ce ființă îi

va sălășui sufletul după ce-a trecut cu el prin purgatoriu.

Cred că Săndulescu este cel puțin cu un minut, mai deștept decît mine, deoarece, cînd a văzut confuzia în care m-a azvîrlit vestea lui, a izbucnit într-un hohot de rîs. Cînd, în sfîrșit, s-a mai potolit, a spus, îmi amintesc exact: „E grozavă, dom'le! Cum l-a dus de nas pe mocofan . . .“

Pînă la urmă s-a hotărît să-mi explice că, după părerea lui, Viorica — văzînd că pînă la terminarea școlii a mai rămas o jumătate de an, fără ca Șerban să ia vreo decizie — s-a hotărît să-l bage în viteză prin cea mai infailibilă metodă: gelozia.

Întrucît Săndulescu considera că cei doi amorezi țin mult unul la celălalt și ar fi bine să se căsătorească, m-a pus să-mi iau angajamentul că nu voi infirma zvonul cu privire la căsătoria noastră. Deși am fost întotdeauna discret — atunci cînd nu deschideam gura să vorbesc! —, cu dumneavoastră am făcut o excepție — zise el, ridicîndu-și brațele într-un gest de scuză, voit ipocrit.

— Știți cumva ce-a făcut Săndulescu după ce s-a explicat cu dumneavoastră?

— Da, sigur că știu! M-am întîlnit a doua zi cu el și mi-a povestit toată tărășenia. De la mine s-a dus direct la Viorica și i-a spus tot ce știa despre proiectul „nostru“ de căsătorie. Astfel, a convins-o rapid să nu mai întindă ața și să se împace cu Șerban . . . că și-a atins scopul. Ca urmare, în seara respectivă au sărbătorit toți trei evenimentul împăcării la un restaurant. Deci — trase concluzia Pîrjol — se poate spune că din această afacere am ieșit trei oameni fericiți și un năpăstuit. În categoria fericiților au intrat cei doi amorezi și Săndulescu, care a băut în seara precedentă, după cum se lăuda, o bursă întreagă a primilor doi. Năpăstuitul eram eu, deoarece pînă la oficierea căsătoriei lor n-aveam voie să-i spun adevărul lui Șerban și, în consecință, trebuia să-i suport, pe nedrept, privirile pline de adversitate.

— Domnule Pîrjol, ați putea să-l caracterizați, în cîteva cuvinte, pe Șerban Marinescu?

— Desigur! E cel mai simplu lucru. Numai că sînt nevoit să vă dau un avertisment: punctu-mi forte nu în obiectivitate trebuie căutat. Deci, pentru a-mi reduce din subiectivitate, folosiți niște corective corespunzătoare. În cîteva cuvinte — adăugă Pîrjol meditativ — s-ar putea spune că este un om serios și onest, care se achită cu conștiinciozitate de obligațiile ce-i revin. Cred că singura lui parte negativă constă în timiditate și lipsă de personalitate. Am impresia că, dacă ar ridica cineva tonul la el, ar intra sub masă.

— Cum ați ajuns la această concluzie?

— Faptul că a trimis la mine un intermediar, să mă roage să-i las iubita în pace, considerați că reprezintă o dovadă de bărbăție? spuse el, clătinîndu-și scîrbit capul.

— Dumneavoastră, de exemplu, cum ați fi reacționat? îl îndemnă Apostolescu amuzat.

— L-aș fi luat la palme pe Don Juan-ul respectiv, pînă ar fi învățat că iubita colegului trebuie respectată!

— Ei bine, nu toată lumea este atît de violentă ca dumneavoastră . . . Vedeți, mai există și oameni pașnici! îl mustră Apostolescu, în glumă, apoi conti-

nuă: Domnule Pîrjol, dumneavoastră personal ce părere aveţi despre dispariţia Viorică Panaitescu?

— Vă mărturisesc că nu înţeleg nimic! Unii colegi susţineau că, refuzată de doctor, s-a dus să nască undeva la ţară. Eu mă îndoiesc de veridicitatea unei astfel de ipoteze din mai multe motive: primo, nu putea să plece atît de precipitat încît să nu-l anunţe pe tatăl copilului; secundo, nu trebuia să plece cu trei luni înainte de naştere, şi terţo, trebuia să găsească pînă acum un mod de a-şi motiva absenţele la facultate sau de a-şi anunţa familia.

— Deci cum explicaţi această tăcere?

— Admit posibilitatea unui accident care i-a luat viaţa — spuse el cu tristeţe. Apropo, vă rog să mă iertaţi dacă mă amestec în treburile dumneavoastră poliţieneşti... S-a cercetat dacă printre cadavrele neidentificate descoperite în lunile februarie şi martie n-ar fi putut să fie şi cel al Viorică?

— Este primul lucru care se face atunci cînd se sesizează o dispariţie... Dar, cu toate cercetările făcute, nu s-a putut descoperi nimic în această direcţie — răspunse Apostolescu, clătinîndu-şi capul îngîndurat.

— Spuneţi-mi, domnule Pîrjol — reluă Apostolescu —, n-ar fi oare posibil să fi apelat, pentru avort, la vreunul dintre colegii ei?

— Cred că puteţi exclude această ipoteză din două motive: mai întîi, n-ar fi avut curajul să se dea pe mîna unui student care abia acum învaţă abecedarul, şi apoi, admiţînd că a trecut peste această prudenţă elementară, mă îndoiesc că printre colegii noştri ar fi existat vreunul care să-şi asume o astfel de răspundere.

— Bine, domnule Pîrjol — zise Apostolescu, sculîndu-se de la birou şi întinzîndu-i mîna —, vă mulţumim pentru bunăvoinţa cu care ne-aţi răspuns.

*
* *

— Şefu' — zise Simionescu după ce rămaseră singuri —, să mă duc după Săndulescu?

— Nu, deocamdată nu-i cazul. Depoziţia domnului Pîrjol a lămurit şi succesul fulgerător pe care l-a avut misiunea de conciliere a lui Săndulescu. Mai degrabă aş vrea să ştiu ce se ascundea în spatele Viorică Panaitescu... — zise gînditor Apostolescu.

— Am înţeles! Mă duc s-o caut pe Nelly Naumescu, colega ei.

— Exact, Dane! Pofteşte-o pentru după-amiază la noi.

Capitolul XXIV

AUDIEREA LUI NELLY NAUMESCU

Nelly Naumescu era o fată înaltă şi voinică, chiar grăsuţă. Avea un cap frumos, ochii negri şi părul, negru, vopsit într-un roşu închis. Ştiind că este o femeie frumoasă, nu scăpă ocazia să arunce o privire cuceritoare spre Apostolescu, iar atunci cînd luă loc pe scaunul oferit avu grijă, înainte de-a urma invitaţia, să-l tragă mai înapoi, spre centrul camerei, pentru a nu-l lipsi pe anchetator de posibilitatea de a-i admira picioarele.

— Domnişoară Naumescu, ştiind că aţi fost colegă şi prietenă apropiată cu Viorica Panaitescu, vă rugăm să ne spuneţi tot ce ştiţi despre ea...

— Vai, cu plăcere — îl întrerupse ea, cu o voce afectată, din care nu lipsea un accent ardelenesc. Desigur, mie Viorica îmi spunea tot ce făcea, de altfel şi eu ei..., ştiţi, n-aveam secrete una faţă de cealaltă...

— V-a spus că era însărcinată? o întrebă el pentru a-i conteni volubilitatea.

— Desigur, încă din luna noiembrie. În luna decembrie şi-a făcut nişte injecţii la doctorul Antonescu, dar fără succes... Apoi a tot amînat, pînă s-a decis să se ducă din nou la doctor... Asta se întîmpla pe la sfîrşitul lunii februarie...

— Dacă sînteţi amabilă, relataţi-mi, vă rog, unde şi ce-aţi discutat cu Viorica în ziua de 26 februarie?

— M-am întîlnit cu ea la cursuri şi, începînd să sporovăim, ca de obicei, mi-a spus că s-a decis să se ducă în seara respectivă la doctorul ei pentru a-şi face avortul...

— V-a cerut s-o însoţiţi? interveni din nou Apostolescu.

— Da, da' fără să insiste ca altădată...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că am mai însoţit-o de cîteva ori în astfel de situaţii, de altfel şi ea pe mine — adăugă fără jenă —, aşa că mi-am dat seama că apelează la mine mai mult formal, în virtutea unui obicei stabilit între noi. Deşi aveam o treabă în ziua aceea, aş fi amînat-o dacă nu-mi dădeam seama că se poate lipsi de mine.

— Cînd aţi fost audiată prima oară, la miliţie, n-aţi declarat că cererea colegi dumneavoastră de-a o însoţi era îndoielnică. De ce?

— Eram prea şocată de dispariţia Vioricăi pentru a putea relata tot ce s-a întîmplat cu trei zile mai înainte. De altfel, nici n-am considerat că acest fapt are vreo semnificaţie — zise ea, zîmbind cu cochetărie.

— Dacă a renunţat la compania dumneavoastră, înseamnă că conta pe altcineva... Nu bănuiţi cine ar mai fi putut s-o însoţească, în afară de dumneavoastră?

— Nu, nu-mi dau seama... — zise ea clătinîndu-şi capul cu regret.

— Poate a apelat la altă colegă? încercă s-o ajute Apostolescu.

— Aş! Toate sînt nişte caţe indiscrete. N-ar fi riscat Viorica să se ducă cu o oarecare la doctor, ca a doua zi să afle tot institutul că şi-a făcut avort!

— Atunci, poate a însoţit-o vreun bărbat?

— Poate, da' care?

— N-avea pe nimeni mai apropiat?

— Numai pe mocofanul de Marinescu... Niciodată n-am înţeles ce-a găsit la lunganul ăsta insipid! Pe cît este de mare, pe atît este de lipsit de personalitate... parcă-i o fecioară ieşită din pension. Şi culmea-i că-l mai şi iubea! adăugă ea revoltată.

— Cu alt bărbat n-a mai avut legături?

— Nu! Nici gînd! Dacă ar mai fi existat cineva în viaţa ei, fără îndoială, mi-ar fi spus.

— Dar cu Mircea Pîrjol ce-a fost? Se spunea că urmau să se căsătorească, nu? o provocă Apostolescu.

— Aş! Era numai un joc, pe care l-am pus la cale

eu şi Viorica, da' rezultatul a fost extraordinar! De unde, pînă la farsa pe care am montat-o, Şerban ocolea întotdeauna luarea unui angajament, după ce l-am aiurit, parcă era altul. Tot timpul se ţinea după ea şi-o ruga să-l prefere pe el... — zise martora, rîzînd satisfăcută.

— Credeţi că o iubea sincer pe Viorica?

— Asta fără nicio îndoială! Era leşinat după ea.

— Cînd aţi văzut-o pentru ultima oară?

— Dimineaţa, la cursuri.

— Cînd v-a spus că s-a decis să-şi provoace avortul, v-a precizat la ce doctor urma să meargă?

— Nu, da' era firesc să se ducă la Antonescu, cu care se obişnuise. Ştiţi, în astfel de chestii, nu prea-i plăcut să schimbi doctorul.

— Vă rog să-mi spuneţi în ce împrejurări aţi aflat pentru prima dată de dispariţia colegei dumneavoastră?

— Păi, staţi să-mi amintesc... — zise ea, concentrîndu-şi gînditoare privirea pe poşeta din lac vernil, asortată cu rochia din mătase naturală, pe care o ţinea pe genunchi. Deci... sîmbăta am stat de vorbă..., duminică în cămin... Da! se decise ea. Luni dimineaţa a venit la mine o colegă să-mi spună că Şerban a întrebat-o dacă ştie ceva despre Viorica. La început n-am înţeles despre ce-i vorba şi i-am replicat colegei mele că trebuia să-l sfătuiască să dea un anunţ la rubrica „pierderi", unde să insereze: „Pierdut una bucată logodnică, rog trimiteţi poşeta — care-i amintire de familie — şi păstraţi restul...". Am renunţat însă la glumă cînd colega mea a precizat că a plecat să-şi facă un chiuretaj şi de atunci n-a mai venit acasă. M-am gîndit

imediat, cum era şi firesc în astfel de situaţii, la un accident fatal şi am plecat să-l caut pe Şerban. Cînd l-am găsit, era foarte îngrijorat şi mi-a repetat ce-mi spusese mai înainte colega mea. Aşa am aflat despre dispariţia Vioricăi.

— Am să vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut în seara cînd Viorica s-a dus la doctor.

— Am fost cu prietenul meu la un restaurant.

— Şi duminică?

— Deosebit de faptul că eram mahmură după cheful făcut cu o noapte înainte, afară era frig şi urît, aşa că am preferat să stau în cămin şi să citesc o carte.

— N-aţi ieşit de loc? Nici chiar pentru a lua masa la cantină?

— Nu, n-am avut nevoie. Primisem cu o zi mai înainte un pachet cu alimente de acasă, de la Arad, şi „m-am ocupat" de el... Ştiţi, mama face nişte cîrnaţi şi nişte prăjituri lux... — spuse ea înghiţind în sec.

Apostolescu asocie gestul cu formele plinuţe ale interlocutoarei şi, zîmbind discret, îi mulţumi pentru bunăvoinţa cu care-i răspunsese.

*
* *

— Ai reţinut poanta, Dane? întrebă Apostolescu cînd rămaseră numai ei.

— Da, şefu'! E tare... Să mă duc să-l aduc?

— Nu, să nu ne pripim. Du-te la spitalul Brîncovenesc şi verifică-i activitatea din noaptea de 26 spre 27 februarie. E clar?

— Clar! răspunse Simionescu, salutîndu-l după obiceiul lui, cu două degete duse la frunte și părăsind grăbit biroul.

Capitolul XXV

ȘERBAN MARINESCU ESTE DIN NOU AUDIAT

— Cum fu, Dane? întrebă Apostolescu, intrînd a doua zi în birou.
— Felicitări! Ai fler . . .
— Știu, Dane, așa-i. Întotdeauna am avut fler, cu o singură excepție, din păcate esențială, cînd te-am luat ca colaborator . . . Dar să lăsăm necazurile, spune-mi ce-ai făcut?
— Lasă, șefu', că știu eu . . . — replică Simionescu pe același ton de glumă. Peste tot te plîngi că-ți mănînc sufletul și, în realitate, o clipă nu mă lași să-l trag pe-al meu . . .
— Dă-i drumul — ceru Apostolescu, privindu-l cu o severitate simulată.
— M-am dus la administrația spitalului și am controlat în registrul de evidență al personalului ce-a făcut „amicul" nostru în noaptea care ne interesa . . .
— Și ce-a făcut? îl întrerupse nerăbdător Apostolescu.
— A intrat în spital la ora nouă și un sfert seara . . .
Apostolescu își țuguie buzele și scoase printre ele un șuierat ușor.

— Da' stai, că n-am terminat! M-am uitat la ce secție a făcut de gardă și care a fost medicul de serviciu. Aflîndu-i numele, inclusiv adresa — de la o asistentă frumușică nevoie mare! —, m-am dus acasă la domnu' doctor să-i cer niscaiva relații. Da' domnu' doctor era recalcitrant și n-a lipsit mult să mă trimită la plimbare pe motiv că era trecut de ora nouă seara. Da' pînă la urmă, cînd s-a hotărît să aprindă lumina și să mă poftească în vestibul, cine crezi că era domnu' doctor?
— Dacă ai să te decizi să-mi spui, poate am să aflu!
— Marian Gabrielescu!
— Cine mai e și ăsta?! zise Apostolescu privindu-l contrariat.
— Uvertura de la „Locomotiva" . . .
— Care uvertură, mă?
— Ăla mărunțelu' cu nasu' mare . . .
— Gavrilă, mă? Păi ce nu spui așa! Ce mai face?
— S-a însurat, s-a îngrășat și are un „Trabant" prăpădit . . . A, să nu uit, spunea că vrea să te vadă.
— În regulă, să-mi dai adresa lui. Acum spune-mi ce-ai mai aflat?
— Marian și-a amintit perfect de noaptea care ne interesa pe noi, deoarece a fost singura în care a făcut de gardă pe anul ăsta. Mi-a spus că, pe la ora unu noaptea, au avut tărăboi mare cu un accident de circulație și că, avînd nevoie de asistența lui Marinescu, doi felceri l-au căutat prin tot spitalu', da' fără spor . . . Abia pe la ora patru dimineața a apărut, cînd tărăboiul se terminase. De unde Marian era hotărît să-i facă raport, cînd l-a văzut așa de pricăjit, l-a lăsat în pace. Așa-s rugbiștii, băieți buni —

își încheie Simionescu raportul, dînd aprobator din cap.

Apostolescu, fără să facă vreun comentariu, întinse mîna după pachetul de țigări, care se afla lîngă colțul biroului, apoi se decise:

— Dănuț, ia du-te tu ușurel... și adu-l trăsnet pe domnul logodnic!

*
* *

Jumătate de oră mai tîrziu, Șerban Marinescu, mai emoționat ca la prima sa vizită, se afla pe scaunul din fața biroului lui Apostolescu.

— Domnule Marinescu, v-am chemat pentru a vă ruga să ne relatați cum a decurs ultima dumneavoastră întîlnire cu Viorica Panaitescu. Da, știm că ne-ați mai povestit asta o dată, dar este necesar să vă repetați depoziția! Vă rog să vă limitați numai la cele petrecute după ce ați ajuns la Viorica și pînă în momentul despărțirii — completă Apostolescu, pentru a-i para protestul pe care i-l citi în ochi.

Interlocutorul înghiți de cîteva ori în sec, apoi, evitînd privirea sfredelitoare a detectivului, începu să vorbească cu voce nesigură.

Cînd își termină relatarea, Apostolescu constată că nu s-a abătut cu nimic de la declarația anterioară.

— Domnule Marinescu, după ce v-ați despărțit de logodnica dumneavoastră în piața Buzești, la ora opt fără un sfert, ce-ați făcut? V-ați dus direct la spitalul Brîncovenesc?

— Da! veni răspunsul grăbit al chestionatului.

— Bine, acum vă rog să ne mai spuneți o dată

ce-ați făcut a doua zi, după terminarea gărzii de la spital.

Parcă mai sigur pe el, Marinescu relată din nou vechea sa declarație.

— Domnule Marinescu — începu Apostolescu pe un ton de exagerată politețe —, trebuie să vă mărturisesc că am o mare nedumerire... Știți, nu pricep de ce ați colindat timp de două zile pe la toți colegii de facultate pentru a-i întreba dacă știu ceva despre logodnica dumneavoastră și ați neglijat-o pe Nelly Naumescu? Adică tocmai persoana care, în mod normal, ar fi trebuit să fie cel mai bine informată asupra celor petrecute, deoarece, din cîte știați dumneavoastră, urma s-o însoțească pe Viorica la doctor?

Marinescu rămase cîteva clipe interlocat, apoi se grăbi să răspundă cu convingere:

— Ba m-am dus la ea... A fost unul dintre primele drumuri pe care le-am făcut cînd mi-am dat seama că s-a petrecut ceva anormal..., dar n-am găsit-o la cămin..., probabil că era plecată la cantină.

— În ce zi ați fost la Nelly?

— Duminică, în ziua de 27 februarie...

— La ce oră?

— Păi, cred că era ora unu, adică în timpul mesei...

— Și după ora unu n-ați mai încercat s-o vedeți?

— Ba da, am mai trecut de vreo două ori pe la cămin, dar tot n-am găsit-o...

— Nu este adevărat! în ziua la care vă referiți, Nelly Naumescu n-a ieșit de loc din cămin! De ce n-ați căutat-o? atacă tăios Apostolescu.

Interlocutorul, parcă înverzit la față, începu să-și privească tăcut palmele strîns împreunate.

— Faptul că nu v-ați dus în primul rînd la Nelly Naumescu are o singură explicație... Dumneavoastră ați știut că Viorica n-a fost însoțită de colega ei. Și cine ar fi putut să fie atît de bine informat dacă nu cel care a însoțit-o în realitate? Adică dumneavoastră!

— Nu, nu-i adevărat! Eu am plecat la spital!... încercă el să protesteze.

— Bine, atunci să revenim la povestea cu spitalul. Dacă v-ați despărțit de Viorica la ora opt fără un sfert, cum se explică faptul că ați ajuns la spital la ora nouă și un sfert?

— Troleibuzul 94 a mers încet... știți, era zăpadă mare și a fost și un accident de circulație... — îngăimă el.

Apostolescu privi spre colaboratorul său și-i arătă telefonul.

Simionescu, fără să mai ceară alte explicații, își ridică chintalul de pe scaun și se îndreptă spre dulapul de oțel, de unde reveni cu o carte de telefon. O puse pe biroul lui și, după ce o răsfoi puțin, ridică receptorul telefonului și formă un număr. Cînd i se răspunse, început să vorbească:

„Alo, I.T.B.-ul? Dați-mi, vă rog, legătura cu serviciul de dispecerat... La telefon locotenentul Simionescu de la Brigada omucideri... — Vă rugăm să ne spuneți cum s-a desfășurat traficul pe linia de troleibuze 94 în ziua de 26 februarie trecut, între orele 19,30 și 21,00, pe porțiunea piața Buzești — piața Unirii... Da, aștept".

În pauza care urmă își scoase o țigară și o aprinse, apoi reluă dialogul:

„Exact, 26 februarie... Deci nici o perturbare în circulația liniei 94... Vă foarte mulțumesc... Alo! Alo! Iertați-mă, mai am o întrebare: în cît timp parcurge troleibuzul 94 distanța piața Buzești — piața Unirii? Încă o dată, vă foarte mulțumesc."

Simionescu privi spre Apostolescu și preciză cu indiferență:

— Traficul s-a desfășurat în condiții normale și, conform itinerarului, distanța respectivă se acoperă în nouă minute.

Apoi, probabil de teamă să nu se surmeneze, se grăbi să-și depună din nou chintalul pe scaunul său și să ia în mînă stiloul, pentru a continua stenografierea interogatoriului, deși magnetofonul oricum înregistra întreaga convorbire.

Deși aparent stenografierea părea depășită prin introducerea magnetofoanelor, cei doi detectivi continuau să-i acorde multă importanță, deoarece, spre deosebire de înregistrarea magnetică, care se limita numai la reținerea dialogului, permitea și consemnarea reacțiilor și gesturilor celor audiați.

— Deci, ținînd seama de precizarea făcută de I.T.B., — reîncepu Apostolescu —, vă rugăm să ne precizați cum v-ați petrecut timpul în cele 90 de minute, minus 10 minute necesare pentru a ajunge la spital?

Interogatul, fără să răspundă, continua să-și frămînte palmele, în timp ce umerii săi, și așa căzuți, coborîră și mai mult.

— Vă atrag atenția că, dacă nu vă explicați, vă voi aresta sub învinuirea de crimă de omor comisă

asupra Viorică Panaitescu! preciză neîndurător Apostolescu.

— Am să vă spun totul... — începu cu o voce vlăguită Marinescu. Recunosc că am fost cu Viorica la doctor...

— Nu așa! Relatați totul de la început! Adică după ce-ați plecat de acasă împreună.

— După ce-am ieșit de la Viorica, ne-am îndreptat spre piața Buzești și am mers pe strada Polizu pînă la doctorul Antonescu.

— La ce oră ați ajuns la doctorul Antonescu?

— Cred că era opt fără un sfert. După aproximativ douăzeci de minute, ne-a primit și, consultînd-o pe Viorica, a constatat că este însărcinată în luna a șasea. Ne-a spus că este o operație foarte dificilă și el nu se bagă, dar ne poate recomanda unui prieten de-al lui, care este specialist în astfel de avorturi. Apoi, apropiindu-se de fereastră, ne-a arătat peste drum locuința doctorului Dîrlogea. Viorica a consimțit să se ducă la el, și doctorul Antonescu i-a dat un telefon doctorului Dîrlogea în prezența noastră și l-a anunțat că-i trimite o pacientă. Cînd am ajuns în fața locuinței doctorului Dîrlogea, Viorica mi-a spus s-o aștept afară pînă discută cu medicul. Astfel, eu am rămas în stradă, iar ea a intrat la doctor. După vreo zece minute a ieșit, fără palton, și mi-a spus că s-a înțeles cu doctorul Dîrlogea să-și facă avortul chiar în seara aceea. Am întrebat-o dacă n-ar fi bine să vin și eu înăuntru și s-o aștept, dar ea mi-a spus că nu e cazul să pierd cîteva ore degeaba. La insistențele mele de-a o conduce acasă după chiuretaj, mi-a spus să vin pe la ora douăsprezece noaptea, cînd presupunea că va termina, și s-o aștept în stradă.

După ce-am stabilit că am să vin s-o iau, ne-am sărutat și ea a intrat în casă. Eu m-am dus la spital, unde am rămas pînă aproape de miezul nopții, cînd am plecat s-o aștept pe Viorica...

— Continuați — îl îndemnă Apostolescu, văzîndu-l că se oprește.

— Am stat în fața locuinței doctorului pînă aproape de ora patru dimineața, cînd, înghețat de frig, m-am înapoiat la spital.

— Nu ați fost îngrijorat cînd ați văzut că n-a apărut pînă la ora patru?

— Nu, de loc. M-am gîndit tot timpul că terminase operația înainte de venirea mea și a plecat singură acasă.

— De ce n-ați trecut pe la ea pe acasă înainte de a vă înapoia la spital?

— Știam că ușa de la intrarea blocului ei se încuie noaptea. Așa cum vă spuneam, m-am dus la spital și, după ce-am terminat garda, am trecut pe la Viorica, dar ușa era încuiată. Mi-am spus că o fi ieșit după cumpărături și am plecat la cămin și m-am culcat.

— Cînd ați început să bănuiți că s-a întîmplat ceva neplăcut?

— V-am mai spus, revenind de la cantină și fiind deja intrigat de absența Viorică, am observat cheia pusă pe tocul ușii și mi-am dat seama că, de cînd am încuiat eu ușa, cu o seară mai înainte, ea n-a mai venit acasă.

— Vă rog să-mi relatați ce-ați făcut din momen-

tul cînd v-ați dat seama că logodnicei dumneavoastră i s-a întîmplat ceva.

— M-am dus imediat la doctorul Dîrlogea și am sunat la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni, deși am insistat mai bine de o jumătate de oră. Atunci m-am hotărît să-i cer sprijinul doctorului Antonescu. Acesta m-a primit, m-a ascultat și, tot atît de îngrijorat ca și mine, i-a dat un telefon doctorului Dîrlogea. I-a spus că a venit la el logodnicul pacientei, pe care i-o trimisese cu o seară înainte, să-i ceară relații despre fată, deoarece aceasta nu s-a mai înapoiat acasă.

Nu știu ce i-a răspuns doctorul Dîrlogea, dar doctorul Antonescu a insistat să mă primească și, în sfîrșit, el a acceptat.

Cînd m-am înapoiat la locuința lui, m-a primit chiar doctorul Dîrlogea, care, invitîndu-mă în cabinetul său, mi-a povestit că a refuzat să-i facă chiuretajul deoarece avea o sarcină prea avansată și a dat-o afară. Eu i-am replicat că nu-i adevărat, pentru că am așteptat-o în stradă pînă a ieșit să-mi spună că rămîne pentru chiuretaj.

Doctorul Dîrlogea s-a înfuriat și mi-a spus că știe el mai bine cum s-au petrecut lucrurile. El a susținut că i-a spus Vioricăi să aștepte, fără s-o consulte însă, deoarece avea niște musafiri, și abia mai tîrziu, cînd s-a ocupat de ea, după vreo jumătate de oră, și-a dat seama de nivelul sarcinii ... și a luat-o la goană.

— Mai aveți ceva de adăugat? întrebă Apostolescu.

— Nu.

— Bine. Atunci vă rog să-mi spuneți de ce ați

ascuns toate aceste lucruri? întrebă inflexibil Apostolescu.

— Pentru că ... pentru că ...

Marinescu mai făcu o încercare să vorbească, apoi bărbia începu să-i tremure și, vîrîndu-și fața între mîini, începu să plîngă cu hohote.

Apostolescu nu mai insistă și își aprinse o țigară. Privirea sa obosită întîlni ochii colaboratorului său, care căutau spre el întrebători, dar nu-i remarcă. Era prea preocupat de gîndurile sale.

În sfîrșit, Marinescu se mai liniști și, la îndemnul lui Apostolescu, își reluă relatarea:

— Doctorul Dîrlogea mi-a repetat la plecare că tot ce mi-a spus el corespunde adevărului. Adăugînd că, dacă am să-i aduc pe cap miliția, care abia așteptа să afle că la el se fac chiuretaje, va avea grijă să nu mai termin facultatea, deoarece are prieteni sus-puși. Din cauza asta am tăcut ... — zise el, izbucnind din nou în plîns.

Apostolescu făcu iar o pauză, pentru a-l lăsa să se liniștească, apoi îl întrebă:

— Cine v-a învățat să spuneți că nu-l cunoașteți și n-ați discutat niciodată cu doctorul Antonescu?

— Chiar doctorul Antonescu. Știți, cînd m-a trimis la doctorul Dîrlogea, mi-a spus că, după ce discut cu colegul lui, să vin înapoi să-i povestesc ce-am aflat. Cînd m-am întors la el și i-am relatat ce-am discutat cu doctorul Dîrlogea, m-a rugat să nu-l bag la apă spunînd că se ocupă de avorturi. Cu această ocazie m-a învățat ce trebuie să declar la miliție. Acum ce se va întîmpla cu mine? întrebă el privind implorator spre detectiv.

— Tot ce știu este că, deocamdată, puteți fi con-

damnat, pentru omisiunea de încunoştiinţare a organelor judiciare de la trei la şase luni închisoare. Deosebit de asta, sînteţi direct interesat în descoperirea misterului Vioricăi Panaitescu şi comiterea oricărei indiscreţii în legătură cu ce aţi discutat aici se poate întoarce împotriva dumneavoastră. Acum puteţi pleca — zise Apostolescu încheind discuţia.

*
* *

— Ce laşitate! zise scîrbit Simionescu.
— Un om de nimic... Ce vrei, nu toţi semenii noştri posedă atributele caracteristice speciei noastre: Omenia! Dănuţ, ştii care-i mişcarea următoare?
— Da, şefu'. Verificarea alibiului lui Dîrlogea prin cei patru martori prezentaţi de el.
— Întocmai! Dă-i drumul şi culege-i. Da', vezi, în aşa fel încît să nu mai poată lua legătura între ei pînă nu i-am audiat pe toţi.

Capitolul XXVI

MARTORII AU CEVA DE SPUS

— Gata, şefu'! I-am adus... — raportă o oră mai tîrziu Simionescu
— Cum ai făcut, mă? se minună Apostolescu, care, deşi ştia ce este în stare „găliganul" lui de colaborator cînd se punea pe treabă, i se păru că a fost mai operativ ca oricînd.
— Aş putea să răspund simplu: „secret de fabricaţie", da' nu-s eu de-alde ăia... Simplu, şefu', am rugat trei băieţi de la operativ să mă ajute şi le-am dat adresele respective, extrase din declaraţiile depuse la dosar, de al patrulea m-am ocupat eu. Asta-i tot!
— Şi unde sînt acum?
— În patru birouri diferite, aşteptînd nerăbdători să-l cunoască pe vestitul detectiv Apostolescu şi mai cu seamă pe celebrul său asistent, adică pe mine — răspunse Simionescu, în timp ce, plin de trufie, se bătea cu palma pe pieptul său lat.
— Mi-e teamă că martorii pe care mi i-ai adus vor suferi o mare deziluzie — zise Apostolescu privind trist pe fereastră. Voi fi nevoit să-i lipsesc de plăcerea de a-l cunoaşte pe mult prea celebrul meu asistent...
— De ce? îl întrerupse îngrijorat Simionescu.
— Pentru că şi-a luat nasul la purtare şi se consideră mai celebru decît celebrul său maestru — replică Apostolescu, întorcîndu-şi privirea amuzată spre el. Hai, Dane, dă-le drumul cîte unul şi, pe măsură ce-i audiez, îi duci în birourile de unde i-ai luat şi-i rogi să aştepte, poate avem nevoie de vreo confruntare. Executarea!
Primul martor se numea Ilie Siropeanu. Era un bărbat de aproximativ 45 de ani, statură potrivită, corpolent şi roşcat atît la faţă cît şi la păr.
După ce îl pofti să ia loc, Apostolescu îşi începu interogatoriul, privindu-i ochii vioi, de culoare deschisă:

— Domnule Siropeanu, ați declarat că în ziua de 26 februarie trecut vă aflați în casa doctorului Dîrlogea. E adevărat?
— Da, așa este.
— Vă rog să precizați la ce oră ați intrat și pînă cînd ați stat la doctorul Dîrlogea?
— Cu o aproximație de cel mult un sfert de oră, am sosit acolo la ora șapte seara și am plecat la ora unsprezece.
— Cînd ați ajuns acolo, pe cine ați mai găsit în casă?
— Numai pe doctorul Dîrlogea.
— Și, cînd ați plecat, cine a rămas după dumneavoastră?
Martorul ezită un moment, apoi se decise:
— Cînd am plecat, doctorul Dîrlogea a rămas singur.
— Deci dumneavoastră ați stat cel mai mult acolo, nu?
— Da, așa este.
— În cazul acesta, dumneavoastră îmi puteți relata tot ce s-a întîmplat acolo între orele șapte și unsprezece noaptea . . .
— Vă rog să rețineți că eu am stat în birou, care, fiind o încăpere excentrică față de restul apartamentului, nu permite o supraveghere a întregii locuințe . . .
— Nu vă impacientați, n-am să vă cer să-mi spuneți mai mult decît știți — îl liniști Apostolescu. De exemplu, ce-ați făcut în cele patru ore cît ați stat la doctorul Dîrlogea?
— Am jucat table.
— Numai dumneavoastră și doctorul Dîrlogea?

— Nu, între timp au mai venit cîțiva prieteni . . .
— Vă rog să-i numiți.
— Au fost doctorul Morărescu, domnul George Tănăsescu și domnișoara Mina Călinescu . . .
— Vă rog să-mi spuneți la ce oră a venit fiecare dintre ei.
— Morărescu a venit imediat după mine, adică pe la șapte și jumătate, iar George și cu Mina o jumătate de oră mai tîrziu, adică pe la opt . . .
— Cine a plecat primul?
— Mai întîi au plecat Mina și George, apoi eu și doctorul Morărescu.
— Cît timp ați stat acolo, a venit cineva să-l caute pe doctor?
— Da, imediat după ora opt, a venit Aglaia să-i spună lui Dîrlogea că-l caută o pacientă din partea doctorului Antonescu.
— Cine este Aglaia, menajera aceea bătrînă care vorbește stricat românește?
— Nu, aia e Caty. Aglaia e asistenta medicală a doctorului.
— Să revenim la subiect. Ce-a făcut doctorul Dîrlogea după ce i s-a spus că are o pacientă?
— Ne-a rugat să nu jucăm fără el, că se întoarce repede. Într-adevăr, după cîteva minute a revenit și am continuat partida.
— A fost singura dată cînd a lipsit din cameră?
— Da.
— Deci între orele șapte și unsprezece seara a lipsit din încăpere numai cîteva minute?
— Da, așa este.
— În timp ce jucați table, telefonul a sunat de multe ori?

— Da, de cîteva ori.
— Nu știți cine a fost?
— N-am reținut decît telefonul pe care l-a primit de la doctorul Antonescu, deoarece, după ce a închis aparatul, ne-a spus că „Antonescu iar îmi trimite vreo pîrlită fără parale".
— Cînd a primit acest telefon?
— Cu puțin înainte de a-l fi chemat Aglaia afară, adică tot în jurul orei opt.
— Dumneavoastră n-ați văzut cum arăta pacienta trimisă de doctorul Antonescu?
— Ba da — răspunse martorul. Cînd Dîrlogea a ieșit din birou a lăsat ușa întredeschisă, fapt care mi-a permis să-l văd discutînd cu o fată tînără.
— Puteți s-o descrieți?
— Cred că n-avea mai mult ca 25 de ani, părul castaniu lăsat pe umeri și era îmbrăcată cu o bluză maron și o fustă bej.
— Cînd ați plecat, la ora unsprezece, pacienta mai era în cabinet?
— N-am văzut-o răspunse Siropeanu, cu o ezitare de o fracțiune de secundă, dar suficientă pentru a fi remarcată de Apostolescu.
— Îl cunoașteți de mult timp pe doctorul Dîrlogea?
— Da, de peste douăzeci de ani. Știți, înainte am fost podgorean și via mea era alături de cea a doctorului Dîrlogea; de aici și amiciția noastră, pe care am continuat-o și după ce m-am mutat în București. Nu mă puteam lipsi de plăcerea de a degusta din cînd în cînd un vin bun din Valea Călugărească.
— Doctorul Dîrlogea mai are și acum via la Valea Călugărească?

— Da, mai are vreo două hectare de livadă și vie...
— După ce-ați plecat de la doctorul Dîrlogea, unde v-ați dus?
— Am plecat direct acasă și m-am culcat, deoarece a doua zi trebuia să mă scol devreme.
— Locuiți singur?
— Da.
— V-ați întîlnit cu cineva după ce ați plecat de la doctorul Dîrlogea?
— Nu, cu nimeni!
— Domnule Siropeanu, sînt nevoit să întrerup audierea pentru scurt timp — zise Apostolescu, privindu-și ceasul cu aerul unui om care și-a amintit ceva. Vă rog să așteptați într-un birou alăturat pînă vă chem.
Simionescu, după ce-l conduse pe Siropeanu în alt birou, reveni însoțit de un bărbat de vreo 50 de ani, brunet, înalt și suplu.
Apostolescu începu:
— Domnule Morărescu, ce specialitate aveți?
— Sînt medic dermatolog.
— În ziua de 26 februarie ați fost în vizită la doctorul Dîrlogea?
— Da, am fost.
— La ce oră ați sosit acolo și pînă cînd ați stat?
— Am ajuns pe la ora șapte și jumătate și am stat pînă la unsprezece.
— Pe cine ați găsit acolo cînd ați sosit?
— Pe domnul Siropeanu și pe Dîrlogea.
— A mai venit cineva între timp?
— Da, au venit domnul George Tănăsescu și prietena lui Mina Călinescu.

— La ce oră au venit?
— ... Pe la ora nouă — spuse martorul, parcă cu nesiguranță. Mai întîi a venit George și apoi Mina.
— Au plecat împreună, nu?
— Nu, tot pe rînd — se grăbi martorul, probabil dezorientat de precizarea cerută de anchetator. Știți, Mina este căsătorită și nu se poate afișa cu George — completă el.
— La ce oră au plecat?
— Mina a plecat pe la zece și jumătate, iar George un sfert de oră mai tîrziu.
— Cît timp ați stat acolo, l-a căutat cineva pe doctorul Dîrlogea?
— Da, pe la opt a sunat telefonul și Dîrlogea ne-a spus că a vorbit cu doctorul Antonescu ...
— A făcut vreun comentariu asupra acestei convorbiri?
— Da ... — zise martorul meditînd puțin ... — S-a referit la faptul că Antonescu îi trimite o pacientă fără parale.
— După ce a închis telefonul, ce ați făcut?
— Am continuat să jucăm table.
— Probabil pînă la unsprezece, cînd ați plecat. Nu?
— Așa este.
— Nu v-a mai întrerupt nimeni partida?
— Ba da. Imediat după telefonul lui Antonescu a venit o tinerică, din partea acestuia, pentru un avort.
— Ce a făcut doctorul Dîrlogea cînd a fost anunțat că are o pacientă?
— Ne-a rugat să nu jucăm fără el, că revine repede. Într-adevăr, după cîteva minute, s-a înapoiat și am reluat partida.
— De unde știți că era o fată tînără.
— Pentru că Dîrlogea a lăsat deschisă ușa dintre birou, unde eram noi, și cabinet, unde a discutat cu fata.
— Cum arăta fata?
— Era de statură potrivită, subțirică și cu părul castaniu.
— Ați remarcat cum era îmbrăcată?
— Da, avea un palton bleumarin și în picioare purta o pereche de cisme negre din cauciuc ...
— Putea fi zărită și de către ceilalți musafiri?
— Nu cred ... Cu excepția mea, toți ceilalți stăteau cu spatele spre ușă.
— Cine a plecat ultimul de la domnul Dîrlogea, dumneavoastră sau domnul Siropeanu?
— Am plecat împreună.
— Cînd ați plecat de la doctorul Dîrlogea, sînteți sigur că n-ați văzut-o pe fata pe care mi-ați descris-o, așteptînd în cabinet sau în sala pacienților?
— Nu, n-am văzut-o! De ce să vorbesc cu păcate ...
— Sînteți sigur că ați plecat de la doctorul Dîrlogea la ora unsprezece noaptea?
— Da, sigur ... adică, cred că era unsprezece ...
După ce Apostolescu întrerupse audierea și-l rugă pe doctorul Morărescu să aștepte în alt birou, fu introdus martorul următor.
George Tănăsescu era un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt, cu trăsături regulate și îmbrăcat cu gust.
După ce-l invită să ia loc, Apostolescu începu:

— Domnule Tănăsescu, ați declarat că în ziua de 26 februarie trecut ați fost la doctorul Dîrlogea, așa este? Vă rog să precizați ora venirii și ora plecării — reluă Apostolescu, văzînd că martorul i-a confirmat răspunsul printr-o înclinare a capului.

— Am ajuns acolo pe la ora opt și jumătate și după vreo două ore am plecat.

— Pe cine ați mai găsit cînd ați sosit acolo?

— Pe Dîrlogea, pe Siropeanu, pe Morărescu și pe doamna Călinescu.

— Cine a mai rămas după ce-ați plecat dumneavoastră?

— Toți cei pe care i-am găsit și la venire . . . — spuse el zîmbind și ridicînd din umeri.

— Deci — începu să vorbească Apostolescu, parcă mai mult pentru el —, dacă ați ajuns la opt și jumătate, înseamnă că erați acolo cînd a sosit pacienta trimisă de doctorul Antonescu . . . Dar să nu greșesc . . . Tovarășe locotenent — se adresă Apostolescu colaboratorului său, care-l urmărea atent —, la ce oră a declarat doctorul Dîrlogea că i-a sosit pacienta . . . la nouă seara, nu?

— Întocmai, tovarășe căpitan — răspunse Simionescu, fără să clipească.

Martorul se grăbi să confirme și el că a fost de față la sosirea pacientei.

— . . . Da, ce spunea . . . — zise Apostolescu sprijinindu-și palmele pe cristalul biroului, pentru a arăta că audierea e terminată. Ați auzit discuția pe care a purtat-o cu tînăra pacientă, domnule Tănăsescu?

— Nu, n-am fost atent — se scuză martorul cu prudență.

— Da' dacă a lipsit mult trebuie să știți . . .

— Bineînțeles, fiind vorba de o partidă de table, trebuia să-i remarc lipsa . . . N-a lipsit decît cîteva minute.

Apostolescu, satisfăcut de răspunsurile primite, îl rugă să mai aștepte puțin în alt birou, și Simionescu introduse ultimul martor.

Doamna Mina Călinescu avea pînă în 30 de ani, era de statură potrivită, dar bine proporționată, părul blond și ochii mari și albaștri. Deși nu se putea spune că este o frumusețe, putea să intre în această categorie datorită feminității și gustului cu care era îmbrăcată.

Cînd receptă invitația de a lua loc pe scaun, avu grijă să nu-l lipsească pe anchetator de posibilitatea de a-i admira genunchii rotunzi; preferă să-și pună poșeta pe birou, în loc s-o țină pe genunchi, pentru a completa scurtimei rochiei, care nu reușea să-i acopere decît, cel mult, jumătate de coapse.

Apostolescu reuși să-și disimuleze zîmbetul ironic care-i încrețise colțul buzelor și începu interogarea martorei. Cîteva minute mai tîrziu era edificat asupra celor ce susținea martora și trecu la întrebările de control:

— Deci, doamnă Călinescu, spuneți că atunci cînd ați venit la domnul Dîrlogea, pe la ora opt și jumătate, în afară de gazdă ați mai găsit acolo pe domnii Siropeanu, Morărescu și Tănăsescu. Așa este?

— Exact! aprobă martora, nu fără a arunca un zîmbet cuceritor în spate, spre Simionescu.

— Cînd ați plecat, la ora zece jumătate, cine dintre musafiri v-a însoțit?

— Domnul Tănăsescu, un bărbat deosebit de amabil, completă ea.

— Sînteţi sigură că n-aţi plecat mai devreme de la doctorul Dîrlogea?

— Bineînţeles! Ştiu asta deoarece mi-am controlat tot timpul ceasul, pentru a nu întîrzia la serialul de sîmbătă seara de la televizor.

— Dacă, într-adevăr, n-aţi plecat mai devreme — spuse neîncrezător Apostolescu —, înseamnă că aţi fost de faţă cînd a intrat Caty, menajera, să-l anunţe pe doctor că soţia lui nu se simte bine?

— Sigur că am fost de faţă . . . , dar nu-şi mai termină fraza. Intuiţia-i de femeie îi spuse că a fost păcălită şi îşi muşcă buzele cu necaz.

Apostolescu, după ce trecuse în revistă întregul lanţ de martori care-l ocroteau pe Dîrlogea, îşi dădu seama că în faţa sa se află veriga cea mai slabă şi se hotărî să profite de această constatare.

— Doamnă Călinescu, sînteţi căsătorită — începu Apostolescu, arătînd spre verigheta interlocutoarei sale —, nu?

— Da — răspunse ea, în timp ce-şi lua angajamentul să nu se mai lase trasă pe sfoară de înfumuratul care stătea în dosul biroului, chiar dacă avea ochii verzi — culoare pentru care făcea întotdeauna o pasiune instantanee.

— Ce profesie are?

— Este avocat.

— Are muncă de teren?

— Nu! răspunse ea, agasată că nu pricepe unde vrea să ajungă posesorul ispititorilor ochi.

— Atunci cum se explică că puteţi veni atît de tîrziu acasă?

Femeia rămase cîteva clipe deconcertată, apoi găsi răspunsul:

— În seara în care am fost în vizită la domnul doctor Dîrlogea, ştiam că s-a dus să vadă un film . . . pe care eu îl văzusem mai înainte.

— Ce film? . . . A, bun film! Mi-a plăcut în mod deosebit . . . şi dumneavoastră, nu? zise el înclinîndu-şi capul admirativ, după ce i se făcu precizarea cerută.

— Este unul dintre cele mai bune filme din ultimii ani — răspunse ea cu entuziasm.

— Ce-ar fi dacă am cere şi părerea soţului dumneavoastră? întrebă el în timp ce o privea surîzător. Ce număr de telefon are?

— Nu înţeleg! Ce amestec are soţul meu . . . De ce să-i daţi telefon?! Eu am fost chemată ca martoră, am spus ce-am avut de spus şi gata! . . . — se repezi ea enervată de-a binelea.

— Tocmai, doamnă, asta şi este problema! Aţi fost chemată pentru a ajuta justiţia să lămurească o crimă de omor, iar dumneavoastră, de cînd aţi intrat în această încăpere, n-aţi făcut altceva decît să spuneţi neadevăruri.

— Nu-i adevărat! . . .

— Într-adevăr, nu-i nimic adevărat în ce-aţi spus pînă acum! replică tăios Apostolescu. În ziua de 26 februarie n-aţi fost în casa doctorului Dîrlogea. Vreţi să-mi spuneţi adevărul, sau mă obligaţi să-l invit şi pe soţul dumneavoastră aici? Presupun că în calitatea sa de avocat ştie care sînt consecinţele unei mărturii mincinoase!

— Da' de unde ştiţi că n-am fost acolo? . . . reuşi

ea să îngăime, speriată de întorsătura pe care o luase discuția.

— Asta-i profesia mea, doamnă, să scot adevărul din minciună! Dacă nu vă hotărîți să spuneți adevărul, putem aștepta pînă vă decideți, eu am timp berechet... doar de asta mă aflu aici. De exemplu, am intenția să vă chestionez asupra tratației care vi s-a făcut, respectiv a ordinei și felurilor cu care ați fost servită. Credeți că veți putea da răspunsuri corecte?... întrebă el, nu fără ironie.

Interlocutoarea își plecă ochii ei mari și albaștri și începu să-și frămînte cu nervozitate mîinile, în timp ce pe derma imaculată a obrazului începură să apară broboane de transpirație.

— Încă o precizare — adăugă Apostolescu —, dacă reveniți din proprie inițiativă asupra declarației dumneavoastră, nu mai puteți fi urmărită pentru mărturie mincinoasă, care se pedepsește cu închisoarea de la 1 la 5 ani.

— Vă spun tot ce doriți! se decise ea, ridicîndu-și tulburată privirea spre anchetator.

— În ziua de 26 februarie, ați fost sau nu în casa doctorului Dîrlogea?

— N-am fost — răspunse, fără ezitare, martora.

— Cine v-a îndemnat să susțineți contrariu?

— Doctorul Dîrlogea. În ziua de 27 februarie mi-a dat telefon și mi-a spus că i s-a făcut o înscenare că ar fi făcut un chiuretaj la o femeie, și singura lui șansă este mărturia mea și a lui George că ne-am fi aflat la el în seara zilei precedente. Sîntem buni prieteni și n-am putut să-l refuz — se scuză ea, uitîndu-se rugător spre detectiv.

— După ce ați dat la miliție declarația cerută de doctorul Dîrlogea, v-ați mai văzut cu el?

— Da, l-am mai vizitat de cîteva ori, bineînțeles cu Georgică — se grăbi ea să completeze, probabil pentru a nu-l lăsa pe anchetator să-și închipuie că ar exista ceva între ea și doctor.

— Cu ocazia acestor vizite, nu v-a explicat ce s-a întîmplat cu studenta dispărută?

— Ba da! Ne-a spus că a venit o studentă să-și facă un avort, și, pentru că avea sarcina prea avansată, a refuzat-o. Aproape că și uitase de ea cînd s-a trezit pe cap cu logodnicul fetei și apoi cu miliția, care-i cereau să le spună ce s-a întîmplat cu fata. Pentru a nu mai fi plictisit de miliție, care abia aștepta să-l prindă că face avorturi, a apelat și la noi pentru a întări mărturia domnilor Siropeanu și Morărescu.

— Credeți că domnii Siropeanu și Morărescu au fost, într-adevăr, în casa doctorului Dîrlogea în noaptea aceea?

— Da, au fost în mod sigur. Mi-am dat seama din discuțiile lor.

— Tovarășe locotenent — se adresă Apostolescu colaboratorului său —, adu-l pe domnul Tănăsescu.

Cum intră în birou, Mina îi comunică că a revenit asupra declarației date, iar Tănăsescu, fără să mai opună vreo rezistență, i se ralie și făcu o depoziție similară cu a doamnei Mina Călinescu.

Cînd Simionescu reveni în birou, după ce-i condusese pe cei doi martori în altă încăpere, pentru a-și scrie noile declarații, spuse:

— Pe doi i-am curățat, da' ce facem cu ceilalți doi? S-ar părea că sînt siguri pe ceea ce susțin!

— Şi totuşi unul dintre ei a comis o greşeală — zise convins Apostolescu. Adu-l pe Siropeanu.

— Domnule Siropeanu — începu Apostolescu, după ce acesta fu introdus în birou —, mai întîi trebuie să vă spun că alibi-ul doctorului Dîrlogea nu mai are decît doi apărători: dumneavoastră şi doctorul Morărescu . . .

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă surprins Siropeanu.

— Ceea ce ştiţi şi dumneavoastră, că Mina Călinescu şi George Tănăsescu n-au fost, nici într-un caz, în locuinţa doctorului Dîrlogea în seara zilei de 26 februarie! În concluzie, rezultă că sînteţi martor mincinos şi puteţi suporta rigorile legii . . .

— Nu-i adevărat! izbucni martorul cu indignare. Eu am fost la doctorul Dîrlogea în seara aceea . . .

— S-ar putea, da' n-aţi spus tot adevărul! îl întrerupse Apostolescu. Vă atrag atenţia că, susţinîndu-vă în continuare declaraţia pe care aţi dat-o acum patru luni, riscaţi să fiţi considerat complice la o crimă de omor.

— Ceea ce am declarat corespunde realităţii! se îndîrji Siropeanu.

— Aveţi dreptate, sinceritatea dumneavoastră rezultă chiar din faptul că aţi citat ca prezenţi pe doamna Călinescu şi domnul Tănăsescu — îl ironiză Apostolescu.

Martorul îşi coborî privirea spre parchet şi tăcu.

— Domnule Siropeanu, am ajuns la concluzia că, prin poziţia pe care aţi avut-o în biroul doctorului Dîrlogea cînd jucaţi table, n-aţi fi putut s-o vedeţi pe pacienta dispărută. Atunci cum explicaţi faptul că ne-aţi descris-o atît de bine?

— Nu-i adevărat! Am văzut-o! Dovada e că v-am şi descris-o . . .

— Într-adevăr, domnule Siropeanu, aţi văzut-o, dar nu cînd a venit . . . , ci cînd aţi plecat dumneavoastră!

— De unde ştiţi! întrebă el surprins.

— Aţi văzut-o fără palton şi ne-aţi descris-o ca atare! Întrucît ea era îmbrăcată cu paltonul atunci cînd a discutat cu doctorul Dîrlogea, vă rog să-mi spuneţi cînd aţi văzut-o în fustă şi bluză? Doar aţi susţinut că doctorul Dîrlogea a expediat-o imediat.

— Aveţi dreptate — cedă Siropeanu —, am văzut-o cînd am plecat.

— Vă rog să relataţi tot ce s-a întîmplat — ceru Apostolescu.

— Ceea ce v-am spus pînă la venirea studentei este adevărat. Jucam table, cu doctorul Dîrlogea şi Morărescu, cînd a venit studenta trimisă de doctorul Antonescu. Doctorul Dîrlogea s-a dus şi a discutat cu ea, apoi, cînd a revenit, ne-a spus că în seara aceea trebuie să facă un avort. Am continuat să jucăm pînă am terminat partida pe care o începusem, apoi eu şi doctorul Morărescu am plecat.

— La ce oră?

— Cred că era ora nouă.

— Bine, continuaţi.

— Cînd am plecat, am văzut fata citind o revistă în sala de aşteptare. După două zile, Dîrlogea mi-a dat un telefon şi m-a rugat să spun, dacă voi fi întrebat, că am stat la el pînă la ora unsprezece şi că pacienta a plecat imediat. Asta este tot ce ştiu.

— În discuţiile ulterioare, nu v-a spus ce s-a întîmplat cu pacienta pe care aţi lăsat-o acolo?

— Ba da. Mi-a spus că, după plecarea noastră, a consultat-o şi, constatînd că are o sarcină prea avansată, a refuzat s-o mai chiureteze.
— Introdu-l şi pe domnul Morărescu — îi ceru Apostolescu lui Simionescu.
— E posibil să mă ţineţi atîta timp aici?! ... începu martorul, de îndată ce intră în birou.
— Din vina dumneavoastră, aţi ascuns adevărul! i-o tăie Apostolescu.
În următoarele două minute, şi rezistenţa acestuia fu înfrîntă, iar declaraţia pe care o făcu nu se deosebi de a lui Siropeanu.
— După părerea dumneavoastră, i-a făcut sau nu chiuretaj fetei? întrebă Apostolescu.
Siropeanu se mulţumi să ridice din umeri, iar doctorul Morărescu îşi exprimă îndoiala:
— Nu cred. Ştiţi, la o sarcină atît de avansată, se aplică o anestezie generală, prin kelen, care trebuie supravegheată în permanenţă ..., deci ar fi avut nevoie de un medic anestezist, şi nu văd de unde putea să-l ia la o oră atît de tîrzie.
— Spuneaţi că era ajutat de o soră, poate s-a ocupat ea de anestezie?
— Nu este posibil. Deosebit de faptul că i-ar fi trebuit o pregătire specială, pe care n-avea de unde s-o aibă, n-ar fi avut nici timpul material necesar, deoarece era obligată să stea în permanenţă lîngă medicul operator pentru a-i da la mînă instrumentele de care acesta avea nevoie.
— Dumneavoastră ce părere aveţi? se adresă Apostolescu lui Siropeanu.
— Eu, personal, mă îndoiesc că o studentă ar fi putut să aibă suma pe care putea s-o pretindă Dîrlogea pentru o operaţie atît de grea. Din cîte ştiu eu, nu era de loc sentimental în astfel de chestii ... De aceea, nu m-am îndoit nici o clipă că, într-adevăr, a pus-o pe goană — răspunse martorul, sigur pe ceea ce susţine.
— Cînd aţi plecat, sora Aglaia era în cabinetul doctorului?
Cei doi martori se uitară întrebători unul la celălalt, şi Siropeanu răspunse:
— După ce l-a chemat pe Dîrlogea să discute cu studenta, n-am mai văzut-o.
— Ce părere aveţi, domnule doctor? se adresă Apostolescu lui Morărescu.
— Nici eu n-am mai văzut-o ... probabil că, după introducerea fetei, a plecat la ea acasă.
— Domnule doctor — zise Apostolescu, privindu-l cu atenţie pe Morărescu —, dumneavoastră nu l-aţi ajutat niciodată pe Dîrlogea la avorturile pe care le făcea?
— Niciodată! Sînt dermatolog, şi de la mine pînă la un ginecolog e drum lung. Dacă cumva aveţi de gînd să-l căutaţi pe doctorul care, eventual, l-a asistat pe Dîrlogea în noaptea aceea, mi-aş permite să vă fac o recomandare.
— Vă rog — îl invită Apostolescu.
— Pe mine să mă excludeţi din cercul bănuiţilor, deoarece în noaptea de 26 spre 27 februarie, am operat la spitalul Colentina, între orele 22 şi 4 dimineaţa, un bărbat care avea o arsură a pielii de 70 la sută — preciză Morărescu cu o ironie nedisimulată.
— Am să încerc să nu uit precizarea dumneavoastră, desigur, în măsura în care voi putea ... — răs-

puse Apostolescu pe acelaşi ton, şi continuă: Mi-aţi vorbit despre sora care-l ajuta pe doctorul Dîrlogea, puteţi să-mi spuneţi cum se numeşte?
— Aglaia Negulescu — preciză Siropeanu.
Apostolescu rămase un moment gînditor, apoi îşi întoarse privirea întrebătoare spre Simionescu, care începu să-şi răsfoiască grăbit carneţelul de notiţe. După ce se opri la o anumită filă şi o citi, răspunse dînd afirmativ din cap.
Fără nici un alt comentariu, detectivul trecu la întrebarea următoare:
— S-ar părea că veneaţi foarte des în casa doctorului Dîrlogea, nu?
Cei doi martori răspunseră afirmativ.
— Pe linia precizării făcute de domnul Morărescu, în legătură cu obligativitatea prezenţei unui medic anestezist, puteţi să-mi spuneţi cu ce doctor colabora Dîrlogea?
Ambii martori răspunseră că, din cîte ştiau ei, colabora numai cu doctorul Mircea Barbu, care locuia în apropiere.
Cînd cei doi anchetatori rămaseră singuri, Simionescu spuse:
— Parcă s-a mai făcut lumină-n sat, şefu'!
— S-a . . . — răspunse Apostolescu, zîmbind satisfăcut şi obosit în acelaşi timp.
— Şi acum, încotro?
— Mai întîi să ne culcăm — zise Apostolescu privindu-şi ceasul — e trecut de ora zece. Pentru mîine trimite pe cineva să verifice alibiul doctorului Morărescu, iar tu mi-o aduci pe femeia care suferea de reumatism.

Capitolul XXVII

SORA AGLAIA

Într-adevăr, Apostolescu nu se înşelase. Femeia pe care o introduse a doua zi Simionescu în birou nu-i era necunoscută.
— Dumneavoastră sînteţi asistenta medicală a doctorului Dîrlogea? o întrebă Apostolescu, după ce aşteptă să ia loc pe scaunul oferit.
— Nu sînt chiar asistenta dînsului, dar îl ajut de multe ori.
— Ce înseamnă de multe ori? Mai lucrează şi cu altă soră medicală?
— Nu — recunoscu ea.
— De ce la prima noastră întîlnire ne-aţi indus în eroare spunînd că aţi venit la doctorul Dîrlogea numai pentru a urma un tratament antireumatic?
— N-am diplomă de soră şi m-am temut să n-am complicaţii cu dumneavoastră.
— În seara zilei de 26 februarie, cînd a venit studenta trimisă de doctorul Antonescu, eraţi în locuinţa doctorului Dîrlogea?
— Da, eu am primit-o. A venit pe la ora opt.
— Ce s-a întîmplat după ce aţi introdus-o în casă?
— L-am anunţat pe domnul doctor, care juca table în biroul dînsului cu nişte prieteni.
— Vă rog să-i numiţi pe aceşti prieteni.
— Domnii Siropeanu şi Morărescu.
— Domnul Tănăsescu şi doamna Călinescu nu erau acolo?

— Nu. Am aflat că dînşii au venit după ce-am plecat eu.
— Continuaţi de unde aţi rămas, l-aţi anunţat pe doctorul Dîrlogea, şi? . . .
— A discutat cu dînsa cîteva minute în cabinet, apoi fata a plecat supărată. După ce am închis uşa în urma fetei, m-am dus să mă schimb şi am plecat acasă.
— La ce oră aţi plecat?
— Cred că era opt şi jumătate.
— V-aţi dus direct acasă?
— Nu, am mai zăbovit vreo oră prin oraş după cumpărături.
— Cînd aţi introdus-o pe studentă în cabinetul doctorului era îmbrăcată cu paltonul?
— Da, avea un palton bleumarin.
— Sînteţi sigură că n-aţi plecat mai tîrziu de opt şi jumătate din casa doctorului Dîrlogea?
— Bineînţeles — răspunse interlocutoarea cu convingere.
— A doua zi, duminică, v-aţi înapoiat la doctorul Dîrlogea?
— Da, ca de obicei.
— La ce oră?
— La ora opt dimineaţa.
— Aţi observat în cabinet vreo dezordine sau ceva care să vă indice că a umblat cineva la instrumente după plecarea dumneavoastră?
— Nu. Am găsit totul aşa cum am lăsat. N-a umblat nimeni în cabinet după plecarea mea.
— Cînd avea nevoie de un doctor anestezist, la cine apela?

Martora îl privi mai întîi surprinsă, apoi spuse, ezitînd:
— La doctorul Mircea Barbu, un vecin de-al nostru.
— Vă mulţumesc, puteţi pleca.

*
* *

— În afară de faptul că am prins cîţiva martori cu fofîrlica, ne aflăm ca la începutu' anchetei — zise supărat Simionescu, cînd rămaseră singuri.
— Aşa s-ar părea! răspunse Apostolescu, ridicîndu-se brusc de pe scaunul său şi începînd să se plimbe gînditor prin birou.
Simionescu, cunoscîndu-i obiceiurile, se abţinu să-i întrerupă meditaţia.
După aproape un sfert de oră, cînd Simionescu începu să simtă că îl dor ochii tot urmărind cursele lui Apostolescu prin birou, ultimul se opri şi exclamă:
— Şi totuşi sîntem pe drumul bun!
Simionescu rămase în aşteptare.
— De ce s-a obosit să-şi creeze un alibi, prin tocmirea unor martori mincinoşi, dacă n-avea nici o legătură cu dispariţia studentei?
— Pentru a nu fi acuzat că face întreruperi ilegale de sarcini . . .
— Nu-i adevărat! Nu de asta s-a temut! Ţinînd seama de profesia lui, nu se poate să nu fi cunoscut şi legislaţia respectivă . . . Şi, cum nu a fost găsit în flagrant delict, n-avea de ce să-i fie frică de noi . . . şi totuşi şi-a luat măsuri de precauţie!

— Poate n-a cunoscut legislaţia . . .

— Şi apoi — continuă Apostolescu, fără să ţină seama de întrerupere — de ce la prima percheziţie, făcută imediat după dispariţia fetei, nu s-a găsit nici un material compromiţător? Unde se aflau instrumentele pe care le-am găsit acum trei zile?

— Îţi spun eu — susţinu cu ardoare Apostolescu —, le dosise! Ei bine, de ce s-a temut atunci, dosindu-le, iar acum lăsîndu-le la îndemîna primului venit nu?! Răspunde, Dane!

— Pentru că i-a fost frică să nu se facă o asociere între dispariţia studentei şi prezenţa instrumentelor de provocat avortul . . .

— Asta-i în subsidiar, Dane! îl întrerupse Apostolescu. Ceea ce-i important este cum a ajuns să se gîndească la posibilitatea unei descinderi din partea autorităţilor, netam-nesam? Răspunsul este unul singur: el a ucis fata şi, dîndu-şi seama că dispariţia fetei va atrage după sine o descindere, şi-a luat din timp măsurile necesare de acoperire!

— Crezi că a putut provoca singur avortul? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Nu, Dane. A avut ajutoare. Unul dintre ele a fost adineauri în biroul nostru . . .

— Poftim? întrebă surprins Simionescu.

— Ne-a minţit! Declaraţia ei susţine varianta lui Dîrlogea şi contravine noii declaraţii date de logodnicul fetei. Sora Aglaia susţine că fata a plecat îmbrăcată cu paltonul şi ea a încuiat uşa în urma acesteia. Ia vezi ce spune Marinescu, logodnicul fetei?

— Marinescu declară că: „ . . . După vreo zece minute a ieşit fără palton şi mi-a spus că s-a înţeles

cu doctorul Dîrlogea să-şi facă avortul chiar în seara aceea“ — cită Simionescu din carneţelul lui.

— Deci neconcordanţa declaraţiilor este evidentă. Mai adaugă faptul că atît ea cît şi doctorul Dîrlogea susţin că au condus fata pînă la ieşire şi îţi vei da seama că ambii se întrec în minciuni.

— Într-adevăr, şefu' — aprobă Simionescu. Da' de ce n-ai strîns-o puţin în întrebări?

— Avem tot timpul. Lasă să rămînă cu impresia că am crezut-o. După ce s-a liniştit, o vom interoga din nou. Pînă atunci continuăm cercetările şi în alte direcţii. Pe doctorul Mircea Barbu l-ai chemat?

— L-am rugat pe maiorul Nazarie să se ocupe cu convocarea lui. Să vedem ce a făcut — zise Simionescu ridicînd receptorul şi formînd numărul maiorului.

După ce schimbă cîteva cuvinte cu interlocutorul său, închise telefonul spunînd:

— A venit şi-l trimite imediat la noi.

Capitolul XXVIII

DOCTORUL MIRCEA BARBU

Doctorul Mircea Barbu era un bărbat înalt, cu alură de sportiv, şi nu părea să aibă mai mult de 40 de ani. Capul cu trăsături frumoase, aproape femeieşti, fruntea înaltă, continuată de un început de chelie, şi ochii căprui, inteligenţi.

După ce făcură cunoştinţă şi îl invită să ia loc pe scaunul din faţa biroului său, Apostolescu începu:

— Domnule doctor, urmare unei anchete judiciare pe care o întreprindem în legătură cu activitatea unui coleg de-al dumneavoastră, sîntem nevoiți să vă cerem lămuriri . . .

— Vă referiți, probabil, la doctorul Dîrlogea?

— Ce vă face să credeți că ne interesează persoana doctorului Dîrlogea?

— E simplu — răspunse zîmbind doctorul Barbu —, în lumea noastră medicală, se discută mult despre dispariția unei paciente a doctorului Dîrlogea. Avînd în vedere faptul că am fost invitat la serviciul de cercetări criminale al miliției, tocmai eu care am colaborat cîndva cu acest medic, nu m-am putut împiedica să nu mă gîndesc la doctorul Dîrlogea. Greșesc?

— Trebuie să recunosc să asociația dumneavoastră de idei este corectă — răspunse Apostolescu, disimulînd zîmbetul care începuse să-i înflorească în colțul buzelor. Și acum, avînd în vedere perspicacitatea de care ați dat dovadă, vă rog să-mi spuneți ce știți despre doctorul Dîrlogea. Bineînțeles, luînd în considerare și faptul că noi am probat deja faptul că doctorul Dîrlogea se ocupa cu întreruperea ilegală a cursului sarcinilor . . . Fac această precizare pentru a vă convinge că, orice ne-ați spune, nu veți încălca cunoscutele principii de solidaritate ale profesiunii dumneavoastră.

— Nu înțeleg! Dacă ați probat vinovăția colegului meu, eu cu ce vă mai pot fi de folos? întrebă doctorul cu prudență.

— Noi considerăm că culpa doctorului Dîrlogea nu se mărginește numai la provocarea ilicită a avorturilor; aceasta fiind o vinovăție mai puțin importantă

în comparație cu bănuiala de omucidere pe care o reținem în sarcina sa.

— Adică nu-i străin de dispariția pacientei sale . . . ? murmură gînditor interlocutorul.

— Am spus că este vorba numai de o bănuială — preciză Apostolescu, devenind mai circumspect. Pînă în prezent, am stabilit, deși doctorul Dîrlogea a negat, că pacienta care a dispărut a rămas la el pentru a i se provoca avortul. Cum în meseria noastră atribuim întotdeauna un rol important persoanei care a văzut pentru ultima oară o victimă sau un dispărut, în cazul nostru, considerăm suspectă atitudinea de negare a colegului dumneavoastră. Desigur, cu toate că suspiciunea noastră nu-l incriminează, în mod obligatoriu, noi nu putem trece peste această, ca să zic așa, stare de fapt, fără a fi complet edificați asupra atribuției pe care a avut-o doctorul Dîrlogea în dispariția pacientei sale.

— Eu cu ce vă pot ajuta? repetă doctorul Barbu, privind întrebător spre anchetator.

— Sîntem informați că ați colaborat de multe ori la operațiile pe care le făcea doctorul Dîrlogea pentru întreruperea cursului sarcinii pacientelor sale. Este adevărat?

Doctorul Barbu îl ascultă amuzat, apoi, clătinîndu-și capul, zise:

— Ați fost informat greșit. Eu sînt medic internist, nu ginecolog . . . Deci, în mod firesc, nu mă ocup de avorturi! adăugă el ironic.

Apostolescu trase un fum din țigară, pe care și-o aprinsese în timp ce vorbea interlocutorului său, îl studie cîteva momente, apoi spuse:

— Pe noi nu ne interesează activitatea dumnea-

voastră în mod special, ci numai în măsura în care ea se referă la cazul pe care-l anchetăm. Întrucît nu există nici o sesizare sau reclamație împotriva dumneavoastră, nu urmărim să vă aducem vreo acuzație. Adică, vă rog să rețineți că, din punctul nostru de vedere, sînteți imun față de prevederile Codului penal. Bineînțeles, această imunitate este limitată numai la trecut. În ceea ce privește viitorul: legea e clară, cine se abate de la ea suportă consecințele! Avînd în vedere precizarea făcută, consider că nu trebuie să mai aveți nici un fel de reticențe. Desigur, cu condiția să nu fiți amestecat în mod direct în afacerea pe care o cercetăm!

— Și dacă aș fi amestecat, cum ați spus dumneavoastră, în mod direct? întrebă el ironic.

— E simplu. Nu v-aș putea obliga să declarați mai mult decît credeți de cuviință! Dar asta nu exclude, în nici un caz, investigațiile pe care le vom întreprinde pentru a vă dovedi culpabilitatea — replică Apostolescu, în timp ce fața lui colțuroasă și hotărîtă îl asigură pe martor că anchetatorul n-arunca vorbe-n vînt.

— Ei bine — reluă doctorul Barbu, fără a fi abandonat tonul ușor ironic —, mă obligați să vă fac o mărturisire... n-am nici o legătură cu cazul la care vă referiți! Deci, deși aș vrea să vă ajut, nu văd cu ce vă pot fi de folos.

— Nu sînt de aceeași părere... altfel nu mi-aș fi permis să vă deranjez.

— Atunci sînt la dispoziția dumneavoastră. Vă ascult.

— Ați participat la efectuarea unor avorturi în colaborarea și în casa doctorului Dîrlogea?

— Am participat — răspunse doctorul Barbu, fără să se mai codească.

— Cînd ați colaborat cu doctorul Dîrlogea ultima oară?

— Cred că pe la jumătatea lunii ianuarie anul acesta.

— Din ianuarie trecut n-ați mai luat parte la avorturile pe care le făcea?

— Nu. Atunci, în ianuarie, a fost ultima oară cînd am mai avut de-a face cu el.

— Înainte de ianuarie, ați participat la multe avorturi alături de doctorul Dîrlogea?

— În ultimii doi ani am participat, cred, la toate avorturile cu sarcină de peste cinci luni...

— Pentru sarcinile care nu depășeau cinci luni se folosea de altcineva?

— Nu, le considera mai simple și le efectua numai cu ajutorul asistentei sale, mă refer la sora Aglaia.

— De ce ați renunțat, din luna ianuarie, să mai colaborați cu doctorul Dîrlogea?

— E simplu. Nu-mi place să fiu speculat! Era de-o avariție de nedescris... singura lui pasiune erau banii. Cred că dacă ar fi avut o sută de paciente pe zi, o sută de avorturi ar fi făcut.

— Da' pentru ce-i trebuiau atîția bani? întrebă Apostolescu, în timp ce-i oferea pachetul cu țigări.

Martorul se servi și, după ce-și aprinse țigara oferită, continuă:

— Îi plăceau grozav fetele sub douăzeci de ani... și asta costă, nu?

— La aproape 63 de ani...? întrebă neîncrezător Apostolescu.

— Da. Vă dați seama ce tip scabros este? Adăugați

la asta și băuturile străine, pe care le bea în cantități industriale, și veți avea portretul lui moral: un alcoolic și un posedat sexual. De altfel, acesta și este motivul pentru care și-a instalat, la parterul locuinței sale un dormitor personal, în care soția lui n-avea ce căuta, deși ea știa bine că ar fi avut ce găsi!

— Domnule doctor, în ceea ce privește preocupările doctorului Dîrlogea sînt edificat, prin bunăvoința dumneavoastră. Acum vă rog să-mi spuneți de ce ați renunțat să mai colaborați cu el? Această hotărîre nu v-a lipsit de anumite venituri?

— Uitați ce se întîmplă — explică doctorul Mircea Barbu —, deși e foarte adevărat că întotdeauna ai ce să faci cu o sumă suplimentară de bani, nu este posibil să nu iei în considerare și riscurile pe care le incumbă un astfel de venit. Țineți seama de faptul că Dîrlogea făcea apel la serviciile mele numai pentru realizarea operațiilor foarte grele, sarcini între cinci și opt luni, precum și de faptul că, datorită abuzului de alcool, mîinile îi tremurau într-un mod nu tocmai liniștitor, și veți înțelege că nici un venit n-ar fi justificat admiterea unui risc aproape sigur.

— La ce vă refereați cînd ați spus că vă specula?

— La felul în care mă remunera pentru ajutorul pe care-l dădeam. E foarte adevărat că participarea mea era limitată numai la anestezierea pacientei și n-aveam prea mult de făcut pentru cele douăzeci de procente pe care le primeam din onorariul stabilit de el și pacientă. Totuși, după cum știți și dumneavoastră, legea nu face nici o distincție între medicul operator și cel anestezist, ambii fiind incriminați, în aceeași măsură, ca părtași. Ei bine, dacă riscul era

același, doctorul Dîrlogea a considerat că partea mea, de douăzeci de procente, este prea mare și, pentru a mi-o reduce, îmi comunica întotdeauna un onorariu sensibil redus. Astfel, ultima oară cînd am lucrat împreună, asta se întîmpla prin ianuarie trecut, mi-a spus că onorariul ultimei noastre paciente a fost de 1.200 de lei, pentru a afla ulterior, chiar de la pacientă, că primise 3 000 de lei.

— Trebuie să rețin că ați sistat colaborarea datorită faptului că vă specula?

— Nu. Nici într-un caz! Faptul că l-am prins cu ocaua mică a reprezentat numai un pretext, pe care-l așteptam de mult, pentru a da divorț.

— Cînd ați fost pentru ultima oară în casa doctorului Dîrlogea?

— În ianuarie, cînd am avut discuția care se referea la onorariul pacientei de care v-am vorbit.

— De atunci n-ați mai fost în casa lui? insistă Apostolescu.

— N-am mai fost — răspunse martorul fără să ezite, apoi continuă zîmbind: Apropo, pentru a vă scuti de o alergătură zadarnică, am un alibi grozav. În perioada 15 februarie — 15 martie am participat la un concurs medical care s-a ținut în capitala Franței, așa că . . .

Apostolescu îl privi un moment pătrunzător, apoi îi întoarse zîmbetul.

— Vă mulțumim pentru precizare . . . ne vom ocupa de verificarea ei — îl asigură el. Domnule doctor, ce părere aveți despre dispariția pacientei doctorului Dîrlogea?

— N-aș vrea să-mi scuz un coleg — zise el după

o scurtă ezitare — da, dacă a operat-o Dîrlogea, nu exclud posibilitatea unui accident fatal. V-am mai spus că, în ultimul timp, mîna dreaptă, cu care lucra el de obicei, îi tremura atît de tare, din cauza abuzului de alcool și a surmenajului, încît... — zise el, ridicînd într-un mod semnificativ din umeri.

— Domnule doctor, admițînd că Dîrlogea și-a accidentat mortal pacienta, ce credeți că putea să facă cu corpul acesteia?

— Evident, să-l scoată cît mai repede din casă și să-l abandoneze undeva... într-un lac, cu o greutate atîrnată de gît, sau într-un canal... eventual, să-l îngroape.

— Nu văd cum ar fi putut să scoată cadavrul singur din casă... Credeți că s-ar fi încumetat cineva să-l ajute într-o astfel de treabă?

— Bineînțeles! Dacă, într-adevăr, lucrurile s-au petrecut așa cum ați admis dumneavoastră, atunci a avut două ajutoare: în primul rînd, sora Aglaia, care-l asista întotdeauna, iar pentru a ști cine a fost cea de a doua persoană, trebuie aflat cine l-a secondat ca medic anestezist.

— Oare era obligatoriu să mai fie asistat de încă un medic?

— Dacă sarcina pacientei a depășit luna a cincea, nu există nici o îndoială. Singur n-ar fi putut să urmărească anestezierea și, în același timp, să opereze.

— Aveți vreo bănuială asupra identității doctorului care l-ar fi putut ajuta?

— Nu. Adică, de fapt, n-aș vrea să-i provoc neplăceri unui nevinovat.

— Dacă-i nevinovat, n-are de ce să-i fie teamă. La cine vă gîndiți? insistă Apostolescu.

— După cum știți, eu locuiesc pe strada Doctor Felix și, în drum spre casă, trec adesea pe strada Polizu, prin fața casei lui Dîrlogea... Ei bine, în ultimul timp l-am văzut adesea pe doctorul Antonescu ieșind de la el.

— Și considerați că aceste vizite pot avea o semnificație deosebită? întrebă Apostolescu, disimulîndu-și interesul stîrnit de spusele martorului.

— Da, deoarece înainte, pe vremea cînd îi frecventam casa, era la cuțite cu Antonescu. În tot cazul, cred că cele mai bune informații asupra personalității medicului care l-a ajutat vă pot fi furnizate de sora Aglaia. După cum v-am mai spus, ea era prezentă întotdeauna la avorturile făcute de Dîrlogea.

*
* *

— Interesantă chestie, șefu'! se grăbi să aprecieze Simionescu, după plecarea doctorului Barbu.

— Așa-i, Dane! Cu atît mai mult cu cît Viorica Panaitescu era pacienta lui Antonescu... — confirmă Apostolescu gînditor.

— Stăm de vorbă cu el?

— Nu, nu încă. Este prea devreme... Dacă, într-adevăr, este părtaș, l-am înștiința prea curînd asupra bănuielilor noastre. Mai bine o audiem din nou pe sora Aglaia. Du-te și adu-o aici.

Capitolul XXIX

CĂPITANUL APOSTOLESCU PRIMEŞTE O VIZITĂ

— Am adus-o, şefu' — zise Simionescu, revenind după vreo jumătate de oră în birou. Am lăsat-o să aştepte în altă cameră . . .

— De ce? Pofteşte-o înăuntru!

— Stai, şefu', că e ceva . . .

— Ce ceva? îl întrerupse Apostolescu grăbit.

— Cînd am intrat la ea în casă, şi am poftit-o la noi, m-a rugat s-o scuz cîteva minute pînă se schimbă . . .

— Şi . . . ? îl întrerupse din nou Apostolescu.

— Şi . . . nu s-a schimbat de loc — răspunse flegmatic Simionescu. Aşa cum era îmbrăcată, cînd am venit eu, aşa m-a însoţit . . .

— Asta la ce concluzii te poate duce? îl ironiză Apostolescu, că are o garderobă săracă . . . ?

— Aş! Nu despre asta-i vorba — replică Simionescu, fără să ţină seama de ironie. Cînd m-a rugat s-o scuz pentru cîteva minute, şi a trecut în altă cameră, avea la gît un lănţişor de aur, iar cînd a revenit . . . nu-l mai avea! N-aş vrea să spun că abandonarea lănţişorului reprezintă, în mod obligatoriu, un fapt semnificativ . . . da', în tot cazul, e curios! . . .

— Eşti sigur de ce spui?

Simionescu nu mai răspunse, dar, privindu-l cu seriozitate pe Apostolescu, îşi înclină de cîteva ori capul.

Apostolescu îşi aprinse gînditor o ţigară şi trase cîteva fumuri din ea, apoi se decise.

Aduse lîngă el telefonul şi, după ce ridică receptorul, formă şase numere.

„Alo, cu tovarăşul procuror Lupu, vă rog . . . Vă salut . . . Bineînţeles, cine altul şi-ar permite să vă deranjeze . . . Nu, încă nimic precis, numai tatonări prin audieri . . . Vă rog să n-aveţi nici o îndoială, şi eu aş vrea ceva mai concret. De altfel, acesta şi este motivul pentru care v-am telefonat; unul dintre suspecţi a făcut, aparent, o mişcare greşită şi am vrea s-o verificăm . . . Şi mie îmi pare rău că sînteţi ocupat pînă după amiază, dar ce-i facem? . . . E adevărat că nu arde, dar s-ar părea că am depistat unul dintre obiectele care au aparţinut studentei dispărute . . . Nu, lănţişorul de aur . . . Am înţeles, îl trimit pe Simionescu şi pe suspecta . . . La revedere."

— Cum a auzit de lănţişor, n-a mai fost ocupat — zise Simionescu rîzînd.

— Să fiu în locul tău aş lăsa rîsul pentru la urmă, nu de alta, da' dacă ai greşit-o . . . Lupu te mănîncă! Mai ai timp să spui pardon — îl tachină Apostolescu.

— Lasă, şefu', mai bine colţii lupului decît pierderea unei urme atît de promiţătoare. Vii cu noi?

— Nu, aştept pe cineva. Du-te, cu coana Aglaia, să-l iei pe procurorul Lupu şi purcedeţi împreună la descindere.

După ce rămase singur, Apostolescu îşi privi cadranul ceasului şi comandă două cafele la bufet. În timp ce se gîndea la tactica pe care trebuia s-o adopte la audierea doctorului Antonescu, presupusul colaborator al lui Dîrlogea, se auzi o ciocănitură în uşă.

La invitaţia lui Apostolescu, îşi făcu apariţia un

subofițer de miliție, care, după ce-l salută milităreşte, raportă:

— Tovarăşe căpitan, la ordinul dumneavoastră, l-am adus pe deținutul Tică Furnărachis, zis Costică Grecul, zis Sfîrlează.

— Unde-i? întrebă Apostolescu.

— Aşteaptă afară . . .

— Pofteşte-l înăuntru şi rămîi pe culoare, te rog — ceru Apostolescu.

Bărbatul care intră în birou, la chemarea gardianului, nu părea să aibă mai mult de 35 de ani şi era îmbrăcat în haine vărgate. Ochii mici şi şireți erau ascunşi în dosul unei perechi de ochelari cu lentile verzui şi pentru a compensa scurtimea părului, tuns a la boxer, purta o mustață simetrică, foarte englezească.

— Să trăiți, domn' căpitan! spuse el plin de efuziune, cînd îl văzu pe Apostolescu.

— Bună, Tică! răspunse bine dispus Apostolescu, în timp ce îi strîngea mîna şi îl pofti să ia loc. Ți s-a făcut dor de mine?

— Aşa-i, domnu' căpitan! confirmă el vesel.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă şi, la invitația lui Apostolescu, intră fata de la bufet cu o tăviță pe care se aflau două cești de cafea.

— Te rog să te serveşti — îl îmbie Apostolescu, cînd rămaseră singuri. Dacă ai venit la mine voluntar, te bucuri de toate onorurile cuvenite musafirilor . . .

— Vă rog să nu insistați. Știți că sînt politicos şi nu pot să vă refuz . . . mai ales că de-o săptămînă de cînd sînt la „pension“ n-am mai pus în gură o cafea ca lumea.

— Ce să-ți fac, mă Tică, dacă nu te astîmperi? . . . îl mustră Apostolescu, în timp ce-i oferea pachetul lui cu Snagov.

— Asta-i soarta, domnu' căpitan! Vorba cîntecului „M-am jurat de mii de ori . . . “, da' cum văd un buzunărel mai dolofănaş, nu ştiu cum se face, scăp mîna înăuntru . . . N-am ce-i face! Probabil că ăsta-i viciul meu . . . Aşa cum unii îi trag cu femeile sau cu băutura, eu îi trag cu „caraimanu'“ . . .

— Ar fi de preferat să te limitezi la primele două vicii, asta te-ar scuti de închisoare. Nu-i păcat de tine? Două treimi din viață ți le-ai petrecut în detenție.

— Domnu' căpitan, nu mă mai prelucrați, că . . . nu ține! Aşa-s eu . . . ! De altfel, eu cred că milițienii ar trebui să ne fie recunoscători pentru activitatea noastră . . .

— Cum asta?! întrerupse intrigat Apostolescu.

— Da' e simplu! Dacă n-ar fi bolnavi, ar mai exista profesiunea de medic? Dacă n-am fi noi, infractorii de profesie, ar mai exista polițişti?

— Bravo, Tică! Ieşeam la pensie şi nu ştiam cui trebuie să-i fiu recunoscător pentru slujba mea — rîse amuzat Apostolescu. Dar ia spune-mi, cum se face că ai asociat situația bolnavului cu cea a infractorului . . . ? Consideri cumva că incapacitatea recidiviştilor de a se adapta la viața socială este tot o maladie? . . . În fond n-ar fi exclus ca lucrurile să stea chiar aşa! De ce n-am admite că unii oameni pot să sufere, să zicem, de pojar . . . , iar alții de amoralitate?! Un argument, în favoarea acestei idei, rezultă chiar din starea de recidivare continuă a unor infractori — bineînțeles, nu fac abstracție de tine . . .

deşi eşti de faţă! —, care, conştienţi fiind de represaliile atrase de fapta lor, persevereză pe calea propriei pierzanii...

— Domnu' căpitan! — îl întrerupse Tică Grecul — că mi-aţi răstălmăcit spusele mai treacă-meargă..., că aţi ajuns la concluzia că sufăr de o amoralitate cronică, în sfîrşit, fie... Da' să mă prelucraţi n-admit! Fiecare cu meseria lui. E bine?

— De acord, să lăsăm sfaturile şi filozofia de-o parte... Tot n-ajută! De ce ai cerut să stai de vorbă cu mine?

— Domnu' căpitan, am un „pont tare" pentru dumneavoastră.

— Şi pentru ce m-ai ales tocmai pe mine?

— În primul rînd, pentru că sînteţi „salon", şi apoi, pentru că „pontu" vă priveşte numai pe dumneavoastră.

— Mai serveşte o ţigară şi apoi deşartă-ţi sacul — îl îndemnă Apostolescu.

— Mai întîi, trebuie să-mi spuneţi dacă vă mai ocupaţi de cazul femeii ciopîrţite?

— Mă ocup, Tică! confirmă Apostolescu, privindu-l mai întîi intrigat, apoi, lăsîndu-şi capul pe spate, izbucni într-un hohot de rîs: Te pomeneşti că ai venit să-ţi recunoşti fapta şi să te predai?

Tică Grecul se întunecă la faţă şi, privindu-l dojenitor, spuse:

— Domnu' căpitan, chiar aşa o părere proastă aveţi despre mine...? Deşi ne cunoaştem de aproape zece ani, credeţi că sînt în stare să iau viaţa unui om?

— Nu, Tică, nu pot să te cred în stare de o astfel de ispravă... Tocmai de aceea, dîndu-mi seama de absurditatea acestei eventualităţi, am rîs. Te cunosc

atît de bine încît mai degrabă aş putea să te văd devenind om cinstit... ceea ce-i paradoxal! Ia zi, Tică. Ce-ai să-mi spui?

— Domnu' căpitan, am urmărit şi eu, ca toţi ceilalţi, împrejurările în care au fost descoperite coletele, precum şi evoluţia anchetei. Astfel am şi aflat, din ziare, că dumneavoastră conduceţi investigaţiile...

Apostolescu, care îşi cunoştea prea bine interlocutorul, îşi dădu seama că omul din faţa lui are, într-adevăr, ceva de spus şi-l întrerupse nerăbdător:

— Tică, nu mă ameţi în introduceri... Deşartă-ţi sacul!

Tică Furnărachis, zis Costică Grecu, zis Sfîrlează, se uită cu şiretenie, prin lentilele ochelarilor săi verzi, în ochii lui Apostolescu şi, citindu-i nerăbdarea, ezită cîteva clipe, cu vădită intenţie de a-l fierbe, apoi se decise să vorbească:

— În ziua cînd a fost găsit primul colet, cel din sala de aşteptare, eu am fost în gară cu intenţia de-a „sălta" ceva... da', văzîndu-l acolo pe domnu' maior Mihăilă, am preferat să mă evacuez de urgenţă. Ştiţi cum e domnu' Mihăilă...? Mai întîi te „umflă"... şi abia după aceea te întreabă ce-nvîrteşti!... Deci — relua infractorul —, pe la şapte şi un sfert, în ziua aceea, începusem că urc treptele de la intrarea din Calea Griviţei, cînd am remarcat în faţa mea, la vreo doi metri distanţă, un bărbat care făcea acelaşi lucru. Ţinea în fiecare mînă cîte un pachet...

— Cum erau pachetele? îl întrerupse Apostolescu.

— Unul corespundea cu descrierea făcută în ziare pentru coletul găsit în gară, celălalt era ceva mai mic ca jumătatea primului.

— Bine, Tică, continuă.

— Tot ce mi-a atras atenţia asupra persoanei respective, a fost buzunarul de la spatele pantalonului, în care se vedea conturul unui portofel. Cu toate că aş fi vrut să-i inventariez conţinutul, a trebuit să-mi înfrînez curiozitatea... Ştiţi, în acel moment urcau scările numai cîteva persoane, şi alea răsfirate, şi n-am vrut să mă fac de „chermeză". După ce am intrat în gară, m-am îndreptat spre peronul unde trebuia să vină Orient-Expresul şi, datorită aglomeraţiei, l-am pierdut din vedere pe domnul de care v-am vorbit.

Cînd am ajuns pe peronul respectiv şi m-am aşezat pe-o bancă, pentru a aştepta trenul, am zărit scăfîrlia ţuguiată şi blondă a domnului maior Mihăilă şi am preferat să mă „topesc" înainte de a mă lăsa luat de-o aripă. Profitînd de faptul că tocmai trecea un electrocar încărcat cu colete poştale, m-am grăbit să-l pun între mine şi domnul Mihăilă şi am tulit-o. Cînd am ajuns pe peronul principal, am cîrmit-o la dreapta, pentru a pleca prin ieşirea care dă în strada Dinicu Golescu. Mai aveam vreo zece paşi pînă la ieşire, cînd ce-mi văzură ochii... Înaintea mea era vechea mea cunoştinţă, domnul cu cele două pachete! de astă dată avea numai unul, pe cel mic. Ei bine, m-am considerat provocat într-un mod neleal şi, înfrîngîndu-mi rezistenţa — deşi, mărturisesc, am citit cu multă atenţie cele zece porunci cuprinse în Decalog! — şi, apropiindu-mă de el, în momentul cînd păşea prin ieşire, l-am împins uşor cu mîna stîngă în coapsă şi... strecurîndu-mi cu dreapta portofelul în buzunar, am alergat să prind tramvaiul 12 care tocmai intra în staţie.

— Am coborît la Liceul Lazăr, am traversat bulevardul Republicii şi, mergînd pe strada Grădina cu Cai, am inventariat conţinutul portofelului... Avusesem o zi bună; conţinea optşpe' „nicuşori"! Cînd am ajuns pe cheiul Dîmboviţei, m-am rezemat puţin de balustradă, pentru a privi o casă de peste drum, şi... cînd am plecat, apa murdară şi tulbure ducea la vale portofelul uşurat de bani. Asta a fost tot! îşi termină Costică Grecul relatarea.

— Spune-mi, Tică, cam cît timp s-a scurs din momentul cînd l-ai văzut la intrarea din Calea Griviţei şi pînă l-ai „operat" la ieşirea dinspre Dinicu Golescu?

— Păi, cît mi-a trebuit mie să dau un tur pe peronul Orient-Expresului... vreo şase — şapte minute.

— Eşti sigur că pachetul mare corespundea cu descrierea făcută în ziare?

— Foarte sigur! Mai ales că ziarul, în care era învelit coletul, lăsa să se vadă, printr-o plesnitură de vreo două-trei degete, o bucată de pătură gălbuie...

— S-ar părea că ai dreptate, Tică! ... zise Apostolescu gînditor. Descrie-mi-l, te rog.

— Tocmai, domnu' căpitan, că aici este clenciul... Tot ce m-a interesat pe mine, din punct de vedere profesional, se situa sub centură. Ştiu că este foarte puţin, dar... numai partea inferioară pot să v-o descriu — zise el, ridicîndu-şi umerii într-un gest de regret.

— Încearcă să-ţi aminteşti semnalmentele generale, ca înălţime, vîrstă etc. — insistă Apostolescu.

— Păi să vedem — zise el gînditor —, ţinînd seama de faptul că în momentul în care i-am „săltat"

portofelul a trebuit să fac o mică flexiune a genunchiului, înseamnă că era mai scund decît mine... Adică înălţimea lui este sub un metru şi şaptezeci şi cinci...

În ceea ce priveşte vîrsta are în jur de cincizeci de ani, deoarece, în momentul cînd m-am lipit de spatele lui, pentru a strecura portofelul în buzunarul meu, i-am zărit părul încărunţit de pe ceafă.

— Bine — zise Apostolescu, treci la descrierea părţii inferioare.

— Avea — începu el, de astă dată fără nici cea mai mică ezitare — un pantalon din tergal bej, o curea din piele maron închis şi o pereche de pantofi tip „Romarta", împletiţi, tot de culoare maron închis. Toate erau nou-nouţe... ori dezbrăcase un mort tocmai atunci ori — şi asta o cred, mai degrabă! — era un tip de bun gust şi cu parale... De altfel, această ipoteză este întărită şi de faptul că avea la el o duzină şi jumătate de „nicuşori". Nu? Ah, să nu uit! adăugă el repede. Poate că vă este de folos. Am remarcat, cînd urcam treptele gării după el, că mîinile, cu care-şi căra cele două pachete, erau curate şi îngrijite.

— Avea acte în portofel?

— Da, am zărit un buletin de identitate, ceva care semăna cu o legitimaţie de serviciu sau cu un notes pentru numere de telefon, nişte hărţi împăturite etc.

— Nu te-ai uitat să vezi cum îl cheamă?

— Mai întîi, nu sînt o fire prea curioasă de felul meu, apoi nu ţineam să mă găsească cineva cu corpul delict asupra mea, aşa că m-am debarasat imediat de el, aruncîndu-l în gîrlă.

— Păcat, mare păcat, că n-ai fost curios, mă Tică

— zise Apostolescu resemnat. Apoi, citind regretul de pe faţa interlocutorului său, spuse: lasă, Tică, că tot îl prindem noi. De altfel, informaţia pe care mi-ai furnizat-o, deşi incompletă, este suficient de valoroasă. Na, c-am şi uitat de cafele... încă un pic şi se transformau în „café-glacé" — zise Apostolescu zîmbind şi oferindu-i pachetul lui cu ţigări.

— Da', ia spune-mi, de ce ai venit abia acum să-mi povesteşti tărăşenia asta? întrebă Apostolescu, după ce sorbi cîteva guri din cafea şi puse ceaşca la loc pe farfurioara ei, care rămăsese pe birou.

— Păi cînd să fi venit, domn' căpitan...? Cînd i-am săltat „nicuşorii"...? Domnu' căpitan, eu ştiu că meseria-i meserie şi... oricît de simpatic şi binevoitor sînteţi dumneavoastră cu noi în general, şi cu mine în special — zise el, închizînd prieteneşte o pleoapă în dosul lentilei verzui —, nu puteaţi trece cu vederea faptul că am „împrumutat" portofelul fraierului. Şi atunci, mi-am spus că-i mai cuminte să stau cu capul în tranşee, ca pe front, cine-l scoate,-l pierde...!

— Şi acum, cum de te-ai decis să vii la mine? Te mustră conştiinţa?

— Aş! Ce-i aia? N-am eu astfel de slăbiciuni... Să ştiţi că la alt anchetator nu m-aş fi dus, cu dumneavoastră e altceva... Deşi aplicaţi legea, ca şi ceilalţi poliţişti, nu faceţi economie de suflet. Nici unul dintre cei trimişi de dumneavoastră la „pension" nu vă poartă pică! Cu toţii consideră că sînteţi un băiat „salon".

— Mă Tică, lasă periuţa, că nu ţine... Mai bine mi-ai răspunde la întrebare, de ce te-ai decis abia acum să vii la mine?

— Domnu' căpitan, am făcut și eu o socoteală simplă. Dacă tot am luat, acum o săptămînă, o condamnare de trei ani, oare e posibil să-mi pună domnul Apostolescu și chestia asta în spate? ... Categoric, nu! Credeți c-am greșit? întrebă el, cu o șiretenie nedisimulată.

— Am să răspund și eu ca tine: Categoric, nu! Ba, mai mult, îți mulțumesc.

*
* *

Cînd rămase singur, ridică receptorul și-l ceru pe maiorul Ciocîrdel.

— Ascultă, Fănică, cum stăm cu investigațiile în cazul femeii ciopîrțite? ... Aha, deci ai epuizat lista persoanelor din anturajul familiei Berbecaru fără să obții vreun rezultat. Da' cu doamna Niculescu ai discutat? ... Perfect, verifică și persoanele de pe această listă ... Nu, nici nu mă îndoiesc că te ocupi de asta, te-am chemat pentru altceva ... Lasă dragă, de ce să-i dau concursul altuia și nu unui prieten? ... Știu eu că la prima ocazie, ai fi gata să cedezi prietenia mea, fără filodormă ... da' nu se poate, chiar dacă tu nu mă vrei, eu te vreau ... Uite despre ce-i vorba, mă interesează o persoană care a reclamat — între 27 mai, ziua cînd am găsit primul colet al femeii ciopîrțite, și 5 iunie — că i s-a furat un portofel cu acte și 1 800 de lei ... Da, tot despre cazul Gligorescu este vorba. Stai că n-am terminat. Există și o a doua ipoteză: să fi cerut un buletin nou de identitate pe motiv de pierdere, distrugere etc. ... Bineînțeles, tot în perioada 27 mai și 5 iunie ... Nu, nu cred că este necesar să ne referim la întreaga țară, ne rezumăm numai la Capitală. Și încă ceva ... Nu, cu asta jur că am terminat. Spune-i băiatului care se va ocupa cu treaba asta că persoana căutată este un bărbat, în vîrstă de peste 40 de ani și, după toate probabilitățile, are o profesie în care nu se folosesc mîinile; deci un intelectual ... Perfect, cînd ai ceva, anunță-mă ... La revedere.

După ce termină convorbirea se uită la ceas și, văzînd că este trecut de ora două și jumătate, vru să se ducă la masă, dar se răzgîndi. Simionescu putea să apară din moment în moment și era nerăbdător să cunoască rezultatul percheziției.

Pentru a-și ameți foamea, mai comandă o cafea la bufet.

Capitolul XXX

LĂNȚIȘORUL DE AUR

Tocmai terminase de băut cafeaua și își aprinsese încă o țigară, cînd apăru Simionescu bine dispus.

— Sigur, șefu' cu cafeluța și amploiatul, cu transpirația ...

— Să-ți comand și ție o cafea?

— Nu, șefu'! Mai întîi mergem să mîncăm ... cafeaua după aceea.

— Unde-i martora? întrebă încordat Apostolescu.

— Am lăsat-o să se odihnească... în arestul preventiv...

— Ești nebun! cum arestezi un om fără mandat?

— Mă jignești, șefu'! Mă știi pe mine în stare să comit o ilegalitate? — protestă Simionescu, zîmbind misterios. Ai uitat că nea Lupu era cu mine? Să fiu al dracu dacă am deschis gura, singur a semnat ordinul de reținere pe 72 de ore. Ei, șefu', nu mai fi atît de neliniștit, totu' e în ordine! Hai să mîncăm, și-ți spun ce-am făcut — mai adăugă Simionescu și, luîndu-l pe Apostolescu de braț, ieșiră din birou.

*

* *

— Acum ar merge o cafea — propuse Simionescu, trei sferturi de oră mai tîrziu, cînd se înapoiară de la masă.

— Lasă, nu mai bea atîta cafea că-ți face rău...

— Cum, șefu', dumneata bei toată ziua cafea și mie-mi face rău? Asta-i culmea nedreptății!

— Ascultă, victimă a societății, dacă ești băiat cuminte și ascultător, cînd plecăm, te invit în oraș la o cafea și un coniac bun. De acord?

— Cînd plătește șefu', mai e vorbă? Gata oricînd!

— Hai, ia-o din loc și adu-o pe coana Aglaia aici! — ceru Apostolescu pe un ton imperativ, deși se afla într-o dispoziție incomparabil mai bună decît cea cu care plecase să mănînce în compania lui Simionescu.

— Vă rog să luați loc, doamnă Negulescu — o invită Apostolescu, după ce sora medicală intră în biroul său.

Așteptă pînă ce femeia luă loc pe scaunul oferit, apoi, etalînd pe birou un lănțișor de aur, de care atîrna un mărțișor reprezentînd o rîndunică cu o inimioară în cioc, întrebă:

— De unde aveți acest obiect?

— L-am cumpărat mai de mult de la un bijutier — răspunse interogata cu siguranță.

— Vă rog să precizați, cînd anume l-ați cumpărat?

— Acum vreo trei ani.

— Vă rog să-mi spuneți numele și adresa bijutierului — ceru Apostolescu.

— Nu înțeleg rostul acestor întrebări și scopul aducerii mele aici! se încinse interlocutoarea. Dacă credeți că l-am furat, dovediți-o!

Apostolescu o privi cîteva clipe liniștit, apoi începu să vorbească:

— Trebuie să vă fac o precizare, pe care colegul meu a omis-o cînd v-a adus aici. Procurorul, care a asistat la percheziția efectuată la domiciliul dumneavoastră, a ordonat să vă reținem trei zile în arest pentru cercetări. În cazul că refuzați să lămuriți proveniența acestui lănțișor, vom uza de mandatul pe care-l avem și vă vom trimite la arest. Astfel veți avea posibilitatea să meditați dacă este mai bine, pentru dumneavoastră, să ne dați sau nu explicațiile pe care le cerem. Iar dacă vom constata că cele trei zile de meditație nu v-au adus sfatul cel bun, vom cere procurorului să vă mai acorde un răgaz pentru gîndire.

Precizarea lui Apostolescu păru să-și facă efectul scontat. Aroganța cu care intrase în birou se transformă într-o vizibilă solicitudine.

— Bine, tovarășe ofițer, dar ce aveți cu mine?

Este interzisă păstrarea unui obiect de aur? În fond, un fleac de cîteva sute de lei . . . !

— Nu, doamnă, sînteţi liberă să posedaţi orice doriţi, chiar şi bijuteriile coroanei britanice — bineînţeles dacă Scotland Yard-ul nu ne solicită sprijinul în această direcţie! Singura abatere de la acest principiu apare atunci cînd obiectul respectiv prezintă o anumită semnificaţie. În această situaţie se află acest lănţişor — zise Apostolescu, arătîndu-l cu degetul — şi nu aveţi altă alternativă decît să-i explicaţi provenienţa. — Vă ascult.

— Bine, dar nu-mi mai amintesc . . . L-am cumpărat pe stradă, de la un necunoscut — zise ea, brusc inspirată.

— Dacă este un necunoscut, de unde aţi ştiut că este bijutier? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— !!!

— Am impresia că nu avem decît o singură alternativă, să vă lăsăm un răgaz de meditare în arest! Cînd vă veţi reaminti provenienţa exactă a acestui obiect, să ne anunţaţi prin gardianul de serviciu.

Văzîndu-l pe Simionescu că se scoală de la biroul lui, cu vădită intenţie de a executa ordinul bărbatului care o chestionase, se decise:

— Bine, am să vă spun, dar este o poveste penibilă . . . — zise ea şovăind.

— Înlăturaţi-vă reticenţa, doamnă, în profesiunea noastră ascultăm zilnic astfel de poveşti!

— L-am găsit, tovarăşe ofiţer!

— În asta nu-i nimic penibil! zise Apostolescu, zîmbind nu fără ironie.

— Ba da, deoarece ştiu cui i-a aparţinut! De aceea

n-am vrut să vorbesc pînă acum . . . M-am temut că mă veţi acuza de furt . . .

— Vă rog să continuaţi — ceru Apostolescu, văzînd că se opreşte.

— L-am găsit la mine în curte, într-o dimineaţă, şi, vă daţi seama că n-am putut rezista tentaţiei, l-am luat.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Acum vreo doi ani.

— Ne-aţi spus că l-aţi găsit şi nu văd ce legătură are asta cu un furt? Precizaţi, vă rog.

— Nu, este un furt! accentuă ea, gata să izbucnească în lacrimi.

— Povestiţi-ne totul, doamnă — ceru Apostolescu, parcă mai binevoitor.

— Aşa cum vă spuneam, într-o dimineaţă, întorcîndu-mă din piaţă, am găsit acest lănţişor, pe cimentul curţii noastre interioare, şi l-am luat. În primul moment am vrut să mă interesez la vecinii mei cine l-a pierdut, apoi am renunţat. M-am gîndit că fiecare dintre ei va susţine că-i aparţine şi n-am vrut să mă las păcălită. M-am decis să-l păstrez. Însă cîteva ore mai tîrziu am văzut-o pe doamna Stănculeanu, care locuieşte deasupra apartamentului meu, căutînd ceva prin curte. Cînd m-am dus şi am întrebat-o ce s-a întîmplat, mi-a spus că fata ei, care este studentă, a scuturat o faţă de masă şi a aruncat, probabil, afară o amintire de familie: un lănţişor de aur. Tentaţia a fost prea mare şi am tăcut pentru a-l păstra. De aceea n-am vrut să vă spun de unde-l am. M-a reclamat doamna Stănculeanu?

— Vă mulţumim pentru explicaţii, sînteţi liberă să plecaţi — zise Apostolescu, fără să-i răspundă la în-

trebare. Deocamdată lănțișorul rămîne la noi, urmînd să vă comunicăm ulterior ce-am hotărît.

*
* *

— Crezi c-am încurcat-o, șefu'? întrebă Simionescu, după ce rămaseră singuri.

— Știu eu, Dane? În tot cazul, povestea-i destul de plauzibilă... — zise gînditor Apostolescu.

Își aprinse o țigară și începu să tragă din ea, urmărind absent dîra de fum care urca spre plafon.

— Da, reluă el, după cîteva minute —, povestea e al naibii de verosimilă, de aceea am și eliberat-o... În definitiv ce, numai un cîine e scurt de coadă?! Astfel de mărțișoare — adăugă el, luîndu-l în mînă și privindu-l cu atenție — sînt confecționate în zeci de mii de exemplare... Și apoi, dacă a încercat să ne ducă, putem verifica... Dane, ce-ar fi dacă am amîna cafeaua pe care am intenționat s-o bem împreună astăzi?

— Am înțeles aluzia, da' să nu se uite că era vorba și de un coniac lîngă cafea! ținu să precizeze Simionescu.

— În regulă. Hai să mergem! îl îndemnă nerăbdător Apostolescu.

*
* *

Zece minute mai tîrziu, mașina miliției opri în fața spitalului Filantropia.

— Tu știi unde are cabinetul, așa că preiei conducerea expediției — zise Apostolescu, după ce coborîră din mașină.

— În sfîrșit, am ajuns și eu o dată șef! Ceea ce e și firesc... ținînd seama de meritele mele, deosebite! zise Simionescu pornind înainte, cu nasul ridicat la cea mai înaltă cotă pe care putea s-o dea cei 185 de centimetri ai chintalului pe care îl deplasa.

Apostolescu surîse o clipă după trufașul lui amic, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

După ce urcară pînă la etajul doi și parcurseră un culoar lung cu uși pe ambele părți, Simionescu se opri în fața celei care avea numărul 208 și ciocăni ușor.

La invitația unei voci bărbătești, intrară și-l văzură pe Șerban Marinescu, logodnicul studentei dispărute, stînd la un birou și citind un tratat de specialitate.

Era atît de adîncit în lectura sa, încît nici nu avu curiozitatea să vadă pe cine invitase în cabinetul său.

După ce Simionescu închise ușa în spatele lor și privi amuzat către Apostolescu, își drese glasul, suficient de tare, pentru a aminti celui care stătea în dosul biroului că nu mai este singur.

Stratagema dădu rezultatul scontat. Doctorul Marinescu își ridică ochii din carte, mai întîi supărat de lipsa de manieră a intrusului, apoi, recunoscîndu-i pe cei doi anchetatori, se ridică și ocolind biroul, le ieși zorit în întîmpinare.

— Dar ce s-a întîmplat? Aveți vreo veste pentru mine? întrebă el, fără să-și disimuleze surpriza, în timp ce le strîngea mîinile. Vă rog să luați loc — continuă el.

— Nu-i cazul, domnule doctor, sîntem grăbiți —

zise Apostolescu, refuzînd să ia loc pe scaunele oferite. Tot ce dorim de la dumneavoastră este să ne spuneţi dacă acest obiect vă este cunoscut?

Doctorul Marinescu privi lănţişorul din mîna lui Apostolescu şi, pălind, exclamă:

— Dar bineînţeles! Este al Vioricăi! De unde îl aveţi? ... Aţi găsit-o?

— Sînteţi sigur de ceea ce spuneţi? ceru Apostolescu să i se precizeze, omiţînd în acelaşi timp să răspundă la întrebarea interlocutorului său.

— Nu există nici o îndoială! Puteţi controla ... Într-o zi, jucîndu-mă cu Viorica, am tras-o de lănţişor şi i-am rupt toarta ... aceea cu cîrlig. Pentru a nu o supăra, am dus lănţişorul la un bijutier să mi-l lipească.

Apostolescu se grăbi să controleze locul indicat şi remarcă urma sudurii.

— Da, nu mai există nici un dubiu! se adresă Apostolescu colaboratorului său. Să mergem! Domnule doctor, numai pentru asta v-am deranjat şi vă mulţumim ...

— Dar ce s-a întîmplat? insistă doctorul.

— S-ar părea că am găsit o urmă a logodnicei dumneavoastră, dar, pînă nu sîntem edificaţi, nu putem să vă spunem nimic — zise Apostolescu în timp ce-i strîngea mîna.

*
* *

— Ai văzut, şefu', că n-am greşit? Ce fler pot să am, domn'le ... uluitor.

— Termină cu prostiile, Dane! i-o reteză Apostolescu îngîndurat. E aproape opt seara — continuă el, privindu-şi ceasul —, oare nu-i prea tîrziu pentru a face şi cea de a doua verificare?

— Nu ... Cine se culcă vara la ora asta? protestă Simionescu, cînd ajunseră lîngă maşina lor.

— Bine — se decise Apostolescu —, spune-i lui Vartunian unde mergem.

Cîteva minute mai tîrziu, maşina intră pe strada Nicolae Titulescu şi opri în faţa unui imobil cu etaj.

Urcară pe scări pînă la etajul întîi şi se opriră în faţa unei uşi pe care era prinsă o carte de vizită care făcea cunoscut că locatarul apartamentului este „Niculae Stănculeanu — inginer".

Sunară şi, după puţin timp, uşa fu deschisă de un bărbat de statură potrivită, cu tenul măsliniu şi un păr negru şi lung pieptănat, în mod voit, neglijent. Ochii săi căprui se opriră cercetători asupra lui Apostolescu şi îl întrebă ce doreşte.

— Am dori să stăm de vorbă cu domnul Stănculeanu, dacă se poate?

— Eu sînt, cu ce vă pot fi de folos?

— Sîntem de la Brigada omucideri — zise Apostolescu, arătîndu-i legitimaţia — şi, dacă nu vă deranjăm prea mult, am prefera să discutăm în casă.

— Vă rog să mă scuzaţi ... Bineînţeles, poftiţi înăuntru — zise el, deschizînd larg uşa pentru a le face loc.

După ce se instalară, la invitaţia gazdei, pe fotoliile care se aflau într-o încăpere mobilată ca birou, Apostolescu întrebă:

— Domnule Stănculeanu, vizita noastră are un singur obiectiv: să stabilim dacă în ultimii doi ani aţi suferit vreo pagubă.

— Bineînţeles! se însufleţi gazda. Mi s-a forţat o portieră a maşinii şi mi s-au furat o haină de piele şi un aparat de radio cu tranzistori... S-au găsit? întrebă el plin de speranţă.

— Nu, nu la asta mă refeream — zise Apostolescu pe un ton de regret. Ne interesează dacă aţi pierdut un obiect de aur?

— Aur? Dacă aş fi avut aşa ceva în casă, de mult l-aş fi vîndut pentru a-mi mai cumpăra cîteva piese de schimb pentru „Dacia" mea... din păcate, nu-i cazul! zise el rîzînd.

— Aţi mai văzut undeva acest obiect? întrebă Apostolescu, arătîndu-i lănţişorul.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deziluzionez, dar îl văd pentru prima oară.

— Nu vreţi să vă consultaţi şi cu fiica dumneavoastră? insistă Apostolescu.

— Fiica mea?! Poate aţi greşit adresa... n-am nici o fiică. Tot ce mai intră în inventarul casei, în afară de soţia mea şi de mine — bineînţeles —, este domnul Dinu, un drăcuşor de băiat de vreo zece ani, al cărui singur cusur este că citeşte prea multe romane poliţiste... În ceea ce priveşte chestia asta — zise el, arătînd spre lănţişor —, vă asigur că n-a avut niciodată aşa ceva... şi nici nu cred că şi-ar dori, doar e băiat!

— Vă rog să-mi iertaţi insistenţa, dar pentru noi este imperios să stabilim cui i-a aparţinut acest lănţişor, nu vreţi să vă consultaţi şi cu soţia dumneavoastră?

— N-are nici un rost! Ştiţi, este gripată şi stă în pat... În sfîrşit, dacă insistaţi, am s-o întreb, zise

el nemulţumit şi, luînd lănţişorul din mîna lui Apostolescu, ieşi printr-o uşă.

Foarte curînd reveni şi, înmînînd lănţişorul lui Apostolescu, spuse:

— Nu v-am spus eu! Habar n-are de el. Nici n-a văzut şi nici n-a pierdut vreodată ceva similar.

După ce se scuzară pentru deranjul făcut, îşi luară la revedere de la simpatica lor gazdă.

— Şefu', mă duc s-o „umflu"? întrebă nerăbdător Simionescu, în timp ce coborau scările imobilului în care locuia şi Aglaia Negulescu, asistenta doctorului Dîrlogea.

— Nu, Dane. Sînt prea obosit pentru a mai fi în stare să conduc un interogatoriu. Lăsăm pe mîine, cînd, în drum spre birou, am să te rog să treci pe la ea şi s-o aduci.

Capitolul XXXI

AUDIEREA MARTORILOR CONTINUĂ

— Bună'neaţa, şefu'! zise Simionescu, intrînd radios în birou.

— 'neaţa, Dane. Ai adus-o?

— Da, şefu'. Pornim la treabă?

— Pofteşte-o înăuntru.

După ce Aglaia Negulescu fu introdusă în încăpere şi luă loc pe scaun, Apostolescu putu constata că martora nu dormise prea mult în noaptea precedentă.

Era trasă la față, avea cearcăne mari la ochi și părea speriată și nervoasă.

— Am verificat declarația dumneavoastră cu privire la proveniența lănțișorului de aur, și ea nu corespunde adevărului! De ce ați căutat să ne induceți în eroare?

— Am spus așa ca să mă lăsați în pace! N-am nici o legătură cu dispariția studentei... Am găsit lănțișorul pe stradă! răspunse ea cu o voce stridentă.

— De ce ați făcut o legătură între proveniența lănțișorului și dispariția studentei? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— !!!

— Noi n-am făcut această asociere pînă acum! Dumneavoastră de ce o faceți?

Văzînd că interlocutoarea nu se grăbește să-i răspundă, Apostolescu continuă:

— Asta dovedește că știți, mai bine ca oricine, că lănțișorul i-a aparținut studentei Viorica Panaitescu. E adevărat?

— Nu-i adevărat! L-am găsit pe stradă! ... Da, ăsta este adevărul! protestă femeia.

— Recunoașteți că ați participat la avortul provocat studentei Viorica Panaitescu? continuă implacabil Apostolescu.

— Nu, nu recunosc nimic! Eu am plecat în seara aceea la ora nouă... nu știu ce s-a întîmplat mai tîrziu!

— Credeți că doctorul Dîrlogea ar fi putut să-i provoace singur avortul?

— Poate... De unde să știu eu?

— Dacă ați spus „poate", înseamnă că nu excludeți această posibilitate. Nu?

— În definitiv, de ce nu?... A mai făcut și altă dată chiuretaje singur...

— Dacă admiteți această posibilitate, înseamnă că, de fapt, n-ați condus-o pe pacientă pînă la ieșire, cum ne-ați declarat nouă. Altfel trebuia să excludeți complet această ipoteză. Nu-i așa?

— Vă rog să mă lăsați în pace! M-ați zăpăcit cu întrebările dumneavoastră... Eu am condus-o pînă la ieșire și a plecat... Mai mult nu știu!

— Doctorul Antonescu cînd a venit? atacă Apostolescu, în timp ce-i supraveghea cu atenție reacțiile.

Sora Aglaia tresări surprinsă și speriată, apoi, făcînd un efort de a se domina, spuse:

— Nu, nu înțeleg despre ce vorbiți...! De ce trebuia să vină doctorul Antonescu la noi?

— Pentru a putea înțelege despre ce vorbim, s-ar părea că este necesar să mai meditați — zise inflexibil Apostolescu și, ridicînd receptorul, ceru să i se trimită un gardian de la arest. Cînd vă hotărîți să ne spuneți adevărul, să ne anunțați — mai adăugă Apostolescu, în timp ce arestata și însoțitorul ei părăseau biroul.

*

* *

— Deci, pînă în momentul de față, am stabilit — începu Apostolescu meditativ —, fără nici un echivoc, că Viorica Panaitescu a rămas la doctorul Dîrlogea pentru operația de avortare. Avem mai multe surse care ne indică că fata a intrat în casa doctoru-

lui și nici una cît de cît serioasă că a mai ieșit. Dacă la această situație mai adăugăm și faptul că am găsit unul dintre obiectele care i-au aparținut și la care o femeie nu poate renunța de bună voie, ce concluzie putem trage?

— Că n-a mai fost în stare să se opună pierderii bijuteriei, fiind moartă — completă Simionescu. Dar — se grăbi el să completeze —, n-ar fi exclus să-l fi cedat și de bună voie. Plecînd de la ideea că n-avea suficienți bani la ea, putea să completeze suma pretinsă de doctor cu contravaloarea lănțișorului . . .

— Sînt de acord! Este foarte posibil, doar s-au mai văzut astfel de cazuri. Da' unde-i pacienta?

— N-o fi plecat din țară?

— Astea-s copilării, Dane. Fata pe care o căutăm noi e tot atît de vie cît poate fi o mumie egipteană.

— Unde-i corpul atunci? Doar nu-i un ac cu gămălie, să dispară așa, fără urme!

— Cei care au omorît-o i-au ascuns atît de bine corpul încît sînt siguri că nu-l putem găsi. De aici decurge și hotărîrea cu care-și neagă isprava. Ei sînt convinși că, pînă nu descoperim corpul victimei, n-o să găsim nici un judecător dispus să-i condame pentru omucidere.

— Și atunci ce facem?

— Trebuie să continuăm căutarea unei verigi slabe în acest lanț al tăcerii.

— N-ar fi bine să-l audiem și pe doctorul Antonescu? Ținînd seama de vizitele pe care le făcea adesea doctorului Dîrlogea, conform declarației doctorului Mircea Barbu, precum și de reacția pe care a avut-o Aglaia Negulescu cînd a fost întrebată despre participarea doctorului Antonescu la avort, n-ar fi justificată o discuție cu el?

— Ba da, Dane. Dar, pînă la el, aș vrea să mai audiez doi matori cu care n-am discutat pînă în prezent, cine știe, poate mai scoatem ceva.

*
* *

Mașina celor doi detectivi intră pe strada Polizu și opri în fața locuinței doctorului Dîrlogea.

Ușa fu deschisă de aceeași femeie scundă și dolofană care-i primise și la prima lor vizită în casa doctorului.

Cînd deschise ușa, fără să pară că i-a recunoscut, îi anunță grăbită:

— Tomnu toctor e dus la fie, rog frumos feniți alta tat . . .

— Nu-i nimic dacă domnul doctor este plecat la vie, noi cu dumneavoastră vrem să discutăm. Sîntem de la miliție.

— Fai de mine, da nu facut nimica rau — zise ea speriată.

— Nimeni nu spune că ați făcut ceva rău, dorim numai să vă întrebăm ceva — zise amuzat Apostolescu, în timp ce o urmau în sala de așteptare, unde se opriră și luară loc cu toții.

— Vă rog să vă uitați la aceste poze — zise Apostolescu, punînd în fața ei șase fotografii —, ați mai văzut vreodată una dintre fetele astea?

Bătrînica începu să se uite la ele pe rînd, și, cînd ajunse la a patra fotografie se opri și începu să o privească cu atenție.

— Diese Fräulein io cunosc — se decise ea, întinzîndu-i fotografia Vioricăi Panaitescu.
— De unde o cunoaşteţi?
— Im Winter fost şi facut afort la tomnu toctor.
— Cînd şi-a făcut avort la domnul doctor?
— Iarna trecut . . . im Winter, io povtit la tînsa in casa.
— A venit singură sau era însoţită de cineva?
— Ja intrat singur . . . aber io fasut iubit te la tînsa ramas la strata.
— A rămas mult la domnul doctor sau a plecat repede?
— Ich no făsut cînd ia plecat.
— Dar că şi-a făcut „afort“ aţi văzut?
— Asta făsut! Io dus la ia ceai de doi ori.
— De ce trebuia să-i duceţi ceai? întrebă mirat Apostolescu.
— Keine Ahnung![1] Tomnu toctor spus la mine tai ceai totdeauna la vemei înainte afort şi tupa afort.
— Cînd i-aţi dat prima oară ceai, ce făcea „vemeia“?
— Tomnu toctor spunea la tînsa operaţion uşor, nicht vrica la tînsa.
— Era acolo şi sora Aglaia?
— Jawohl!
— Ce făcea?
— Pregătit masu und instrument pentru operatzion.
— Şi cînd aţi dus cel de al doilea ceai, ce făcea fata?

[1] Habar n-am!

— Cînd dus ceai, Fräulein culcat la Diwan.
— Altceva aţi mai văzut?
— Ja. Vazut Madchen mic auf dem Tisch, in tavitzu . . .
— Aţi văzut o fetiţă mică pe masă, într-o tăviţă? repetă Apostolescu pentru a vedea dacă a înţeles-o bine.
— Ja, era un fetiţu mic — confirmă ea, arătînd între palme un interval de aproximativ 30 de centimetri.
— Şi pe urmă ce s-a mai întîmplat?
— Mai tîrsiu, fenit la mine Nuţa şi cerut încă otat ceai.
— Cine este Nuţa?
— Femeia care ajutat la curăţenia cîteodat.
— Adică Nuţa este o femeie de serviciu care vă ajuta cîteodată la curăţenie.
— Ja.
— Şi unde este acum?
— Io nu şti . . . — ridică bătrînica din umeri.
— Ce a făcut Nuţa cu ceaiul, l-a luat pentru ea?
— Nu, spus la mine: tomnu toctor cerut pentru Fräulein care făcut afort.
— Şi ce s-a mai întîmplat după aceea?
— Eu culcat sus in salon de la toamna . . .
— De obicei dormiţi în altă parte?
— Ja, ich torm in cabinet de la tomnu toctor tacă nu ocupat cu afort.
— După ce v-aţi culcat, s-a mai întîmplat ceva? îşi reluă Apostolescu chestionarea.
— Ja, peste una ora sculat la mine telefon şi tomnul toctor cerut duce io gheaţa de la frigidere in cabinet şi io dus gheaţa . . .

— Puteți să-mi spuneți cine era în cabinet cînd i-ați dus gheața?
— Io nu poate spune, nu lăsat inauntru. Aglaia luat la mine ghiață și incuiat ușa.
— Pe domnul doctor Antonescu îl cunoașteți?
— Ja, prieten la tomnu toctor.
— În seara cînd i s-a făcut avort fetei din fotografie, doctorul Antonescu a fost pe la dumneavoastră?
— Ja, a fenit sofort cum plecat tomnii Siropean și Moraresc.
— Pe Nuța, femeia care vă ajuta la curățenie, știți unde am putea s-o găsim?
— Io nu ști, cînd fost nevoie tomnu' toctor chemat tînsa la telefon.
— Cum vă numiți?
— Katy.
— Bine, noi vă mulțumim pentru tot ce ne-ați spus. Auf wiedersehen! spuse Apostolescu luîndu-și rămas bun de la bătrînică.

*
*   *

Vezi, Dane, ce înseamnă să ocolești unii martori numai pentru că nu par destul de interesanți? Dacă colegii noștri care au anchetat cazul prima oară ar fi discutat și cu Katy, dosarul Viorica Panaitescu n-ar mai fi avut ce căuta la noi — zise Apostolescu, după ce ieșiră în stradă.
— Șefu', n-ar fi fost cazul s-o audiem și pe soția lui Dîrlogea?
— Am avut această intenție, dar consider că putem renunța la ea. Tot ce ne-ar fi putut interesa ne-a spus Katy.
— Deci putem trece la doctorul Antonescu?
— Exact. Hai să-l luăm și pe procurorul Lupu cu noi.

Capitolul XXXII

DOCTORUL ANTONESCU

Ușa le fu deschisă de către doctorul Antonescu, un bărbat înalt și bine legat, în vîrstă de 45—50 de ani. Tenul lui măsliniu era și mai puternic reliefat de halatul alb pe care-l purta, iar fața sa, cu trăsături energice, nu trăda nici o surpriză atunci cînd procurorul Lupu își declină calitatea.
După ce trecură prin sala de așteptare și intrară în cabinetul medicului, fură poftiți să ia loc pe fotoliile ce se aflau în jurul unui birou.
— Cu ce vă pot fi de folos? se interesă el, după ce se instalară cu toții.
— Domnule doctor — începu Lupu —, sîntem însărcinați cu anchetarea împrejurărilor în care a dispărut studenta Viorica Panaitescu. Întrucît această fată a fost și la dumneavoastră în ziua cînd a dispărut, vă rugăm să ne relatați tot ce știți despre ea.
— Am mai dat o declarație în acest sens, în urmă cu cîteva luni, la miliție. Credeți că e necesar s-o mai repet?
— Da, vă rugăm.

— Mă rog — zise el făcînd un gest de resemnare —, dacă doriți... Fata la care vă referiți, și ulterior am aflat la miliție că se numește Viorica Panaitescu, a venit la mine, în ultimele zile ale lui februarie, să-i fac o întrerupere de sarcină. Evident că am refuzat-o, mai întîi nu sînt de acord cu întreruperea unei sarcini — deoarece consider că violează și lezează o lege sfîntă a naturii! —, apoi, chiar dacă aș fi vrut să-mi plec urechea la rugămințile ei, eu sînt internist, nu ginecolog.

Cînd i-am explicat că eu nu mă ocup cu efectuarea avorturilor a început să se lamenteze și să-mi spună că se află într-o situație disperată, deoarece copilul ar urma să se nască chiar în perioada de examene, ceea ce ar duce la pierderea anului la facultate. Văzînd că nu ajunge nicăieri cu insistențele ei, m-a rugat s-o recomand unui doctor care ar putea totuși să-i provoace avortul. Atunci am trimis-o la doctorul Dîrlogea, un coleg de-al meu, care știam că cere niște onorarii exorbitante, incompatibile cu posibilitățile unei studente, așa că puteam fi sigur că-mi voi fi păstrat intacte principiile mele morale, scăpînd în același timp de ea. Asta e tot ce pot să vă spun, deosebit de faptul că de atunci n-am mai văzut-o!

— Înainte de discuția pe care ne-ați relatat-o, nu a mai fost niciodată la dumneavoastră? întrebă Lupu.

— Nu, în seara aceea am văzut-o pentru prima oară.

— Cînd s-a prezentat la dumneavoastră, v-a spus că este trimisă de cineva?

— Nu, a venit din proprie inițiativă, orientîndu-se după firma pe care o am în stradă.

— Cînd a venit la dumneavoastră, era singură sau însoțită de o colegă de-a ei? interveni pentru prima oară Apostolescu, pînă atunci ocupat cu deslușirea titlurilor pe care le aveau cărțile din biblioteca aflată în spatele doctorului.

— După cum v-am mai spus, era singură.

Apostolescu nu făcu nici un comentariu și își reluă interesanta sa ocupație, coborîndu-și privirea la raftul următor.

— Deci — reluă firul interogatoriului Lupu — ați trimis-o pe studentă la doctorul Dîrlogea... Și după aceea ce s-a mai întîmplat?

— Altceva nu mai știu, deoarece, după vreo zece minute, am coborît în stradă, mi-am luat mașina și am plecat la soția mea, unde am rămas toată noaptea. Ulterior, a doua sau a treia zi, nu-mi mai amintesc, s-a prezentat la mine un bărbat tînăr care, pretinzînd că este logodnicul fetei, mi-a spus că aceasta n-a mai venit acasă. Am făcut tot ce se putea face, l-am trimis la doctorul Dîrlogea. Dar foarte curînd a revenit, spunîndu-mi că Dîrlogea refuză să discute cu el. Atunci, de față cu logodnicul fetei, i-am dat un telefon lui Dîrlogea și l-am rugat să-mi spună ce s-a întîmplat cu pacienta pe care i-am trimis-o. Mi-a răspuns, ceea ce eu scontasem de fapt, că a trimis-o la plimbare, deoarece n-avea la ea decît 500 de lei, față de 3 000 de lei cît pretindea el pentru un avort pînă în luna a treia; fata fiind în luna a șasea.

— Nu locuiți împreună cu soția dumneavoastră?

întrebă Apostolescu, fără să-și ia ochii de pe cărțile orînduite pe rastelul din spatele doctorului.

— Nu, ne-am despărțit la sfîrșitul anului trecut. Soția mea și-a cumpărat un apartament pe credit și m-am dus să-l văd în noaptea cînd m-a vizitat studenta de care vă interesați.

— Ați rămas mult timp acolo? întrebă din nou Apostolescu, fără să-și întoarcă privirea de la cărți.

Simionescu era contrariat de impasibilitatea șefului său. După ce alergaseră atîtea zile pentru a dezlega enigmaticul caz, tocmai acum, cînd negura începuse să se disperseze, îl găsise bibliofilia.

— Pînă a doua zi, cînd am plecat direct la spital.

— Asta înseamnă că, cu această ocazie, v-ați și împăcat cu soția dumneavoastră. Nu?

— Într-adevăr, așa am crezut și eu. Ulterior a trebuit să constat că mă înșelasem. Ce să-i fac? Este o fată bună, dar mă omoară cu gelozia, prin nimic justificată.

Apostolescu, fără să-l fi privit, sesizase o modulație a vocii doctorului și insistă:

— De cîte ori ați mai fost la soția dumneavoastră după vizita de care ne-ați vorbit?

— Nu înțeleg ce amestec au relațiile dintre mine și soția mea! Ați venit pentru a ancheta dispariția unui om sau pentru a vă amesteca în problemele a doi soți? protestă el, ridicînd tonul.

— Nu sînteți obligat să răspundeți la această întrebare — confirmă procurorul Lupu, uitîndu-se dezorientat spre Apostolescu.

Apostolescu nu se grăbi să dea o replică la întrebarea mută a procurorului, nu că ar fi vrut să-l lase în încurcătură, ci pur și simplu pentru că nu

văzuse apelul din ochii acestuia; nu terminase încă de parcurs toate titlurile cărților din bibliotecă.

Simionescu intui în sfîrșit ce urmărea Apostolescu și puse o întrebare clasică pentru stabilirea unui alibi:

— Domnule doctor, vă rog să-mi spuneți cum se numește și unde locuiește acum soția dumneavoastră?

— Se numește Mariana Săndulescu și locuiește în strada Povernei 29.

— N-ați fost căsătoriți? întrebă iar Apostolescu în timp ce Simionescu își nota adresa.

— Ba da, însă, fiind și ea medic, a ținut să-și păstreze numele de fată. Vreți să vă mai spun și ce conține acțiunea de divorț? completă el făcînd un gest de exasperare.

— Nu — răspunse Apostolescu pe un ton neutru —, mai degrabă aș vrea să știu la ce oră ați plecat la soția dumneavoastră . . .

— V-am mai spus, cîteva minute mai tîrziu după ce a plecat studenta spre doctorul Dîrlogea! răspunse el enervat, lăsîndu-și palma dreaptă să cadă cu zgomot pe cristalul biroului.

— Îl vizitați des pe doctorul Dîrlogea?

— Nu-l vizitam de loc, între noi nu erau relații profesionale, ci numai de vecinătate. Cînd ne întîlneam pe stradă, ne salutam. Atît!

— Asta înseamnă că nu ați fost niciodată la el în casă?

— Da, asta înseamnă! răspunse el provocator.

— În afară de discuția pe care ați avut-o, prin telefon, cu doctorul Dîrlogea în prezența logodnicului fetei dispărute, ați mai avut și altă convorbire

cu vecinul dumneavoastră? continuă să întrebe Apostolescu, pe un ton care lăsa impresia că, de fapt, nici nu-l interesa răspunsul interlocutorului.

— Nu-mi amintesc — răspunse doctorul prudent —, au trecut mai bine de patru luni de atunci.

— De ce ascundeți adevărul? se decise Apostolescu să atace, coborîndu-și privirea de pe rafturile bibliotecii pe chipul omului din fața sa.

— Cum vă permiteți să mă faceți mincinos?! Drept cine mă luați?! strigă el indignat și, punîndu-și mîinile pe brațele fotoliului său, vru să se ridice.

Apostolescu își întinse palma și, printr-un gest autoritar, îl invită să rămînă pe loc.

— De ce ascundeți faptul că fata era o veche pacientă a dumneavoastră?

— Nu-i adevărat! În ziua aceea am văzut-o pentru prima oară!

— De ce nu recunoașteți că fata a venit la dumneavoastră însoțită de logodnicul ei? întrebă necruțător Apostolescu.

Simionescu avu satisfacția să constate că intuise bine tactica adoptată de Apostolescu și zîmbi discret: „Șefu' și-a dat seama că numai prin enervarea interogatului poate scoate ceva de la el... abia acum începe distracția!“

— V-a spus fata!? ironiză el.

— Nu, logodnicul ei! preciză Apostolescu tăios.

Doctorul rămase un moment dezorientat, apoi spuse:

— El m-a rugat să nu-l amestec în treaba asta...

Apostolescu, părînd că nu a auzit spusele doctorului, continuă sever:

— De ce ascundeți faptul că între dumneavoastră și doctorul Dîrlogea există relații care depășesc, de departe, pe cele de vecinătate?

— Asta de unde rezultă?

— Din tonul amical avut în cele două convorbiri telefonice cu doctorul Dîrlogea în fața domnului Marinescu, logodnicul fetei!

— Noi, medicii, nu trăim în cazarmă, ca dumneavoastră, și un ton amical nu exclude respectul pe care ni-l datorăm unul celuilalt!

Apostolescu nu reținu grosolănia și continuă:

— Oare ce motive aveți pentru a vă desolidariza de doctorul Dîrlogea declarînd că nu-l vizitați la el acasă?

— Nici unul! V-am spus adevărul. N-am fost niciodată la el în casă! spuse convins Antonescu.

— Și dacă avem martori prin care putem dovedi contrariul?

— Înseamnă că sînt martori mincinoși! replică el cinic. Tocmiți, din nu știu ce motive, de dumneavoastră...

— Vă rog să fiți cuviincios și să nu ne insultați! interveni procurorul Lupu, supărat.

— Dumneavoastră mă insultați pe mine prin aducerea unor acuzații tendențioase și absurde! răspunse indignat doctorul.

— Deci — zise Apostolescu, reluînd tonul său neutru — dacă Viorica Panaitescu a fost la dumneavoastră pe la ora opt, opt și un sfert, înseamnă că ați plecat la doamna Mariana Săndulescu, soția dumneavoastră, pe la ora opt și jumătate. Nu?

— Întocmai! răspunse doctorul pe un ton mai calm.

— Atunci ... — zise Apostolescu, făcînd o pauză —, cum se explică faptul că la ora nouă și jumătate l-ați vizitat pe doctorul Dîrlogea?!

— Nu-i adevărat! Asta e o provocare! De ce tolerați insultarea unui intelectual, domnule procuror? se adresă el revoltat lui Lupu.

Lupu îl privi un moment tăcut, apoi spuse:

— Afirmațiile tovarășului căpitan sînt susținute prin martori. Eu, personal, vă sfătuiesc să nu vă îngreunați și mai mult situația insultînd și respingînd fapte indubitabile.

Deși spusele procurorului nu părură să-l impresioneze în mod deosebit, își recăpătă calmul și spuse:

— S-ar putea să vă fi spus unele inexactități, datorită timpului care s-a scurs de la data care vă interesează pe dumneavoastră, dar ce importanță poate avea asta?

— Chiar nu realizați importanța pe care o acordăm multiplelor neadevăruri spuse de dumneavoastră? se arătă Apostolescu mirat.

— Nu, bineînțeles! Nu înțeleg, unde vreți să ajungeți? spuse el, privind întrebător cînd spre Lupu, cînd spre Apostolescu.

Apostolescu nu se grăbi să-i răspundă. Abia după ce-l contemplă, cu o curiozitate ironică, cîteva momente, se decise:

— Vă aducem acuzația de participare la uciderea studentei Viorica Panaitescu! rosti el sentențios.

— Glumiți, domnule! Hai, fiți serios! Asta-i cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată! zise el, izbucnind într-un hohot de rîs, apoi continuă: Cine știe pe unde vagabondează fata, cu vreun drăguț de-al ei, și mă acuzați pe mine că am ucis-o ... Nu, că-i tare! adăugă el arătîndu-se bine dispus.

— Oare așa să fie ... ? întrebă Apostolescu, amuzat de mascarada pe care încerca s-o joace doctorul.

— Bineînțeles, numai așa poate să fie. Cu o observație, sînt de-a dreptul surprins de tăcerea domnului procuror. Cum poate fi un om acuzat de omor atît timp cît nu există o dovadă a uciderii presupusei victime?

Apostolescu, care știa foarte bine cît adevăr conțin spusele doctorului, nu ezită să răspundă:

— La timpul potrivit vom produce toate probele necesare, nu fiți îngrijorat! Acum, cu asentimentul tovarășului procuror, vom face o percheziție în apartamentul dumneavoastră ...

— Nu sînt de acord! protestă cu hotărîre doctorul Antonescu.

— N-avem nevoie de asentimentul dumneavoastră atît timp cît sîntem însoțiți de un procuror al Republicii! replică impasibil Apostolescu. Sînteți de acord, tovarășe procuror?

— De acord! răspunse Lupu, sec.

— Vă rog să rămîneți pe locul dumneavoastră, domnule doctor, pînă terminăm de controlat această încăpere, apoi ne veți însoți și în celelalte — dispuse Apostolescu.

Se ridică de pe fotoliul său și, urmat de Simionescu, începu să se plimbe prin cameră, mărginindu-se numai să privească obiectele din încăpere.

După aproape zece minute, în care timp nu se atinsese de nimic, ajuns la concluzia că privirea acuzatului ocolea în mod sistematic un colț al camerei și se decise să-l examineze mai îndeaproape.

Se apropie de locul respectiv şi deschise scrinul din lemn de mahon cu incrustaţii de sidef, care se afla acolo. Dar, curînd, ajunse la concluzia că acolo nu putea găsi nimic important. Apoi, gîndind că ar putea exista vreo ascunzătoare în perete, trase scrinul la o parte şi începu să ciocănească cu degetul în zid. Degeaba, nicăieri nu auzi sunetul caracteristic de gol.

Chiar în momentul cînd începuse să împingă scrinul la locul lui în colţ, aruncă cu coada ochiului o privire spre doctor şi avu impresia că l-a văzut parcă respirînd uşurat. Ezită cîteva fracţiuni de secundă şi se decise să îndepărteze din nou scrinul de cei doi pereţi. Apoi, cînd aprecie că are loc suficient, se lăsă într-un genunchi şi scoţînd o lupă din buzunar începu să examineze rosturile dintre bucăţile de parchet.

În sfîrşit, se hotărî şi, întorcînd capul spre Simionescu, care tocmai verifica la bibliotecă un raft cu cărţi pentru a vedea dacă nu se ascunde ceva în dosul lor, spuse:

— Dane, dă-mi, te rog, briceagul tău.

Capitolul XXXIII

CÎND SIMIONESCU ARE MÎINILE OCUPATE...

Simionescu străbătu cei şase-şapte metri care îi separau şi, după ce îi înmînă briceagul, rămase pe loc pentru a-i supraveghea curios gesturile.

Continuînd să stea îngenuncheat şi cu spatele la biroul unde rămăseseră doctorul Antonescu şi procurorul Lupu, începuse să ridice, cu ajutorul cuţitaşului, bucăţile de parchet din colţul unde se afla. După ce puse de-o parte 10—12 bucăţi de parchet, apăru o gaură neagră şi adîncă de 15—20 de centimetri, pe fundul căreia se odihnea o casetă metalică de mărimea unei cărămizi.

Apostolescu îşi ridică privirea triumfătoare spre Simionescu, apoi, vîrîndu-şi mîinile în ascunzătoare, scoase caseta afară şi i-o dădu colaboratorului său, care porni cu ea spre procurorul Mihai Lupu şi doctorul Antonescu rămaşi pe fotoliile de lîngă birou.

În clipa în care Apostolescu se ridică în picioare şi începu să-şi scuture pantalonii de praf, continuînd să stea cu faţa la perete, interveni neprevăzutul.

Mai întîi avu impresia că Simionescu s-a imobilizat în mijlocul camerei, deoarece nu-l auzise făcînd decît trei paşi din momentul în care îi înmînase caseta, urmă apoi certitudinea că în spatele lui nu mai respiră nimeni.

Întoarse capul peste umărul stîng pentru a vedea ce s-a întîmplat.

Antonescu, pe care îl lăsase în fotoliul său din dosul biroului, era acum în picioare, în faţa unui sertar tras pe jumătate şi îi ţinea pe toţi sub ameninţarea unui „Browning" de calibrul 7,65.

Pistolul îl ţinea cu mîna dreaptă, în timp ce cu mîna stîngă pipăia ceva lîngă garda trăgaciului.

Procurorul Lupu înlemnise în fotoliul său şi, alb ca hîrtia, privea ca hipnotizat gaura neagră şi ro-

tundă a țevii, care în acel moment i se părea mai mare decît cea a unui tunel de cale ferată.

Simionescu, la rîndul lui, stătea în mijlocul încăperii, spre peretele din stînga, și, roșu la față de necaz, cîntărea de zor caseta pe care o ținea cu ambele mîini.

Pentru a realiza schimbările survenite în spatele lui nu-i trebui mai mult ca o fracțiune de secundă.

În clipa următoare, în liniștea care domnea în cameră, auzi un țăcănit metalic ușor și înțelesese că doctorul reușise să lase jos piedica pistolului.

Era ultimul moment în care mai putea acționa, altfel . . .

Capul lui Apostolescu se întoarse din nou spre perete, continuă cursa spre umărul drept, cînd, mai înainte de a străbate 180 de grade, tot corpul lui începu să se rotească pe călcîie. În timpul pivotării, mîna dreaptă îi alunecă spre subsuoara stîngă, lovi tocul de piele, înhăță crosa pistolului și, în timp ce-l scotea afară de sub haină, trase cu degetul gros cocoșul înapoi.

În acel moment, corpul lui Apostolescu terminase cursa de rotire în jurul său și ajunsese cu fața spre doctor. Se lăsă să cadă în genunchiul stîng, în timp ce mîna dreaptă zvîcni de sub haină . . . și „Walther-rul" lui de 9 milimetri făcu să se scuture toate geamurile din încăpere.

O fracțiune de secundă domni din nou liniștea, apoi dulia de alamă a cartușului lovi undeva, în spatele lui Apostolescu, peretele și de acolo rabondă pe parchet, aici, după ce sări de cîteva ori, scoțînd un sunet ca de clopoțel, se imobiliză.

Încă nu se stinseseră ultimele clinchete ale cămășii cartușului, și un corp greu, metalic, căzu pe cristalul care acoperea biroul și-l sparse în țăndări; era „Browning"-ul doctorului Antonescu.

Acesta a fost, probabil, semnalul pe care-l aștepta Lupu pentru a-și deschide ochii. Mai întîi îl văzu pe doctorul Antonescu privindu-și surprins brațul drept, unde, la trei sau patru degete mai jos de încheietura cotului, apăruse un trandafir roșu care creștea vertiginos. Cînd întoarse capul înapoi, spre stînga, îl văzu pe Simionescu, care, de stupoare, renunțase să mai salte caseta și privea fix rana de la brațul doctorului. Căutîndu-l cu privirea pe Apostolescu, îl văzu coborînd țeava pistolului spre parchet și, apoi, printr-un gest de prestidigitator, apăsînd pe trăgaci, în timp ce degetul gros lăsa lent cocoșul în lăcașul lui; după aceea, impasibil, își strecură pistolul la loc, în tocul de la subsuoară.

— De ce . . . ? Nu trebuia! . . . Mă doare . . . — începu să se vaite doctorul, apucîndu-și brațul rănit cu mîna stîngă. Nu pe dumneavoastră am vrut să vă împușc . . . Vă rog să mă credeți . . .

— O să discutăm mai tîrziu, acum trebuie să vă pansați rana — zise autoritar Apostolescu, apropiindu-se de el și ajutîndu-l să-și scoată dintr-un dulăpior cele necesare.

După ce-și dezinfectă singur rana și și-o pansă, Apostolescu îl ajută să-și lege fașa și-l așeză pe un scaun lîngă perete, de unde putea să-l supravegheze mai bine.

Apoi trecu pe lîngă biroul doctorului și, scoțînd o batistă, înfășură în ea pistolul, care zăcea printre cioburile cristalului, și și-l strecură în buzunarul pantalonului.

O dată terminate aceste treburi, se apropie de colaboratorii săi, care între timp deschiseseră caseta şi erau foarte aprofundaţi în inventarierea conţinutului ei. Simionescu terminase de numărat nişte monede din metal galben, pe care le stivuise pe birou, şi începuse să facă acelaşi lucru cu nişte bancnote străine, în timp ce Lupu le înregistra de zor pe o coală de hîrtie.

Apostolescu luă o monedă şi, uitîndu-se la ea, văzu un cocoş, foarte prezentabil, care îl privea cu trufia celui care-şi cunoaşte bine posibilităţile... „Cuceritorul ăsta mă confundă cu vreo găinuşă durdulie şi înamorată..." — îşi spuse el, zîmbind, apoi, întrebă:

— Ce-aţi găsit?

— 115 monezi de aur, 1 500 de franci elveţieni şi 400 de dolari U.S.A.... şi acum să vedem ce-i aici — zise Lupu, dezlegînd baierele unei pungi din catifea şi răsturnîndu-i conţinutul pe masă.

Simionescu nu-şi putu reţine un şuierat admirativ la vederea unui maldăr de bijuterii scînteietoare. În faţa lor se etalau trei brăţări din aur masiv, şase broşe încrustate cu diamante şi cîteva zeci de inele cu pietre preţioase şi verighete.

Apostolescu ridică cîteva inele de pe masă şi le privi cu un aer distrat, apoi le puse la loc, avînd grijă ca pe unul dintre ele să-l îndepărteze puţin de celelalte. Numai Simionescu remarcase discriminarea făcută şi ridică întrebător privirea către superiorul lui. Ochii lor se întîlniră numai pentru o fracţiune de secundă; nici nu era necesar mai mult, Simionescu sesizase că inelul indicat de Apostolescu nu trebuia sigilat în casetă.

În timp ce Apostolescu se îndreptă spre doctorul Antonescu, Simionescu îi spuse ceva procurorului Lupu, care aprobă printr-o scurtă înclinare a capului. Astfel, jumătate de minut mai tîrziu, inelul care atrăsese atenţia lui Apostolescu se odihnea în buzunarul lui Simionescu.

— Domnule doctor — zise Apostolescu, cînd ajunse lîngă el —, aveţi permis pentru arma cu care ne-aţi ameninţat?

— N-am vrut să vă ameninţ pe dumneavoastră... Am vrut să mă sinucid!... De ce nu m-aţi lăsat...?

— Trebuia să vă sinucideţi înainte de a o ucide pe Viorica Panaitescu!

— Dar n-am nici un amestec în treaba asta... de ce nu vreţi să înţelegeţi...?

— Atunci de ce aţi încercat să vă suprimaţi?

— Pentru că, în clipa cînd mi-am văzut descoperită ascunzătoarea, mi-am dat seama că sînt pasibil de închisoare...

— Nu mi-aţi răspuns dacă aveţi permis pentru port-armă!

— Nu am — răspunse doctorul, plecînd capul în piept.

— De unde aveţi pistolul?

— L-am găsit într-un compartiment de tren, în urmă cu zece-cincisprezece ani, şi am tot amînat să-l predau...

— Tovarăşe procuror — zise Apostolescu, întorcîndu-se spre Lupu, care tocmai terminase sigilarea casetei cu valori —, propun reţinerea domnului doctor Antonescu atît pentru tezaurizare ilegală de va-

lută cît şi pentru posedarea neautorizată a unei arme de foc.

— Vă rog să procedaţi în consecinţă, tovarăşe căpitan!, aprobă Lupu.

*

* *

O jumătate de oră mai tîrziu, procurorul Lupu şi cei doi detectivi stăteau de vorbă în biroul ultimilor.

— Şefu', chiar crezi că n-a urmărit să ne curețe? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Mai mult ca sigur! Numai un nebun putea încerca să împuşte trei reprezentanţi ai justiţiei în exercițiul funcţiunii ... Ce obţinea în afara unui răgaz de cîteva ore ... ?

— Are dreptate Apostolescu! confirmă Lupu. Atunci cînd a scos pistolul, şi voi erați încă aplecați peste ascunzătoarea casetei cu monede, primul său gest a fost să-i ducă ţeava la frunte şi să apese pe trăgaci. Dîndu-şi seama că arma e înzăvorîtă, a coborît-o pentru a-i înlătura piedica, iar în clipa următoare a intervenit şeful dumitale.

— Vai, şefu'! Trebuie să-ţi cer iertare pentru totala-mi lipsă de respect faţă de superior ... Cred că niciodată nu şi-a „pomenit" un inferior şeful ... aşa, ca mine ...

— De aia cîntăreai caseta? glumi Apostolescu.

— Eram enervat ... nici în cele mai rele coşmaruri nu m-am văzut într-o situaţie atît de penibilă! El să-şi plimbe ţeava pistolului pe sub nasul meu, iar eu să nu-mi pot folosi mîinile din cauza unei casete de tinichea. Cert este că mi-ai luat-o înainte cu o miime de secundă; dacă nu trăgeai cu pistolul, îi zvîrleam caseta în cap ...

— În fond, de ce crezi, căpitane, că a vrut să se sinucidă? interveni Lupu. Oare atît de mult să-l fi speriat valuta pe care am descoperit-o la el?

— Nu mi se pare convingătoare versiunea pe care ne-a furnizat-o ... — zise Apostolescu, clătinîndu-şi preocupat capul. Dacă nu-i de vină inelul pe care l-a reţinut Simionescu — şi care se potriveşte al naibii de mult cu descrierea inelului purtat de Viorica Panaitescu —, înseamnă că el mai are ceva ascuns sub parchet.

— N-o fi ce căutăm noi? întrebă plin de speranţă Lupu.

— Nimic nu-i exclus! spuse căpitanul ridicînd din umeri. În tot cazul, predînd caseta lui Antonescu colegilor noştri de la „economic", putem fi siguri că experienţa lor va exclude scăparea elementelor care ne-ar putea interesa. În ceea ce priveşte inelul — continuă el, întorcîndu-se spre Simionescu —, te rog să dai o fugă cu el atît la Şerban Marinescu, logodnicul fetei, cît şi la Nelly Naumescu, colega ei de facultate. Mîine dimineaţă trebuie să ştim încotro o pornim. E clar?

În momentul cînd se ridicară de pe scaune pentru a se despărţi, procurorul Lupu făcu o precizare:

— A, să nu uiţi, căpitane! Pentru doctorii Dîrlogea şi Antonescu am formulat deja nişte acuzaţii pe care le putem proba, deci reţinerea lor în continuare nu ridică probleme. În ceea ce o priveşte pe cea de a treia persoană arestată, nu consider că

împotriva Aglaei Negulescu există suficiente probe de incriminare. Ai de grijă, o zi a trecut.

— Am înțeles — răspunse Apostolescu, în timp ce privea semnificativ spre Simionescu —, mai am două zile... și va trebui să-mi cer scuze pentru confuzia făcută!

Capitolul XXXIV

AUTOTURISMUL DOCTORULUI ANTONESCU

A doua zi dimineața. Trecuse o oră de la ınceperea programului, Simionescu încă nu venise iar Apostolescu, cu toată impasibilitatea pe care o afișa, era nervos.

Avea certitudinea că, deși a pus mîna pe criminali, nu-i va putea acuza, din lipsă de probe.

Singura lui consolare era că doi dintre criminali, probabil principalii, vor fi totuși condamnați pentru alte delicte. „Da' ce-mi pasă mie de alte delicte, cînd nu sînt în stare să elucidez afacerea principală?!“ își spuse el, sculîndu-se brusc de pe scaunul lui și pornind să-și măsoare biroul cu pașii.

Cînd Simionescu intră în birou și își văzu șeful plimbîndu-se îngîndurat cu mîinile împreunate la spate, înțelese că nu l-a găsit într-o dispoziție deosebit de bună.

— Ai reușit să-i găsești? îl întîmpină Apostolescu cînd dădu cu ochii de el.

Evident, nu se înșelase. Dacă voia să evite o mustrare din partea lui Apostolescu, nu trebuia să vorbească mai mult decît era necesar.

— Da, atît pe logodnicul fetei cît și pe colega ei...

— Și... îl întrerupse arțăgos Apostolescu.

— Ambii au confirmat că este inelul pe care-l purta Viorica Panaitescu... — raportă Simionescu, în timp ce urmărea cu satisfacție cum fruntea lui Apostolescu a început să se descrețească.

— Cu fosta soție a doctorului Antonescu ai luat legătura?

— Da, încă de aseară. După ce mi-a făcut portretul moral — de fapt, imoral! — al soțului ei, care a scos-o din casă pentru a-și aduce o fîță tînără, m-a asigurat că nu l-a mai văzut din ianuarie, cînd s-au despărțit.

— În regulă! comandă două cafele, Dane — ceru el, așezîndu-se pe scaun.

Simionescu se conformă și îi urmă exemplul, avînd grijă să nu-i tulbure meditația.

— Ascultă, Dane... — începu Apostolescu, zece minute mai tîrziu, în clipa cînd își făcură apariția: mai întîi o tăviță cu două cafele și apoi fata de la bufet... Reluăm interogatoriul doctorilor Dîrlogea și Antonescu — își continuă el fraza, cînd rămaseră singuri. Da, așa vom face... Deocamdată nu văd altă cale!

Cîteva minute mai tîrziu, Dîrlogea fu introdus în încăpere de către un gardian.

— De ce m-ați mai chemat — începu el, după ce luă loc pe un scaun —, nu vă ajunge că m-ați înfundat pe cel puțin un an?

Dacă Apostolescu se așteptase să vadă un om demoralizat, efect constatat la toți cei care erau reținuți în arest pentru cercetări, trebuia să recunoască că s-a înșelat. Moralul doctorului Dîrlogea nu era cîtuși de puțin afectat, din contră . . .

— Domnule doctor, principala mea misiune este s-o descopăr pe Viorica Panaitescu, vie sau moartă. Din acest motiv v-am chemat — preciză Apostolescu calm.

— Descoperiți-o! Ce mă privește pe mine!

— Vă privește foarte mult, domnule doctor. Noi am putut stabili în ultimele zile că Viorica a rămas la dumneavoastră, în noaptea cînd v-a vizitat, și că i-ați provocat avortul . . .

— Nu-i adevărat! E o minciună . . .

— Cei patru martori, pe care i-ați invocat pentru a vă stabili un alibi, au revenit asupra declarațiilor lor recunoscînd că au plecat și v-au lăsat cu Viorica Panaitescu — continuă Apostolescu, fără să țină seama de întrerupere.

— Da, e adevărat! Mi-am dat seama că, dacă am cîțiva martori, care să mă susțină, voi scăpa de necazurile pe care mi le puteați pricinui cu întrebările voastre neroade. Deși n-am nici o vină, am vrut să mă scutesc de o bătaie de cap inutilă. Există oare vreo lege prin care să mă puteți condamna pentru că am vrut să fiu lăsat în pace? întrebă el sfidător.

— Deci nu recunoașteți că i-ați provocat un avort Vioricăi Panaitescu?

— Nu, bineînțeles! Îmi mențin vechile declarații.

— Menajera dumneavoastră, Caty, susține contrariul . . .

— Ce-mi pasă mie ce susține o femeie bătrînă și proastă . . . ?

— Cum explicați faptul că la Aglaia Negulescu a fost găsit un lănțișor de aur care i-a aparținut Vioricăi Panaitescu?

— Nu înțeleg! Îl găsiți la ea și-mi cereți explicații mie? Oare sînteți om serios . . . ?

— Ce-a căutat doctorul Antonescu la dumneavoastră după plecarea musafirilor?

— Nu-i adevărat! N-a fost la mine! Dacă susține contrariul, să vă spună el de ce a venit la mine.

— Dane, cheamă gardianul să-l conducă pe domnul la arest.

În timp ce gardianul, care așteptase pe culoar, îl lua în primire, mai adăugă:

— Ce v-am spus data trecută rămîne valabil: cînd vă hotărîți să vorbiți, anunțați-mă.

Fără să-i răspundă, doctorul Dîrlogea îl privi ironic și ieși cu însoțitorul său.

— Să ni-l trimită și pe doctorul Antonescu — ceru el, în timp ce-și aprindea o țigară.

— Luați loc, domnule doctor — îl invită Apostolescu, după ce intră în birou cel de-al doilea bănuit. Cum merge rana de la mînă, vă mai supără?

— Așa și așa. Am avut noroc că mi-ați perforat numai țesutul muscular, dacă-mi atingeați osul, o încurcam — răspunse el în glumă.

— Domnule doctor — intră Apostolescu în subiect —, am constatat că alibiul pe care ni l-ați furnizat în legătură cu felul în care v-ați petrecut timpul în noaptea cînd a dispărut studenta Viorica Panaitescu nu corespunde realității . . .

— E clar — îl întrerupse doctorul — iubitoarea

mea soţioară a ţinut să-mi mai facă un „serviciu“! Ce v-am spus este adevărat, în noaptea aceea am fost şi am rămas la ea ... Dacă neagă asta, înseamnă — şi, de fapt, nici nu mă surprinde! — că nu i-a trecut încă dorinţa de răzbunare ... Am fost eu un prost că nu i-am sucit gîtul atunci cînd am prins-o cu ăla ...

— Domnule doctor — îl întrerupse Apostolescu, pentru a nu lăsa discuţia să alunece într-un domeniu care nu-l interesa —, deosebit de declaraţia soţiei dumneavoastră, avem un martor care susţine că v-a văzut în noaptea dispariţiei Vioricăi Panaitescu intrînd la doctorul Dîrlogea. De ce ne-aţi ascuns această vizită?

— Eu am intrat la Dîrlogea?! întrebă neîncrezător Antonescu. Nu-i adevărat! Ori mă luaţi la sigur, ori cel care spuneţi că m-a văzut face o confuzie grosolană.

— Cum explicaţi prezenţa unui inel care i-a aparţinut studentei Viorica Panaitescu în caseta pe care am descoperit-o la dumneavoastră?

— Tot ce aţi găsit în caseta mea reprezintă obiecte şi valori cumpărate cu cel puţin zece ani în urmă. Permiteţi-mi ca, după atîţia ani, să nu-mi mai amintesc provenienţa lor — răspunse fără ezitare doctorul.

— Inelul la care mă refer a fost la mîna Vioricăi Panaitescu în ziua cînd a venit la dumneavoastră să-şi facă chiuretajul; adică acum patru luni. Nu consider că scurgerea acestor luni poate justifica, ca să zic aşa, o amnezie. De aceea, vă rog să faceţi un efort de memorie şi să răspundeţi la întrebare.

— Regret, domnule căpitan, dar am fost înţeles

greşit. Eu n-am spus că sufăr de amnezie ... din contră, mă bucur de-o memorie foarte bună. De ani de zile n-am mai umblat la casetă, şi dacă fata mai avea acum patru luni inelul ei, atunci, în mod cert, este vorba de un alt obiect.

*

*   *

— Şefu' — comentă Simionescu, după ce doctorul Antonescu fu trimis la arest —, am impresia că, datorită candorii cu care ni se spulberă probele de către domnii doctori, proiectul nostru de a ne petrece împreună concediul la mare va fi înlocuit printr-o internare la spitalul de boli nervoase ... În timp ce noi înnebunim, ei sînt bine mulţumesc! Oare ce-or urmări ... ?

— La întrebarea asta e uşor de răspuns! Ambii vor să fie condamnaţi pentru delictele stabilite împotriva lor; culpele pentru posedarea unor instrumente de întrerupere a sarcinii sau pentru păstrarea neautorizată de valută atrag pedepse incomparabil mai mici decît cele pentru omucidere. Ai înţeles?

— Da, da, asta e deci ... — murmură Simionescu. Cu un avocat bun, după cîteva luni îi vedem plimbîndu-se pe Calea Victoriei!

— În tot cazul, interogatoriile de astăzi n-au fost zadarnice ...

— Ce optimist eşti! spuse înciudat Simionescu.

— Nu chiar optimist, dar, oricum, încep să le întrevăd jocul ... Mai exact să pricep indiferenţa cu care privesc învinuirea de ucidere a Vioricăi Panaitescu ...

— E firesc! Se simt tari pe poziție deoarece, n-am găsit corpul victimei . . .

— Și știi de ce sînt atît de siguri? . . . Pentru că-l căutăm . . . acolo unde n-are ce căuta! . . .

— Ce vrei să spui?! întrebă contrariat Simionescu.

— Nimic în afară de faptul că am să-ți amintesc două elemente: primul, Dîrlogea are o vie la Valea Călugărească, și al doilea, Antonescu are o masină. Ce zici, asta nu spune nimic?

— Drace! exclamă Simionescu luminat. Cum de nu ne-am gîndit pînă acum la asta? . . .

— Spune-i lui Vartunian să pregătească mașina pentru drum, plecăm imediat!

*
* *

După aproape o oră de goană pe o șosea aglomerată, mașina lui Vartunian se opri, prăfuită, în fața postului de miliție din Valea Călugărească.

Șeful postului, un locotenent tînăr, îi ascultă și apoi spuse:

— Pe domnul doctor Dîrlogea îl văd foarte rar, mai mult toamna, după cules. În schimb, soția lui, de cum începe luna iulie și pînă la începutul lui decembrie, se tot învîrte pe aici.

— Anul ăsta l-ați văzut pe Dîrlogea prin localitate?

— Eu nu l-am văzut. Asta înseamnă că, chiar dacă a fost, a stat foarte puțin.

— Cine se ocupă de administrarea viei?

— Au un fost funcționar, acum pensionar, care face pe chelarul.

— Bine, vă rog să ne conduceți la via lui Dîrlogea.

Mașina îi lăsă în fața unei poteci înguste, între două vii, și restul drumului îl parcurseră cu picioarele.

După cîteva minute, drumul se lărgi și se opriră în fața unei porți, pe care o firmă din tablă atrăgea atenția că înăuntru e „cîine rău". Și, într-adevăr, nu se apropiară bine de gard, și doi dulăi ciobănești își proptiră labele în el și începură să-l scuture furioși.

Locotenentul care îi însoțise trebui să fluiere și să bată în poartă aproape zece minute, pînă fu auzit de un bătrînel, trecut de șaizeci de ani, care ieși din casă și se apropie cu pași mici de ei.

Recunoscîndu-l pe ofițer, îl salută și îl întrebă ce dorește.

— Tovarășii sînt de la București și ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Vă rog să legați cîinii pentru a putea intra înăuntru — ceru el.

Cînd intrară în curte, văzură în față o clădire arătoasă, cu o tindă de jur-împrejur, de unde ieșise și bătrînul care îi întîmpinase; pe dreapta o magazie din zid, unde trebuia să fie crama; iar pe stînga se întindea o vie pusă pe șpaliere.

— Ce suprafață are terenul? întrebă Apostolescu, în timp ce erau conduși spre casă.

— Aproape două hectare — răspunse bătrînelul.

— Cînd a fost ultima oară pe aici domnul Dîrlogea? întrebă Apostolescu, după ce luară loc într-o încăpere care, după mobilă, ținea loc atît de dormitor cît și de birou.

— Din toamna trecută nu l-am mai văzut.

— Sînteţi sigur?
— Foarte sigur. De altfel, dacă crama e goală, nici nu avea ce să facă pe aici.
— Pe domnul Antonescu îl cunoaşteţi?
— Sigur că-l cunosc! E domnul acela înalt care îl aducea pe domnul doctor cu maşina să ia vin.
— Dînsul v-a vizitat anul acesta?
— Fără domnul doctor ce să caute?
— Dar doamna Dîrlogea?
— Nici dînsa. Am vorbit la telefon acum o săptămînă şi mi-a spus să fac curăţenie în casă deoarece în următoarele zile va veni la vie.
— Vă rog să vă gîndiţi bine şi să-mi spuneţi — ceru Apostolescu — cine a fost aici, de la Bucureşti, în intervalul cuprins între sfîrşitul lunii februarie şi începutul lunii martie?
Bătrînelul îl privi un moment, parcă fără să înţeleagă întrebarea, apoi spuse, ridicînd din umeri:
— Absolut nimeni nu a fost pe aici în perioada la care vă referiţi, nici din Bucureşti, nici din altă parte.
— Dumneavoastră aţi stat aici în permanenţă?
— Chiar dacă am plecat, pentru cel mult o oră, prin comună, soţia şi copiii mei au rămas acasă şi nu se poate să nu fi remarcat un străin.
— Bine, să mergem — spuse Apostolescu ridicîndu-se de pe scaun şi pornind spre ieşire.
La poartă se despărţiră de bătrînel şi porniră către maşină.
— Tovarăşe căpitan — începu timid locotenentul care îi însoţea —, pot să vă întreb despre ce-i vorba?
Apostolescu îi explică în cîteva cuvinte bănuielile lor.

Locotenentul, după ce-l ascultase cu atenţie, îşi scutură capul şi spuse:
— Tovarăşe căpitan, este imposibil să fi putut îngropa fata în vie, deoarece, de la 15 februarie şi pînă la sfîrşitul lunii martie, la noi a fost zăpadă de doi metri, prin care nici un tanc n-ar fi putut trece, darămite un autoturism . . .
— S-ar putea să ai dreptate. În tot cazul, te rog să cercetezi printre localnici dacă nu există cineva care l-a văzut totuşi pe Dîrlogea pe aici, la începutul lunii martie, şi să mă anunţi la I.G.M.
Drumul spre Bucureşti fu efectuat într-o linişte deplină, pe care numai Vartunian o mai spărgea cu claxonul.

Capitolul XXXV

AUTODRICUL

Cînd intrară în birou, Apostolescu găsi pe biroul lui un bileţel de la un coleg, care îl ruga să-l sune cînd vine înapoi.
Posomorît, trase telefonul la îndemînă şi formă interiorul indicat în bileţel.
— Cu tovarăşul locotenent-colonel Calcăntraur, vă rog — ceru el.
Urmă o scurtă pauză, apoi reluă:
— Să trăiţi, Apostolescu la telefon! . . . S-a făcut, vă aştept — zise el zîmbind. Apoi, cum închise tele-

fonul, i se adresă lui Simionescu: comandă trei cafele, vine nea Grigore pe la noi.

Apostolescu zîmbi din nou, cu gîndul la „nea Grigore“, cum era cunoscut în întregul inspectorat, deoarece celălalt nume, de familie, era greu de pronunțat.

Locotenent-colonelul Calcăntraur fusese primul instructor pe care îl avusese Apostolescu cînd a intrat în miliție, și ultimul avea toate motivele să-i fie recunoscător, atît pentru felul în care îl tratase cît și pentru munca pe care o depusese pentru a-l introduce în tainele criminalisticii. Calcăntraur intră în birou odată cu bufetiera care le aducea cafelele. Era un bărbat de 55—60 de ani și singura podoabă capilară, care îi mai rămăsese, erau perciunii încărunțiți. Avea sprîncene stufoase și purta o pereche de ochelari cu rame groase și nenumărate dioptrii, care îi ascundeau ochii mici și șireți. Dacă n-ar fi fost trădat de o bărbie ascuțită și voluntară, ar fi fost luat cu ușurință drept un om cenușiu, fără personalitate.

Unii dintre colegi, mai răutăcioși, susțineau că tocmai datorită figurii sale candide obținuse un număr impresionant de succese, deoarece răufăcătorii îl confundau cu un duhovnic și nu-i mai ascundeau nimic. Ba mai mult, aceiași răutăcioși susțineau că, pentru mai mult efect, își ține o rasă de călugăr la birou și o îmbracă ori de cîte ori anchetează un delicvent.

Așteptă pînă ce plecă fata de la bufet și începu să-și miște mustața mare și stufoasă care-i acoperea complet partea superioară a gurii:

— Vedeți ce-nseamnă un nas de copoi bătrîn, să

știi să vii întotdeauna la momentul oportun ... pentru a nu bea cafeaua rece ... Ce fac băieții? continuă el, jovial, trăgîndu-și un scaun lîngă biroul lui Apostolescu, unde poposiseră cele trei cești cu cafea. Ce-s mutrele astea de înmormîntare! Cînd un anchetator penal se lasă doborît de deznădejde înseamnă, în fond, că cedează în fața Crimei. Unde-i etica voastră profesională dacă admiteți triumful Amoralității?

— Nu, nea Grigore! Nu se pune problema abandonării cursei ... Sînt hotărît să nu mai preiau alt caz pînă nu-l rezolv pe cel de care mă ocup. Partea cea mai enervantă e că știu cine-s criminalii, dar nu pot să produc probele de vinovăție. De fapt, deși am unele probe incriminatorii, nu le pot fructifica, deoarece — și aici apare culmea cercului vicios! — nu pot dovedi că, într-adevăr, există o victimă!

— Chiar faptul că ai ajuns la aceste concluzii dovedește că ai străpuns apărarea criminalului, sau criminalilor, încă un pic de perseverență și, ca întotdeauna, crima va fi pedepsită. Da' să știi, Nicule, că n-am venit la tine pentru a te încuraja — te cunosc eu bine, n-ai tu nevoie de așa ceva! —, ci pentru a-ți mulțumi în legătură cu valuta descoperită la doctorul Antonescu ...

— Păi, cum vine asta? Dumneata cu recunoștința pentru serviciul pe care l-am făcut „economicului“, și eu cu plata cafelelor! ... Decît așa mulțumiri ...

— Ia uită-te ce ingratitudine! da' tu cîtă cafea mi-ai băut, mă, cînd erai ca mînzu' ăsta? replică el, arătînd cu mîna spre Simionescu, care asista la discuția celor doi prieteni rîzînd discret, cu gura pînă la urechi.

— Ascultă, Nicule — reluă Calcăntraur, după ce-şi aprinseră cu toţii ţigările şi începură să-şi soarbă cafelele —, n-am venit la tine numai să-ţi beau cafeaua, deşi recunosc că la tine parcă e mai bună decît aiurea, ci să-ţi dau o informaţie care n-ar fi exclus să prezinte importanţă pentru cazul de care te ocupi. În timp ce făceam cercetări la doctorul Antonescu acasă pentru a stabili dacă nu mai are şi alte ascunzători de natura celei descoperite de tine, a fost căutat de foarte multe persoane. Printre acestea a fost şi un tip care, după cum era îmbrăcat, nu părea să dispună de mijloacele necesare pentru a se trata la un medic particular. Bineînţeles că l-am luat puţin din scurt în legătură cu scopul vizitei lui şi mi-a spus că e mecanic auto şi se ocupă cu întreţinerea maşinii doctorului de mult timp. În sfîrşit, motivarea lui era destul de plauzibilă şi, după ce i-am luat datele de identificare, l-am pus pe verde. Stai! Nu te impacienta, abia acum vine bomba! Cînd, întîmplător, m-am apropiat de fereastră, l-am văzut pe domnul mecanic în stradă, urcîndu-se într-o maşină... Ei bine, ştii ce fel de maşină era?! N-ai de unde să ştii, să-ţi spun tot eu, era un autodric. Ce părere ai?

Apostolescu, care la început îl ascultase amuzat, deoarece îi plăcea felul colorat în care povestea fostul lui şef, deveni brusc atent cînd auzi precizarea şi, ridicîndu-se în picioare, spuse:

— Nea Grigore, iartă-mă! Ne terminăm altă dată cafelele. Dă-mi, te rog, adresa vizitatorului.

*
* *

Mercedes-ul lui Vartunian viră pe lîngă Institutul medico-legal şi opri, pe dreapta, în faţa întreprinderii de pompe funebre.

Cei doi detectivi intrară în unitate şi cerură să vorbească cu responsabilul. Acesta, un bărbat între două vîrste, îi întrebă ce doresc şi, după ce îşi declină calitatea, îi pofti în biroul lui: o încăpere mică, mobilată cu o măsuţă şi trei scaune, pe care fură poftiţi să ia loc.

— Domnule Georgescu — începu Apostolescu —, deşi o să vi se pară curios, am dori să ne daţi cîteva lămuriri în legătură cu activitatea dumneavoastră. Mai exact, ce trebuie să facă o familie în cazul că unul dintre membrii ei a decedat?

Responsabilul unităţii îl ascultă, apoi, luînd o atitudine de compasiune, spuse:

— Îmi pare nespus de rău, sincerele mele condoleanţe... Asta-i viaţa: viii cu viii şi morţii cu m...

— Apreciez amabilitatea dumneavoastră — îl întrerupse Apostolescu, în timp ce Simionescu abia îşi stăpînea rîsul —, dar nu-i cazul să mă condolaţi. Am venit la dumneavoastră în interes de serviciu, după cum v-am mai spus, cu unicul scop de a mă documenta asupra formalităţilor care se fac pentru înhumarea unui mort. Deci vă rog să-mi spuneţi ce trebuie făcut ca un mort să fie dus la cimitir şi îngropat?

— E foarte simplu! Familia decedatului vine la noi cu certificatul de deces, eliberat de primărie, după adeverinţa medicului curant, şi cu actul de proprietate al unui loc de veci...

— Şi dacă familia nu are un loc de veci în proprietate?

— Nu-i nimic, familia se duce la primărie, de unde, după ce a plătit o anumită taxă, în funcţie de venituri, primeşte o autorizaţie de înmormîntare. E foarte simplu. Nu?

— Deci să admitem că familia a îndeplinit toate formalităţile şi vi se adresează dumneavoastră. Mai departe ce se întîmplă?

— Cerem familiei gabaritul aproximativ al mortului şi în decurs de trei ore confecţionăm sicriul şi îl trimitem familiei odată cu celelalte recuzite... Apoi, într-un interval de 72 de ore de la stabilirea decesului, facem programarea ridicării mortului şi, la ora stabilită, trimitem un autodric pentru a-l lua şi depune la capela cimitirului. Şi cu asta misiunea noastră a luat sfîrşit.

— Dar dacă lipsesc adeverinţele şi dovezile pe care le-aţi enumerat dumneavoastră, cum se poate înhuma un om decedat?

— Poftim!? exclamă interlocat funcţionarul, apoi, privindu-l neîncrezător pe Apostolescu, întrebă: Nu înţeleg, ce fel de deces este ăla în care nu se pot procura actele legale? Glumiţi, probabil...

— Vă rog să fiţi atent, domnule Georgescu — începu grav Apostolescu, deşi în sinea lui era amuzat de privirile bănuitoare pe care i le arunca interlocutorul său —, să admitem că am ucis un om — evident, în această situaţie nu pot să procur actele necesare — cum fac să mă scap de cadavru? Aş putea apela la o maşină de-a dumneavoastră? Bineînţeles, plecînd de la premisa că nu mă uit la bani?...

— Eu ştiu?... Staţi un moment să mă consult cu ajutorul meu... ştiţi, el e mai vechi în meseria asta. Vă rog să mă aşteptaţi, revin imediat — zise el ieşind din birou.

— Ei, vezi că e posibil? se adresă Apostolescu, satisfăcut, lui Simionescu.

Simionescu nu mai avu cînd să răspundă.

Uşa fu deschisă cu violenţă şi înăuntru pătrunseră doi subofiţeri de miliţie, roşii la faţă şi suflînd ca nişte locomotive cu aburi, iar în spatele lor, la adăpost, funcţionarul cu care discutaseră mai înainte.

Apostolescu, auzind cavalcada din spatele lui, îşi întoarse capul spre uşă tocmai cînd funcţionarul explica cu vocea întretăiată, probabil datorită cursei pe care o făcuse pentru a-i căuta şi a-i aduce pe cei doi oameni ai legii:

— Ei sînt... ăla mic şi blond s-a dat drept ofiţer de miliţie... A spus că a omorît un om şi că plăteşte oricît dacă-l scap de cadavru... Sînt doi criminali... Arestaţi-i imediat!

Unul dintre subofiţeri începu să-şi pipăie nervos centura, unde îşi avea tocul pistolului, în timp ce celălalt mai făcu un pas şi ceru imperios:

— Actele la control, vă rog!

Mai întîi surprins, apoi resemnat, Apostolescu duse mîna la buzunarul de sus al hainei şi scoase legitimaţia cu două degete.

Ca la un semnal, în clipa cînd subofiţerul întinse mîna s-o ia, Simionescu izbucni în rîs.

Era mai mult decît putea suporta, mai ales că el mai trecuse printr-o situaţie similară, cu două săptămîni înainte, cînd nimerise în arestul miliţiei feroviare.

Apostolescu se întoarse spre el indignat, pentru a-l admonesta, dar... sfîrşi prin a-i urma exemplul.

Cei doi subofiţeri îi priviră contrariaţi, în timp ce funcţionarul, prevăzător, mai făcu un pas înapoi spre uşă.

Cel care luase legitimaţia le aruncă o ultimă privire, fioroasă, apoi deschise legitimaţia.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan! exclamă el surprins, luînd poziţie de drepţi. Vă raportez că acest cetăţean ne-a chemat, spunîndu-ne că la el în birou se află doi criminali periculoşi . . . — se scuză el.

— Nu-i nimic. A fost o confuzie — zise împăciuitor Apostolescu. Puteţi să vă retrageţi . . . Nu, nu, dumneata rămîi! Încă n-am terminat . . . — zise el, cînd văzu că funcţionarul vrea să se transforme în avangardă.

— Ştiţi, eu n-am avut nimic împotriva dumneavoastră. Aţi spus că sînteţi miliţieni, dar nu purtaţi uniformă . . . nici legitimaţia nu mi-aţi arătat-o . . .

— Să lăsăm asta. În fond, v-aţi făcut numai datoria şi nu pot decît să vă felicit pentru promptitudinea cu care aţi sesizat autorităţile — zise cu franchețe Apostolescu. Vă rog să luaţi loc şi să continuăm discuţia. Iată despre ce-i vorba — continuă Apostolescu —, există bănuieli că undeva, într-o casă, a fost ucis un om, iar corpul acestuia a fost transportat, probabil, cu o maşină de-a dumneavoastră la un cimitir unde a fost îngropat, să zicem clandestin. Lucrurile s-ar fi putut petrece aşa cum presupunem noi, ce părere aveţi?

— Este imposibil! Fără acte în regulă, nu l-am fi ridicat . . .

— Dar dacă şoferul ar fi fost cointeresat cu o sumă mare de bani?

— Degeaba! N-ar fi fost acceptat pe poarta nici unui cimitir.

— Nici chiar dacă obţinea conivenţa paznicului de cimitir?

— Eu ştiu . . . ? Poate . . . — admise el gînditor. Dar, în tot cazul, asta putea s-o facă numai noaptea! Ziua sînt prea mulţi oameni pe acolo (funcţionari de la administraţia cimitirului, preoţi, gropari etc.) şi ar fi fost imposibil să nu se remarce că mortul n-a trecut prin capelă.

— Deci noaptea ar fi fost posibilă o astfel de operaţie? întrebă Apostolescu, cu speranţa că a găsit cheia misterului.

— Da, n-ar fi imposibil. Numai că vedeţi . . . autodricurile nu circulă noaptea . . . ! Şi apoi, admiţînd că o astfel de maşină a reuşit să scape de sub supravegherea paznicului de noapte, ce-a făcut cu mortul după ce l-a introdus în cimitir? Unde l-a îngropat?

— . . . Într-o groapă făcută, în timpul zilei, pentru un decedat „legal"! . . . Au mai adîncit groapa, să spunem, cu încă jumătate de metru, au băgat mortul acolo şi au pus o palmă de pămînt peste el. A doua zi, se face înhumarea răposatului cu forme legale peste corpul primului mort — şi gata! În groapă sînt doi morţi! Ce părere aveţi?

— Este imposibil! În primul rînd, gropile sînt săpate numai în ziua cînd sînt folosite, apoi nu era posibil ca excedentul de pămînt să nu fi atras atenţia familiei decedatului şi preotului care a oficiat înmormîntarea!

— Dar dacă ar fi băgat mortul într-un cavou? insistă Apostolescu.

— Admiţînd că criminalii şi complicele lor, paz-

nicul cimitirului, au avut chei potrivite, n-ar fi fost chiar imposibil. Ar fi ridicat lespedea unei urne și ar fi vîrît mortul înăuntru — zise el gînditor. Dar nu se poate! Nu pot să cred că ar putea un paznic de cimitir să se bage într-o astfel de combinație... oricît ar fi de avid după bani!

— Am înțeles, domnule Georgescu, sîntem edificați. Mai am o rugăminte la dumneavoastră. Să ne spuneți, cum putem sta de vorbă cu șoferul Radu Stătescu?

— Dacă a venit din cursă, e foarte simplu! Așteptați un moment să mă uit — zise el, părăsind încăperea.

— Deci nu-i imposibil să fi găsit drumul cel bun — zise încrezător Apostolescu.

— Să sperăm... — începu Simionescu, dar fu întrerupt de intrarea domnului Georgescu.

Era însoțit de un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt, cu o față rotundă, luminată de doi ochi căprui, inteligenți. La invitația lui Apostolescu, luă loc pe scaun, proptindu-și începutul de burtică, în plină dezvoltare, de masa la care stăteau anchetatorii.

— Îl cunoașteți pe doctorul Antonescu? începu Apostolescu, în timp ce funcționarul cu care se întreținuseră pînă atunci primi încuviințarea să se retragă.

— Da — răspunse Radu Stătescu.

— De mult timp?

— De vreo doi ani, de cînd mă ocup cu întreținerea mașinii dînsului.

— În afara întreținerii mașinii, ce alte legături

mai sînt între dumneavoastră? întrebă Apostolescu, scrutîndu-i fața cu atenție.

— Nici una! Ce alte legături pot exista între noi?! Eu sînt șofer, iar dînsul e medic!

— N-a apelat niciodată la dumneavoastră pentru a-i transporta ceva cu autodricul?

— Doamne ferește! zise el, închinîndu-se de cîteva ori. Ce nevoie ar fi avut de o mașină în care se transportă morții cînd o are pe a dînsului?!

— Te rog să-ți amintești — începu sever Apostolescu —, ce ai transportat pentru doctorul Antonescu în primele zile ale lunii martie.

— Nimic! De altfel, toată luna martie și cîteva zile din februarie, autodricul meu a stat pe butuci, în reparație capitală...

— Și dumneavoastră ce-ați făcut în acest timp? Ați lucrat pe altă mașină?

— De unde altă mașină, cînd avem numai una... aceea pe care o conduc eu?

— Dacă n-ați avut nici o mașină la dispoziția unității, cum ați asigurat deservirea populației?

— Tovarășul Georgescu a aranajt cu șeful unității de pompe funebre din sectorul V ca mașina lor să asigure și transporturile noastre!

Cîteva minute mai tîrziu — primind și confirmarea șefului de unitate că mașina a fost, într-adevăr, imobilizată în perioada în care s-ar fi putut transporta corpul Viorică Panaitescu —, cei doi detectivi părăsiră unitatea cu niște mutre atît de plouate, încît cine i-ar fi văzut de unde au ieșit n-ar fi putut decît să-i compătimească pentru greaua pierdere suferită.

Capitolul XXXVI

VOLATILIZAREA

Cînd cei doi anchetatori reveniră la birou, era ora două după-amiaza.

Cafelele pe care le lăsaseră, cu două ore mai înainte, erau neatinse şi se grăbiră să le soarbă.

— Ştii — începu Apostolescu înfuriat —, îmi este imposibil să pricep ce au putut să facă cu cadavrul fetei. M-am transpus de zeci de ori în situaţia unui criminal care vrea să scape de corpul victimei... Da', degeaba! Nu sînt în stare să găsesc soluţia corectă! ... Nu-mi rămîne decît să mă duc la şef şi să-l rog să-mi preia cazul... Altă cale nu văd...

— Şefu' — zise Simionescu, brusc inspirat —, dacă au aruncat corpul fetei într-un lac din jurul Capitalei, cu o greutate vîrtoasă legată de gît? N-ar fi fost prea greu să facă treaba asta, doar aveau maşina lui Antonescu la dispoziţie.

Apostolescu ridică capul şi îl privi un moment gînditor, parcă cucerit de idee, apoi izbucni:

— Pe dracu! Nu ţine! În afară de faptul că iarna lacurile sînt golite de apă, dar şi ce mai rămîne pe fundul acestora îngheaţă tun.

Din nou, liniştea camerei nu mai fu întreruptă decît de pufăitul ţigărilor.

— Ascultă — reluă Apostolescu, după vreun sfert de oră —, ce-ar fi dacă am sta de vorbă şi cu Nuţa, femeia de serviciu de care ne-a vorbit Caty, menajera doctorului Dîrlogea?

— Caty a spus că nu ştie unde stă! Doar am întrebat-o...

— Nu-i nimic! Dacă nu ştie ea, trebuie să ştie, în tot cazul, soţia doctorului Dîrlogea. Tot n-am discutat pînă acum cu doamna Dîrlogea... Hai să mergem!

*

* *

Cîteva minute mai tîrziu, maşina opri în faţa casei doctorului Dîrlogea şi uşa le fu deschisă, ca de obicei, de bătrîna Caty.

Avură însă ghinion. Doamna Dîrlogea plecase, cu cel mult o oră mai înainte, la vie la Valea Călugărească. Pentru că tot făcuseră drumul pînă acolo, intrară în casă, cu scopul de a mai cere unele relaţii menajerei în legătură cu Nuţa.

Dar, după o jumătate de oră, ajunseră la concluzia că trebuie să renunţe. Caty nu ştia mai mult decît le spusese la ultima audiere.

— Unde locuia Nuţa cînd lucra la domnul doctor în casă? mai făcu Apostolescu o ultimă încercare.

— In camarutza de linga caralofeir — răspunse ea.

— Ia să mergem s-o mai vedem o dată — propuse Apostolescu, în speranţa că ar putea găsi acolo ceva care să-l ajute la depistarea adresei femeii de serviciu.

Nu trebuiră să piardă mult timp pentru a constata că în cămăruţă nu era nimic care ar fi putut servi la depistarea femeii căutate. Singura lor speranţă era într-o discuţie cu doamna Dîrlogea, dar pentru asta trebuiau să mai facă un drum pînă la Valea Călugărească.

— Parcă-i un făcut — zise Simionescu amărît, pe cînd ieşeau pe culoar — pe unde mergem numai

alături călcăm! Pînă şi femeia asta, care în fond nici nu ştim ce ne-ar putea spune, a ţinut să ne pună beţe în roate, volatilizîndu-se...

— Stai! exclamă Apostolescu, în clipa cînd ieşi din camera de serviciu pe culoar şi văzu în faţa sa uşa care ducea la calorifer. Am găsit! continuă Apostolescu iritat. Viorica a fost volatilizată... nu mai există nici un dubiu!

Fără să mai dea vreo explicaţie, parcurse repede culoarul şi, intrînd în biroul doctorului, se îndreptă spre telefon şi formă un număr:

— Alo... Sărut mîna, Apostolescu la telefon... Iertaţi-mă că vă deranjez, dar trebuie să vorbesc cu soţul dumneavoastră... Îmi pare rău, e vorba de o problemă urgentă, care nu suferă amînare. Vă rog să-l treziţi... Da, eu sînt, Gelule... Nu, am nevoie de tine în strada Polizu, la doctorul Dîrlogea... Calmează-te, nu-i vorba de o nouă percheziţie... Da, îl trimit pe Vartunian cu maşina, pînă atunci îmbracă-te şi coboară în stradă.

După ce închise telefonul, în timp ce se lăsa obosit să alunece într-un fotoliu, îi spuse lui Simionescu să trimită maşina după Maier.

Cînd Maier îşi făcu apariţia, Apostolescu, fără să ţină seama de indispoziţia acestuia, se ridică din fotoliu şi, îndreptîndu-se spre uşa ce dădea în culoarul anexelor imobilului, spuse:

— Vino cu mine!

Simionescu, care mergea în spatele lui Maier, îl văzu pe Apostolescu oprindu-se în faţa primei uşi de pe partea stîngă şi deschizînd-o. Era sala cazanului de calorifer.

Apostolescu aşteptă să vină şi Simionescu înăuntru, apoi i se adresă lui Maier:

— Ce părere ai, s-ar putea arde un cadavru în focarul cazanului?

Maier mai întîi se uită surprins la Apostolescu, apoi lansă cu privirea o implorare mută către Simionescu, dar — ciudat! — se părea că şi acesta ia în serios întrebarea.

Atunci, înfuriat — probabil şi pentru somnul întrerupt —, se apropie de focar şi, deschizînd uşiţa metalică, spuse:

— Oare, în această încăpere, există vreun om suficient de serios pentru a-mi demonstra cum poate fi introdus corpul unui om matur printr-un orificiu de 14 pe 18 centimetri? Şi, dacă această întrebare nu vă satisface, mai am una: Dacă fata pe care o căutăm avea înălţimea de 160 centimetri, cum a încăput într-o vatră a cărei lungime nu depăşeşte 50 de centimetri? Aştept să-mi răspundeţi! anunţă Maier, trîntind uşiţa metalică şi întorcîndu-se spre el cu braţele încrucişate pe piept, într-o atitudine provocatoare.

Apostolescu se uită la el şi, clătinînd capul amărît, răspunse laconic:

— Într-un mod odios, Gelule, în rate!

Orice s-ar fi putut spune despre Maier, da că e o fire uşor impresionabilă... nici într-un caz! De data asta însă, rămase interlocat. Continuă să-l privească pe Apostolescu cu un aer de deplină stupiditate. Cînd îşi reveni, reuşi să îngăime:

— E posibil aşa ceva?

— Da, Gelule. Cred că la ora actuală este singura ipoteză aptă să dezlege misterul cazului Viori-

căi Panaitescu. Totuşi este numai o ipoteză! Pentru a putea urma această pistă, am nevoie de o analiză ştiinţifică din care să rezulte posibilitatea materializării unei astfel de incinerări prin acest focar de calorifer.

— Pentru expertiza pe care mi-o ceri, am nevoie de concursul inginerilor şefi de la crematoriu şi de la Fabrica de cazane de calorifer „Metalica“. De asemenea, am nevoie de un răgaz de trei ore.

— Pentru a se reduce cît mai mult răgazul pe care l-ai cerut, am să-i dau ordin lui Vartunian să rămînă cu maşina la dispoziţia ta. În timp ce tu ai să te ocupi de expertiză, eu şi Dan vom încerca să ne refacem forţele, deoarece, dacă ipoteza se va dovedi corectă, e de presupus că la noapte vom avea de lucru. Pe curînd şi succes!

*

* *

La ora şase seara, cînd reveniră la doctorul Dîrlogea acasă, Maier era aşezat pe scaun în biroul acestuia. Îşi scoase haina şi, cu mînecile cămăşii suflecate, scria de zor.

— Eşti gata? întrebă Apostolescu.

Maier îşi ridică privirea spre el şi, cu o figură dezgustată, dădu afirmativ din cap.

— Atunci vorbeşte! ceru Apostolescu grăbit.

— Nu-ţi citesc tot raportul expertizei, deoarece conţine douăsprezece pagini, dar ascultă concluziile: „Cazanul de calorifer, care a constituit obiectul expertizei, poate degaja, prin combustibilul utilizat

(cărbuni mărunţiţi), o temperatură între 1 100 şi 1 300 de grade.

Ţinînd seama de faptul că pentru calcinarea sistemului osos, cea mai rezistentă componentă a corpului omenesc, sînt necesare 1 000 de grade, se admite ca posibilă cremarea Viorică Panaitescu.

În ceea ce priveşte timpul necesar pentru realizarea cremării (distrugerea completă a corpului), luînd în considerare atît puterea calorică a dispozitivului de ardere cît şi greutatea victimei, se apreciază că au fost necesare între trei şi patru ore.

Menţionăm că, arderea unui corp omenesc în dispozitivul expertizat este condiţionată — datorită dimensiunilor uşiţei de vizitare şi vetrei — de decuparea (secţionarea) prealabilă a acestuia.

Referitor la deşeurile rezultate după calcinarea cadavrului, acestea nu se pot deosebi de cele rezultate din arderea cărbunilor“.

— E clar? întrebă Maier, punînd pe masă coala de hîrtie din care citise. Mîine dimineaţă vei avea raportul dactilografiat şi bun de pus la dosar.

— Dacă nu mă înşel — spuse gînditor Apostolescu —, cenuşa din cutia care este în curte reprezintă deşeurile care au rezultat din utilizarea caloriferului iarna trecută . . .

— Nu-ţi mai bate capul! îl întrerupse Maier. Uită-te aici! adăugă el, desfăcînd o batistă.

În timp ce Apostolescu examina cu o lupă trei nasturi cazoni din metal, o coroană dentară din viplă şi o bucată de tablă îndoită şi cu centrul decupat, toate oxidate şi înnegrite de foc, Maier adăugă:

— Mi-am spus că n-am ce pierde dacă examinez şi cenuşa, de aceea am pus trei oameni — care, dacă

nu îmi erau subordonaţi, n-ar fi ezitat să mă trimită direct la domnul Scaraoţchi — să dea prin sita de mălai toată cenuşa. Rezultatul acestei munci, de ocnaşi, e în faţa ta.

— Da' tinicheaua asta ce-o mai fi? întrebă Simionescu, care privea peste umărul lui Apostolescu obiectele din batistă.

— M-am întrebat şi eu — răspunse Maier — dar e atît de torsionată încît, pînă nu o îndreptăm, nu se poate spune nimic.

— Gelule, eu şi cu Dan ne ducem să discutăm cu persoanele care ar putea identifica aceste obiecte — zise Apostolescu arătînd spre batistă. Cînd termini, încuie apartamentul şi sigilează-l. Şi . . . şi îţi mulţumesc mult pentru ce-ai făcut. La revedere.

Capitolul XXXVII

AGLAIA NEGULESCU ÎNCEPE SĂ VORBEASCĂ

— Cafele, băiete! ceru Apostolescu, două ore mai tîrziu, cînd intră împreună cu Simionescu în biroul lor.

În ultimele ore, dispoziţia lor suferise o transformare radicală: nu mai erau obosiţi, indispuşi sau nervoşi.

Identificarea coroanei găsite în cenuşă fu făcută în mod indubitabil, după fişa stomatologică a Vioricăi Panaitescu, de la policlinica studenţească. În

ceea ce priveşte cei trei nasturi cazoni, Nelly Naumescu, colega ei, declară că Viorica purta la palton nasturi militari îmbrăcaţi cu stofă.

Numai bucata de tablă continua să-şi păstreze anonimatul.

— Şi acum? întrebă Simionescu, după ce comandă cafelele.

— Începem cu veriga cea mai slabă a lanţului, adică cu Aglaia Negulescu. Bineînţeles, numai după ce ne bem cafeluţa! Doar o merităm, nu?

— Oho . . . Şi încă cum! Numai de ne-ar aduce-o mai repede.

Şi, într-adevăr, dorinţa nu-i fu pusă la o încercare prea grea.

Cînd Aglaia Negulescu fu adusă de la arest şi introdusă în biroul anchetatorilor, părea abătută şi mai puţin sigură pe ea.

— V-aţi mai gîndit la provenienţa lănţişorului de aur, doamnă Negulescu? întrebă Apostolescu, după ce o invită să ia loc pe scaunul din faţa biroului său.

— V-am spus, îl am de mult şi nu-mi mai amintesc acuma de unde.

— Oare patru luni să însemne chiar atît de multă vreme încît să nu vă mai amintiţi?

— Cum adică, patru luni . . . ? întrebă ea neliniştită.

— Vă place carnea arsă? spuse Apostolescu, degajat, fără să-i răspundă.

— !!!

— Să ştiţi că eu mă refer . . . la cea de om! preciză el, cu asprime, în timp ce o supraveghea atent.

— Ce, ce v-vreţi să spuneţi? întrebă ea pălind.

— Nimic! Nimic altceva decît faptul că vă acuz de uciderea studentei Viorica Panaitescu și de distrugerea cadavrului prin foc! rosti Apostolescu cu asprime.
— Nu-i adevărat! N-am omorît-o eu! strigă ea, ascunzîndu-și fața în mîini și începînd să plîngă.
Apostolescu o lăsă să se liniștească puțin, apoi reluă:
— Dacă v-ați hotărî să povestiți cum s-au petrecut lucrurile, acum în ultimul ceas, poate că v-ați ușura situația . . .
— Vă spun tot! Eu n-am nici o vină! Ei au ucis-o . . .
— Povestiți totul de la început!, o întrerupse Apostolescu.
Aglaia Negulescu, palidă și cu obrazul desfigurat și stropit din abundență de transpirație și lacrimi, începu să povestească:
— După ce domnul doctor s-a învoit cu studenta să-i facă chiuretajul, mi-a cerut să-i pregătesc instrumentele și a rugat pe domnii Siropeanu și Mărărescu, cu care jucase table pînă atunci, să-l scuze, deoarece trebuie să facă o operație.
Puțin timp după plecarea musafirilor, a venit și domnul doctor Antonescu.
— Apreciați ora, vă rog — ceru Apostolescu.
— Cred că era ora nouă . . .
— Continuați, vă rog. Ce s-a întîmplat după sosirea medicului Antonescu?
— Am introdus-o pe pacientă în cabinet și, după ce am ajutat-o să se urce pe masă, domnul Antonescu a narcotizat-o cu kelen, iar domnul Dîrlogea

a trecut la dilatare cu hegarele. Curînd a extras un fetus de circa șase luni . . .
— Ce sex avea?
— Era o fetiță.
— Continuați, vă rog.
— Imediat după ce a extras și placenta, s-a pornit o hemoragie puternică. Domnul Dîrlogea a început să facă tamponamente și, văzînd că nu reușește să oprească sîngele, am mutat-o pe canapea. Aici a continuat să-i facă masaje și injecții hemostatice, iar la urmă a telefonat lui Caty să-i aducă gheață de la frigider.
Văzînd că hemoragia nu cedează, a dat un telefon doctorului Florin Cristescu și l-a chemat la noi. După un sfert de oră, a venit și domnul doctor Cristescu . . .
— Unde locuiește doctorul Cristescu?
— Aproape de domnul Dîrlogea, pe strada Buzești, la numărul 29.
— Vă rog să apreciați ora cînd a venit domnul doctor Cristescu.
— Cred că era ora unsprezece.
— Ce s-a întîmplat după venirea medicului Cristescu?
— Domnul Dîrlogea l-a rugat pe domnul Cristescu să-l ajute, dar acesta, după ce a consultat pacienta, a spus că nu poate să facă nimic, și singura soluție este s-o interneze de urgență într-un spital. Dar atît domnul Antonescu cît și domnul Dîrlogea s-au opus, spunînd că nu sînt de acord deoarece fiecare dintre ei au mai avut în trecut cîte un caz de deces postavort și nu vor să ajungă la închisoare.

Atunci domnul Cristescu s-a înfuriat şi, spunînd că vor ucide fata, a plecat trîntind uşa!

Şi, într-adevăr, un sfert de oră mai tîrziu, studenta a murit — zise Aglaia Negulescu, ascunzîndu-şi din nou faţa în palme.

Apostolescu o lăsă din nou să se liniştească, apoi îi ceru să continue relatarea.

— Eu, simţind că nu mă mai ţin picioarele, m-am aşezat pe un scaun, în timp ce domnii doctori au început să şuşotească... aşa că n-am auzit nimic din ce-şi spuneau. După aceea, domnul Antonescu a plecat acasă şi domnul Dîrlogea mi-a spus să mă duc să pornesc focul la calorifer.

Puţin timp după ce am intrat în cabinet, s-a înapoiat şi domnul Antonescu, care a scos un satîr de sub haină, iar domnul Dîrlogea mi-a spus să mă duc să aştept în biroul dînsului.

Vă jur că n-am ştiut ce vor să facă!... Abia după ce i-am auzit lovind cu satîrul, am înţeles... — spuse ea, începînd din nou să plîngă.

Apostolescu încercă să-şi imagineze ce se petrecuse atunci în dosul uşii şi, simţind că-l apucă greaţa, se grăbi să-şi aprindă o ţigară.

— După aproape o oră, au deschis uşa şi mi-au cerut să-i ajut să care resturile fetei pe care le înfăşuraseră în hainele cu care aceasta venise.

Văzînd că refuz, mi-au spus să stau de pază la uşa camerei caloriferului...

— De ce trebuia să stea cineva de pază acolo? Doar nu locuia nimeni pe culoarul anexelor?! întrebă Apostolescu mirat.

— Ba da. În seara cînd a murit studenta, Nuţi

rămăsese să doarmă în camera de serviciu, care-i vizavi de calorifer.

— Nuţi şi mai cum? se interesă Apostolescu.

— Petrescu... sau cam aşa ceva.

— Bine, continuaţi.

— După cum vă spuneam, eu am stat de pază pe culoar, iar dînşii au cărat pachetele şi le-au ars în calorifer.

— Cum aţi intrat în posesia lănţişorului de aur?

— Mi l-a dat domnul Antonescu cînd au terminat cu arderea fetei şi am început să spăl sîngele din cabinet. Dînsul şi-a oprit un inel cu două pietre şi mie mi-a dat lănţişorul.

— Ce aţi făcut cu hainele victimei?

— După cum v-am spus, au fost arse odată cu fata. Apoi, mai tîrziu, m-au trimis să aduc paltonul şi cizmele de cauciuc care rămăseseră în vestibul.

— A durat mult incinerarea studentei?

— S-a terminat pe la trei dimineaţa.

— Aţi stat tot timpul pe culoar?

— Nu, n-am putut să rezist şi am fugit de cîteva ori în cameră şi am vomat.

— Deocamdată am terminat — zise Apostolescu, făcîndu-i semn lui Simionescu să cheme gardianul care aştepta afară. Mîine dimineaţă veţi primi hîrtie pentru a scrie tot ce ne-aţi declarat mai înainte.

— Şefu', îi luăm la rînd şi pe ceilalţi?

— Nu! Prefer să-i iau în prealabil o declaraţie şi doctorului Cristescu. Şi, evident, nu pot să fac asta acum, la douăsprezece noaptea. Lăsăm pe mîine dimineaţa, cînd am să te rog să-l pofteşti aici şi pe acest doctor.

Capitolul XXXVIII

REZOLVAREA CAZULUI V. P.

În jurul orei opt și jumătate, Simionescu își făcu apariția în birou și, în loc de bună ziua, anunță:

— L-am adus, șefu', e afară. Îl bag înăuntru?

— Bagă-l — admise Apostolescu bine dispus.

Doctorul Florin Cristescu era un bărbat de înălțime mijlocie și suplu. În contrast cu părul complet albit, nu părea să aibă mai mult de 40 de ani.

După ce se instală pe scaunul oferit, își fixă ochii de culoare deschisă pe chipul lui Apostolescu și se interesă pentru ce a fost invitat acolo.

Anchetatorul, remarcînd timbrul plăcut al vocii și felul pedant în care se exprima, spuse:

— Sîntem informați că ne puteți furniza unele lămuriri în legătură cu decesul studentei Viorica Panaitescu.

— Inexact! Habar n-am despre cine vorbiți — răspunse el, ridicînd din umeri.

— Dar despre pacienta pe care ați găsit-o în casa doctorului Dîrlogea, la sfîrșitul lunii februarie, vă amintiți?

Doctorul Cristescu, fără să se grăbească, își scoase o țigară din port-țigaret și, după ce o aprinse cu o brichetă și trase cu aviditate un fum, se decise:

— Trebuie să vă mărturisesc că nu-mi amintesc prea bine. Și această lipsă de memorie, care văd, după privirea dumneavoastră, că vă contrariază, este motivată de un mic, foarte mic, articol din Codul

penal, care se referă la obligativitatea păstrării secretului profesional. Ce părere aveți, așa-i că am dreptate? întrebă el zîmbind amuzat.

— Neîndoielnic, trebuie să recunosc că aveți perfectă dreptate! Într-adevăr, în Codul penal există articolul la care v-ați referit... Dar nu văd ce legătură faceți între acea prevedere și întrebarea mea! zise Apostolescu pe același ton.

— Am impresia că apare un nonsens. Deși sînteți de acord că legea nu-mi permite să vorbesc, insistați s-o fac! Recunosc că nu prea pricep cum vine asta...

— Fata aceea, pe care ați văzut-o la doctorul Dîrlogea, era pacienta dumneavoastră?

— Nu! Atunci am văzut-o pentru prima și ultima oară.

— Ei, vedeți că am dreptate? spuse zîmbind Apostolescu.

— Mărturisesc că nu prea văd unde-i dreptatea de care-mi vorbiți! răspunse el, privindu-l contrariat pe anchetator.

— E foarte simplu! Articolul pe care l-ați invocat se referă numai la acele situații în care, prin profesia de medic, ați divulga secrete care ar putea să aducă prejudicii unui pacient de-al dumneavoastră... Și cum în cazul în speță nu-i vorba de așa ceva..., puteți vorbi liniștit. Mai ales — continuă Apostolescu — că în legea la care v-ați referit mai există un articol, care precizează că: persoana care a luat cunoștință de o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal este obligată să depună în calitate de martor.

— Mă dau bătut — zise doctorul Cristescu, ridicîndu-şi în glumă mîinile deasupra capului —, s-ar părea că cunoaşteţi legile mai bine ca mine. Vă ascult.

— Domnule doctor, vă rog să-mi relataţi tot ce s-a întîmplat din momentul în care Dîrlogea a făcut apel la dumneavoastră.

— În urmă cu cîteva luni, pe la ora zece şi jumătate, Dîrlogea mi-a dat telefon şi m-a rugat să vin urgent la el. Mi-am dat seama că este vorba de ceva grav şi, după ce m-am îmbrăcat, am plecat. Cînd am ajuns acolo, cred că era ora unsprezece, m-a întîmpinat Dîrlogea şi mi-a spus că a făcut un avort în bune condiţii, atît în ceea ce priveşte dilataţia cît şi extracţia, dar că la scoaterea placentei s-a pornit o hemoragie pe care nu reuşeşte s-o oprească. După ce i-am cerut relaţii asupra tratamentului şi medicamentelor administrate pentru oprirea hemoragiei, am trecut la consultarea pacientei.

— Mă iertaţi că vă întrerup. Spuneţi-mi, cînd aţi consultat-o se afla pe masa ginecologică?

— Nu, pe o canapea, unde am şi consultat-o, de altfel.

— Ce aţi constatat?

— Mi-am dat seama că hemoragia a fost provocată de o ruptură a colului uterin, pe o lungime de 8—10 centimetri, şi le-am explicat că singura soluţie pentru salvarea pacientei este intervenţia chirurgicală într-un spital.

— Cum au primit acest sfat?

— S-au opus amîndoi, spunîndu-mi că nu pot apela la un spital, deoarece dau de bucluc. Le-am

explicat că, dacă nu se decid repede, buclucul va fi, fără nici o îndoială, şi mai mare. Văzînd că nu-i pot convinge, m-am înfuriat şi am plecat. Ce s-a mai întîmplat după plecarea mea nu ştiu. În tot cazul, din acea noapte, atît Dîrlogea cît şi Antonescu cînd mă vedeau pe stradă întorceau capul pentru a nu mă saluta.

— După părerea dumneavoastră, pacienta ar fi putut supravieţui fără să fie internată într-un spital?

— Nu. N-avea nici o şansă. Era o ruptură prea mare... — răspunse doctorul Cristescu clătinîndu-şi capul, apoi îşi aprinse o ţigară şi continuă: Eu ştiu că de obicei dumneavoastră puneţi întrebările, dar am să vă rog să faceţi o excepţie şi să-mi spuneţi ce s-a întîmplat pînă la urmă cu pacienta? A scăpat?

— Din contră, diagnosticul dumneavoastră a fost corect, pacienta a decedat!

— Ce să-i faci, un accident nenorocit!

— Aţi spus accident?! întrebă surprins Apostolescu.

— Evident. Cum altfel ar putea fi calificată cauza decesului?

— Să ne lămurim, domnule doctor — începu Apostolescu. Dacă vă referiţi la cauza pornirii hemoragiei, într-adevăr, s-ar putea admite ideea accidentului. În ceea ce priveşte cauza decesului, în mod sigur, este cu totul altă poveste..., poveste pe care o numesc crimă de omucidere!

— Cred că calificarea pe care vreţi s-o daţi este, cel puţin, ilogică — contestă doctorul Cristescu. Din

cîte știu eu, noțiunea de crimă presupune o premeditare și cred că este absurd să se creadă că Dîrlogea a urmărit să-și ucidă pacienta . . .

— Avînd în vedere faptul că pacienta n-a murit în timpul operației, ci după o agonie de cel puțin două ore, în care timp Dîrlogea și Antonescu au fost conștienți de pericolul ireversibil în care se afla — o dovadă fiind produsă chiar de sprijinul pe care vi l-au cerut în toiul nopții — și totuși n-au internat-o într-un spital, deși repet, au prevăzut deznodămîntul, înseamnă premeditare. Dacă adăugați la asta și felul inimaginabil de monstruos în care au profanat corpul pacientei pentru a face să dispară urmele fărădelegii lor, veți avea portretul moral al acestor . . . , al acestor sub-oameni.

— Nu înțeleg! Ce vreți să spuneți prin profanare monstruoasă? întrebă doctorul Cristescu intrigat.

După ce Apostolescu îi explică în cîteva cuvinte procedeul utilizat de criminali pentru a face să dispară urmele faptei, de pe chipul doctorului Cristescu pierise, odată cu culoarea roză a obrazului, orice urmă de bună dispoziție și abia reuși să îngîne:

— Dumnezeule! Cum au putut să facă asta . . . ? Era caldă cînd au tăiat-o! . . . Poate că încă trăia cînd . . . cu satîrul! . . .

— Dane — zise Apostolescu, după ce doctorul Cristescu părăsi încăperea, lăsînd o declarație scrisă asupra celor cunoscute de el — să trecem la faza finală a cazului. Vom începe cu interogarea lui Antonescu și terminăm cu Dîrlogea.

*
* *

Cînd Dîrlogea ieși din biroul anchetatorilor, era trecut de ora patru după-amiază.

Deși la început cei doi criminali negaseră cu îndărătnicie faptele, puși în fața probelor prezentate de Apostolescu, sfîrșiră prin a recunoaște crima imputată. Bineînțeles, în ceea ce privește paternitatea ideii de a se profana cadavrul victimei fiecare dintre ei se grăbi s-o cedeze celuilalt.

— Șefu' — începu Simionescu —, încheiem dosarul de trimitere în judecată?

— Scuză-mă, dar astăzi nu mai facem nimic. După atîta alergătură, merităm și noi o după-amiază liberă! zise Apostolescu, ridicîndu-se în picioare și întinzîndu-și brațele pentru a se dezmorți

Capitolul XXXIX

ÎNAPOI LA COLETELE MACABRE

A doua zi, Simionescu scria de zor la raportul de incriminare a lui Dîrlogea, Antonescu și Aglaia Negulescu, iar Apostolescu examina piesele metalice găsite de Maier în cenușa caloriferului.

În timp ce Apostolescu examina bucățica de tablă îndoită, Simionescu, ridicîndu-și gînditor capul, probabil în căutarea unui cuvînt mai potrivit în text, îl văzu și-i zise:

— Șefu', ce-ți mai chinuiești mintea?... Zarurile au fost aruncate și problema-i rezolvată!
— Ei, numai așa, de amorul artei..., îți mărturisesc că mă intrigă.
— O fi aruncat-o cineva de la etaj, și-a nimerit drept în cutia de cenușă. Nu-i de loc exclus...
— Ba cam este, un pic, exclus! Poartă urme de oxidare prin flacără..., deci a trecut și ea prin vatra caloriferului.
— Admițînd că s-a întîmplat așa, ce importanță poate să mai aibă acest amănunt?
— Eu nu spun că are importanță, ci că, din punct de vedere tehnic, mă intrigă... — răspunse Apostolescu, în timp ce telefonul începu să zbîrnîie.
Ridică receptorul și răspunse:
— Da, eu sînt... Aha! Și spui că m-ai tot căutat, dar nu m-ai găsit?... Vezi să nu-ți crească nasul, ca la știi tu cine... Bine. Hai, vino!
Cîteva minute mai tîrziu, cînd se deschise ușa și își făcu apariția chelia și ochii albaștri ai maiorului Ciocîrdel, Apostolescu tocmai începuse să îndrepte bucata de tablă cu ajutorul unui cuțit vînătoresc.
— Am onoarea să vă salut... — începu Ciocîrdel.
— Păcat că nu-ți putem împărtăși sentimentul — replică Apostolescu, în glumă, în timp ce-l invita să ocupe un scaun. Zi, m-ai căutat de zor și nu m-ai găsit?...
— Parol! Da' n-a fost chip să te dibuiesc.
— Și de unde dragostea asta fierbinte?... Aha, m-am lămurit! Ai aflat că am elucidat un caz... și, conform tradiției, trebuie să dau un „cinci stele". E

în regulă, ne vedem diseară la ora opt în fața la „Lido".
— Fie, treacă de la mine... Am să vin, nu mai insista!
— Și eu care aveam emoții că mă vei refuza...! zise Apostolescu, admirînd distrat bucata de tablă pe care o îndreptase între timp.
— Cum ți-am spus, sînt de acord cu coniacul, dar nu pentru asta venisem. M-ai rugat să verific niște persoane care ar fi putut să aibă legătură cu Lina Gligorescu, femeia ciopîrțită. Ei bine, după ce am cercetat ultimele persoane de pe lista pe care mi-a dat-o Simionescu, am alcătuit alta cu doamna Niculescu, așa cum mi-ai indicat tu. Această ultimă listă conținea cinci nume, din care am epuizat patru fără să fi obținut ceva concludent, și la ultimul m-am oprit...
— De ce? întrebă Apostolescu privindu-l mirat.
— Stai să vezi! continuă cu un calm imperturbabil Ciocîrdel. Deosebit de verificarea listelor, mi-ai cerut să identific un bărbat căruia i se furaseră 1 800 de lei și un buletin de identitate...
— De ce le amesteci? îl întrerupse Apostolescu.
— Nu le amestec eu, s-au amestecat singure... Primind de la „evidență" numele păgubașului și fiind destul de puțin comun, mi-am amintit că figura și în lista alcătuită cu doamna Niculescu. Și atunci, cum era și firesc, l-am radiat de pe lista de cercetare a băieților mei, presupunînd că această coincidență nu te poate lăsa indiferent...
— Spune-mi, cine este? ceru Apostolescu nerăbdător.

Ciocîrdel își scoase tacticos un carnețel și, după ce-l răsfoi, fără grabă, începu să citească:

— Niculae Dîrlogea, de profesie medic, cu domici...

— Poftim!!! exclamă Apostolescu, în timp ce Simionescu scăpă stiloul din mînă.

— Da' ce s-a întîmplat? întrebă intrigat Ciocîrdel, cînd văzu efectul precizării sale.

Apostolescu și Simionescu erau stupefiați.

În clipa cînd Ciocîrdel ceru din nou să i se explice de ce i-a uluit numele pe care îl citase, Apostolescu își lăsă ochii pe tabla găsită în lada cu cenușă și își dădu seama că este o cataramă.

Exact în secunda următoare, coroboră informația furnizată de Ciocîrdel cu obiectul din tablă și-i strigă emoționat lui Simionescu:

— Dă-mi pantoful pe care l-am găsit în strada Doctor Marcovici!

Simionescu, deși nu mai pricepea nimic, se grăbi să execute ordinul.

Apostolescu, sub privirile pline de uimire ale colegilor săi, începu să compare catarama pantofului cu cea găsită în cenușă.

— E aceeași! Deși garnitura din masă plastică a fost arsă în foc..., osatura metalică e aceeași... — murmură el gînditor. Dar care-i explicația...?

Își luă nervos o țigară, o aprinse, și începu să se plimbe prin birou, în timp ce ceilalți doi colegi se abțineau să-l tulbure.

— Dane — zise el oprindu-se brusc —, știi că Lina Gligorescu mai avea un nume?

— !!!

— ...Da... numai așa se explică! Se mai numea și Nuți Petrescu!... Cere să ni-l trimită imediat pe Dîrlogea de la arest.

În timp ce Simionescu lua legătura prin telefon cu arestul, Ciocîrdel preferă să se facă nevăzut.

Deși Apostolescu, urmare a experienței sale profesionale, învățase să nu se mai lase surprins de mîrșăvia faptelor comise de elementele declasate cu care era zilnic în contact, de astă dată era revoltat. Dacă presupunerea lui era corectă — și nu se putea să nu fie —, avea de-a face cu un monstru.

Numai această răvășire interioară ar fi putut explica duritatea cu care începu să-l interogheze pe Dîrlogea imediat ce acuzatul lui lua loc pe scaun.

— Vă rog să-mi răspundeți, scurt și precis, cine este Nuți Petrescu?

— Era o femeie de serviciu care lucra la mine din cînd în cînd...

— De ce folosiți timpul trecut? A murit?

— Nu, adică nu știu... N-a mai fost de mult...

— Cînd a fost ultima oară la dumneavoastră?

— Eu știu...? Cred că prin ianuarie trecut.

— De unde o cunoașteți?

— De la... Nu-mi mai amintesc! În tot cazul, o cunosc mai de mult.

— Unde locuiește?

— Nu știu.

— Cînd aveați nevoie de serviciile ei, cum o anunțați?

— Nici cum. Ea venea la mine, din cînd în cînd, și mă întreba dacă n-am ceva de lucru.

— Menajera dumneavoastră, Caty, îmi spunea că, atunci cînd aveați nevoie de Nuți, telefonați la o familie unde ea obișnuia să se ducă des și rugați să fie anunțată. La ce familie făceați apel?

— Văd că știți să colaborați cu slugile... — persiflă doctorul.

— Colaborez cu toți oamenii cinstiți — și îmi fac o onoare din asta! — pentru a putea extirpa buruienile otrăvite ale societății —, replică aspru Apostolescu, apoi imediat: Aștept să-mi răspundeți la întrebare!

— Regret, dar nu vă pot satisface curiozitatea. Am uitat la ce telefon îi lăsam vorbă să vină la mine... Ce să fac — zise el, ridicînd sfidător din umeri —, așa-i cu bătrînețea, mai uită omu'...

— Nu face nimic, dacă ați uitat, am să vă reîmprospătez eu memoria. Este vorba de familia Niculescu.

— Ah, cum am uitat! Într-adevăr, aveți dreptate, era vorba chiar de propria mea verișoară — recunoscu el ironic.

— Puteți să-mi explicați de ce era cunoscută la dumneavoastră sub numele de Petrescu, cînd în realitate se numea Gligorescu?

— Este o greșeală a mea. Credeam că e căsătorită cu Petrescu, chelnerul cu care trăia.

— De ce ați omorît-o? întrebă repede Apostolescu.

— Cine, eu?! Glumiți, probabil! Am aflat ce i s-a întîmplat, din ziare.

— Domnule Dîrlogea, vă fac cunoscut că, spre deosebire de cazul studentei Viorica Panaitescu, deținem toate datele necesare incriminării dumneavoastră și, indiferent de poziția pe care o veți adopta, veți fi judecat pentru ambele omoruri...

— Și cam ce dovezi aveți? întrebă el cu insolență.

— Ați fost văzut cînd ați abandonat în Gara de Nord pachetul cu torsul Linei Gligorescu.

— Dacă a existat un astfel de martor, de ce nu m-ați arestat pînă acum? zise el neîncrezător.

— Pentru a nu rămîne cu impresia că blufez, pot să vă precizez ținuta vestimentară, precum și faptul că ați avut la dumneavoastră în acel moment și pachetul pe care l-ați aruncat în apa Dîmboviței. Ba mai mult, pot adăuga că, după ce ați ieșit din gară, vi s-a furat un portofel cu 1 800 de lei. E adevărat?

— Ați prins hoțul? se scăpă acuzatul.

— Deci — continuă Apostolescu, fără să-i răspundă — nu aveți altă alternativă decît să mărturisiți totul.

— Bine. Sînt de acord să vă povestesc tot ce doriți, dar numai mîine... acum sînt prea obosit.

Apostolescu, care cunoștea mentalitatea criminalilor, știa că dacă îl lasă să se odihnească, nu va mai recunoaște nimic și va trebui să o ia iar de la început și, deși și el era frînt de oboseală, insistă.

— N-are rost să mai amînăm pînă mîine. Spuneți pe scurt tot ce s-a întîmplat și veți fi liber să vă odihniți.

— Bine, dar sînt un om bătrîn... N-aveți dreptul să mă chinuiți.

— Oare femeile pe care le-ați ucis n-au fost chinuite?! izbucni Apostolescu.

— Lina și-a meritat moartea! Era o șantajistă ordinară!

— Continuați, ca să terminăm mai repede — îl îndemnă Apostolescu.

— Bine. Iată ce s-a întîmplat — se decise el: În noaptea cînd a trebuit să distrug corpul studentei, Lina rămăsese să doarmă la mine, în camera de lîngă calorifer. După aceea, cîteva zile mai tîrziu, cînd a venit la mine să mă șantajeze, mi-a povestit că, fiind trezită de zgomotul pe care-l făceam la calorifer și simțind mirosul de carne arsă, și-a dat seama ce s-a întîmplat și s-a decis să profite. Pentru a fi sigură de succesul șantajului ei, s-a strecurat pe culoar, probabil profitînd de neatenția Aglaiei, și a găsit pe jos un pantof, care ne căzuse cînd o transportam pe studentă, și l-a ascuns.

Uitasem complet de existența ei, cînd, o zi după ce mi se făcuse percheziție în casă, a venit să mă șantajeze. Desigur că am încercat să-i resping acuzațiile, spunîndu-i că, probabil, a avut un coșmar. Atunci mi-a spus că are un pantof al fetei și, dacă nu înțeleg să ajut o femeie bătrînă și săracă, își va face datoria și va duce pantoful la poliție.

N-am avut de ales și i-am dat 1 000 de lei, urmînd ca această sumă s-o primească lunar.

Luna următoare, cînd a venit după bani, mi-a spus că a fost bolnavă și n-a putut să muncească deloc. În concluzie, m-a rugat să-i dau renta și pentru luna următoare. Credeam că e o femeie cinstită și i-am dat banii ceruți. Dar, la sfîrșitul lunii aprilie, a apărut din nou, cerîndu-mi iar 2 000 de lei. Mi-am

dat seama că, de fapt, luna anterioară, ea nu făcuse altceva decît să obțină o dublare a rentei și i-am dat și acești bani.

Cînd însă, la sfîrșitul lunii mai, a apărut din nou, de data asta cu pretenția să-i dau 3 000 de lei, m-am înfuriat și i-am spus că, după cîte făcuse unchiul meu pentru ea, aducînd-o în București și lăsînd-o să locuiască gratuit într-o casă de-a lui, este o nerecunoscătoare nerușinată. Atunci ea, o slugă, și-a permis să mă facă ucigaș. Obrăznicia ei fără margini m-a scos din minți și mi-am murdărit mîna trăgîndu-i o palmă. Nu știu cum s-a făcut, dar a căzut peste radiatorul caloriferului și, lovindu-se la cap, a murit.

N-am mai avut încotro și am început s-o tai, cu intenția s-o ard ca și pe studentă. Cînd terminasem treaba pe jumătate, mi-am dat însă seama că sînt în plină vară și nu pot utiliza caloriferul fără să atrag atenția chiriașului de la etajul doi...

— Și atunci v-ați decis s-o desfigurați pentru a împiedica identificarea ei... — completă Apostolescu.

— Exact! Asta am dorit și trebuie să recunoașteți că am reușit pe deplin — zise el mîndru.

— De unde ați luat pătura în care ați ambalat resturile cadavrului?

— Aha! Știu că asta v-a dat multă bătaie de cap — zise el, rîzînd satisfăcut. Și doar era atît de simplu... În timpul războiului o țineam prinsă în cuie la fereastra dormitorului meu, pentru camuflaj, iar ulterior a fost utilizată pentru călcatul rufelor și,

după aceea, drept cuvertură pe patul din camera de serviciu de lîngă calorifer.

Ceea ce v-a derutat pe dumneavoastră au fost cele patru găuri, din bucata mare... Şi dacă aţi şti că numai întîmplător am tăiat pătura în locul respectiv... — adăugă el rîzînd zgomotos.

— Cine v-a ajutat la uciderea ei?

— Nimeni. În sîmbăta aceea cînd a venit la mine eram singur acasă.

— Ceilalţi doi complici ai dumneavoastră, Antonescu şi Aglaia, au ştiut de şantajul Linei Gligorescu?

— Nu. Am avut grijă să nu ştie nimic... şi aşa erau ei destul de îngroziţi de moartea studentei.

— Vă pare rău de ce-aţi făcut? întrebă Apostolescu, cu dorinţa de a i se confirma o bănuială.

— Să-mi pară rău? Pentru ce? Pentru o slugă care-şi permite să-şi şantajeze stăpînul care-i dă de mîncare! Glumiţi, probabil, nu?

— Nu vă pare rău nici pentru cele petrecute studentei Viorica Panaitescu?

— Nu, bineînţeles! Ea era moartă, şi deci fără nici o valoare, iar eu..., eu sînt o somitate medicală şi era firesc să continui să activez în folosul umanităţii! zise el cu convingere.

— Dane — se adresă Apostolescu grăbit lui Simionescu —, să fie dus imediat la arest!

*
* *

— Brr... Ce podoabă — zise Simionescu conturîndu-şi umerii, după ce rămaseră singuri. Dacă nu ne-am fi ocupat noi de cazul Viorica Panaitescu, precis cazul Gligorescu rămînea neelucidat...

— N-ai dreptate, Dane! Oricum am fi ajuns la el. Nu uita că figura pe lista lui Ciocîrdel. E adevărat că ar mai fi trecut cîteva luni pînă-l dovedeam, dar tot n-ar fi putut să ne scape.

— Mergem, şefu', să respirăm un pic de aer curat?

— Mergem Dane! A, să nu uit! Dacă vii mîine dimineaţă mai devreme, fă o adresă către Spitalul numărul 9 şi cere constituirea unei comisii de expertiză neurologică pentru stabilirea responsabilităţii lui Dîrlogea.

— Crezi că...?

— Nu găsesc altă explicaţie pentru faptele şi mentalitatea lui!...

CUPRINS

Partea întîi

Partea a doua

Apărut: 1973. Comanda nr.: 580. Coli de tipar 10,125. Tiraj: 50 000+140 broşate. Hîrtia tipar înalt A. 63 g/m². Format: 70×100/32. C. Z. pentru biblioteci 859-31.

Tiparul executat sub comanda nr.: 857/1973 la Întreprinderea Poligrafică Cluj, str. Brassai nr. 5—7. Republica Socialistă România

